

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

İNSANI SAĞIR EDECEK KADAR GÖRÜLTÜLÜ DÜNYAYLA
İLİŞKİ KURMAYA ÇABALAYAN UYUMSUZLARIN BURUK VE TATLI ÖYKÖSÜ

MEGAFONDAN

GELEN

FISILTILAR

RACHEL ELLIOTT

www.bulmmag.com

Trajikomik bir hikâye.

İki mutsuz insan. Yeni bir arkadaşlık.

akıl sağlığı bozuk annesi yüzünden zor bir çocukluk
ve o öldüğünden beri, tam üç yıldır evden çıkmamış.
üstlük sesini duyan da yok, çünkü fısıltıyla konuşuyor.
n altı yaşında ikiz oğlanların babası ve aslında çok da
uğu Sadie'nin kocası.

endisi hakkında blog yazıp tweet atmaktan hayatını
ayacak kadar ve kocasıyla çocukları dışında ortak
ı olmadığını fark edemeyecek kadar meşgul.

Ralph bir dolabı açınca hayatında ilk defa gözlerini
a sebep olan bir şeyi keşfediyor ve evden kaçıyor.

kun bir ormanda Miriam'la tanışınca yeni bir serüven

* * *

erinizi bitirin, sonra okumaya başlayın.

elliott'ın 2016 Baileys Kadın Yazar Ödülleri'ne aday olan
nını elinizden bırakamayacaksınız!

www.beyazbaykus.com
www.destekyayinlari.com

facebook.com/beyazbaykusyayinlari

twitter.com/beyazbaykusy

instagram.com/beyazbaykusyayinlari

₺22

ISBN: 978-6053111610

9 786053 111610

Rachel Elliott yazar ve psikoterapisttir. Daha önce araştırma görevlisi, sosyoloji okutmanı ve bir akıl sağlığı hastanesinde ücretsiz psikolog olarak çalışan Elliott'ın makaleleri *The Guardian*, *French Literary Review*, *For Books Sake*, *The Sunday Express*, *Female First* gibi birçok yayında yayımlanmıştır. 2005'ten bu yana kendi özel psikoloji polikliniğinde hizmet veren ve kitapların iyileştirici gücüne inanan yazarın hayatındaki en büyük tutkusu akıl hastalıklarını çevreleyen önyargıları kırmaktır.

Megafondan Gelen Fısıltılar, Elliott'ın ilk romanıdır.

**MEGAFONDAN
GELEN
FISİLTİLER**
RACHEL ELLIOTT

BEYAZ BAYKUŞ: 10

ROMAN: 3

RACHEL ELLIOTT / MEGAFONDAN GELEN FISILTILAR

Orijinal adı: Whispers Through a Megaphone

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Ajans aracılığıyla alınmıştır.

Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
yayınevinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.

İmtiyaz Sahibi: Yelda Cumalıoğlu

Genel Yayın Yönetmeni: Aslı Perker

Yayın Koordinatörü: Özlem Esmergül

Çevirmen: Begüm Kovulmaz

Editör: Devrim Yalkut

Kapak Tasarım: İlknur Muştı

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Tuğçe Budak - Ali Türkmen

Beyaz Baykuş: Ekim 2016

Yayıncı Sertifika No. 13226

ISBN 978-605-311-161-0

© Beyaz Baykuş

Abdi İpekçi Caddesi No. 31/5 Nişantaşı/İstanbul

Tel.: (0) 212 252 22 42 - Faks: (0) 212 252 22 43

www.beyazbaykus.com

[facebook.com/ beyazbaykusyayinlari](https://facebook.com/beyazbaykusyayinlari)

twitter.com/beyazbaykusy

instagram.com/beyazbaykusyayinlari

Deniz Ofset – Nazlı Koçak

Sertifika No. 29652

Maltepe Mah. Gümüşsuyu Cad.

Odin İş Mrk. B Blok No. 403/2

Zeytinburnu / İstanbul

Beyaz Baykuş Yayınları, Destek Yayınları'nın tescilli markasıdır.

İNSANI SAĞIR EDECEK KADAR GÜRÜLTÜLÜ DÜNYAYLA
İLİŞKİ KURMAYA ÇABALAYAN UYUMSUZLARIN BURUK VE TATLI ÖYKÜSÜ

MEGAFONDAN GELEN FISILTILAR

RACHEL ELLIOTT

ÇEVİREN: BEGÜM KOVULMAZ

*"Yaşamaya, nihayet yaşamaya karar verdiğinizde önünüzde
engin ve delirtici bir olasılıklar dünyası açılır.
Peki ama o dünyaya giden köprü nerededir,
köprüyü görebilen var mı?"*

– Miriam Delaney

Bereketli Dış Dünya

Miriam Delaney radyoya bakıyor. Büyülenmiş, donakalmış halde.

Bir yerdeki *-dış dünyada* bir yerdeki radyoda- bir kadın melodik sesiyle olağanüstü hayatını anlatıyor: yaşadıklarını, gönül maceralarını, hatalarından aldığı dersleri. Anlattıklarının arasına *hayatı daha da fazla ifşa eden* özenle seçilmiş şarkılar giriyor.

Miriam derin bir nefes alıyor çünkü belki canlı yayınlanmakta olan şey havaya karışıyordur ve belki bu kadının bereketli varlığı yayın aracılığıyla aktarılıyordur.

Öyle konuşabilmek ne harika şey.

Doğru dürüst konuşabilmek bile ne harika şey.

Miriam'ın kendini eve kapatışının üçüncü yılı doldu bugün.

Yok, aslında doğru sayılmaz bu. Arka bahçedeki süs havuzunda yüzen koi balıklarını beslemek için evden çıktı, verandaya bırakılan sütü aldı ve yolun sonundaki çöp kutusuna atсын diye komşusuna çöp torbalarını bıraktı. Sokağa çıkmak mı? Hayatta olmaz. Bir yabancıyla karşılaşmak ve felaketle sonuçlanması muhtemel bir diyaloga girmek mi? Şaka yapıyor olmalısınız. Olanlardan sonra asla. *Yaptıklarından sonra asla*. West Highland teriyeri başı şeklindeki sevimli terlikleri içindeki ayakları Beckford Gardens 7

numara adresindeki üç yatak odalı, yarı müstakil, içinde beyaz bir guguklu saat, kahverengi-turuncu halılar ve Neil Armstrong'un gerçek boyutlu ayaklı posterini olan evin odalarını dolaştı.

Bugün Miriam'ın kış uykusu başlayalı üç yıl oldu ama sayılar akıl karıştırıcı olabilir, üç yıl insana otuz yıl gibi gelebilir. Hibernasyon da denen kış uykusunda köpekler gibi yaşlanırsınız, üç yaşındayken aslında yirmi sekiz yaşındasınızdır. Gerçi bu yaş meselesi köpeğin cinsine göre değişebiliyor ama bu kış uykusu nazik, korumacı bir şey, dünyayı uzakta tutuyor.

Dünya – işte size ilginç bir kavram. Miriam çenesini ellerine yashyor. Dünya tam olarak nerede? İçeride mi dışarıda mı? İkisini ayıran sınır nerede? İçeride miyim dışarıda mı?

Bir bozuk parayı havaya atıyor. *Tura gelirse dünyaya karışabilirim, yazı gelirse hep dışarıda kalacağım.*

Avucunda yatan on penslik bozuk para tura diyor. *Beşte üç mü belirlese sonucu?*

Peş peşe umut verici üç tura.

Miriam gülümsüyor. Zamanı geldi. O da biliyor bunu, para da. Bana parayı göster. Para konuşur. *Bir hayat edinme zamanı geldi artık onun da.*

Asıl sorun mu? Başkaları. Asıl sorun *hep* başkalarıydı. Başkaları bir şeyler bilir görünüyor. Hayatın neler içermesi gerektiğini, alışveriş yapmak, Zumba, başka bir bedenle fiziksel yakınlık kurmak gibi bütün basit ve karmaşık şeyleri biliyorlar. Kuralları, neyin nasıl yapılması gerektiğini biliyorlar. Miriam otuz beş yaşında ve pencereden dışarı baktığında gördüğü tek şey onun asla bilemeyeceği şeyleri bilen insanlarla dolu bir dünya.

Dünya, yeniden. Yıllarca ona bakmadıktan sonra tek görebildiği o. Bir parçası olmak, bir şekilde ona katılmak isterdi.

Bir post-ite yazdığı planı radyoya tutturuyor:

1- Beni korkutan bir şey yapmak. Bunun özgüveni güçlendirdiği iddia ediliyor (kanıtlanabilirliğini denemek lazım – ilginç bir deney olacak)

2- Sıradaki birkaç gün boyunca evi temizlemek – annemin eşyalarından kurtulmak

3-Gelecek hafta evden çıkmak

Birinci maddedeki sorun şu: O uzun listeden neyi seçecek? Korktuğu şeylerin listesini *yapması* bile en az bir ay sürer. Dört haftayı daha evde mi geçirecek? On ay gibi gelecek dört haftayı? Bu katlanılmaz düşünce Miriam'ın titremesine ve üst kata koşup çok sayıda hırkasından birini almasına neden oluyor.

Ama listeler iyidir, hatırlasana? Listelere bir şeyler ekleyip çıkarabilirsin. Eklemek, kendini niyetini bilen biri gibi hissetmeni sağlar, çıkarmak küçük bir zafer gibidir. Başka? Liste kişisel bir haritadır. Keyfince bir aşağı bir yukarı dolaşabileceğin bir merdiven. Maddelerin üstünü çizdiğinde hareket ediyormuş, bir yere ulaşıyormuşsun gibi gelir; bu yaptığının bir amacı vardır – sonunda bir şeyler oluyordur.

Odaya dönünce liste yapmaya başlıyor.

Hızlı yaz Miriam. Yapabilirsin. Listeler iyidir. Bu gece halledebileceğin bir şey bulana kadar yaz. Hayır, yarın olmaz. Bu gece.

KORKTUĞUM ŞEYLER

1- Annemin hâlâ bir yerlerde yaşadığı ve yalnız olmadığım düşüncesi

2- Annemin kesinlikle öldüğü ve yalnız kaldığım düşüncesi

3- Her şeyin olduğu yere dönmek

- 4- Sevgi
- 5- Sevgisiz kalmak
- 6- Kıyafet alışverişi
- 7- Dışarı çıkarsam yeniden aynı şeyi yapabileceğim düşüncesi
- 8- Geveze insanlarla aynı asansörde kalmak
- 9- Ellerime hasar veren bir kaza nedeniyle bir daha asla liste ya da mektup yazamamak
- 10- Anneme dönüşmek
- 11- Zaten anneme dönüşmüş olduğumu fark edemeyecek kadar kapasitesiz olmak
- 12- Parmaksız eldivenler
- 13- Çıplak temizlik yapmak

İşte oradaydı, listenin on üç numarası (bazıları için uğursuz bir sayı). Çıplak temizlik – tek gereken üstündeki kazağı, tişörtü, kot pantolonu çıkarmak, Elektrik Süpürgesi Henry'yi alıp fişe takmaktı. Ne kadar korkutucu olabilir ki?

Yanıt: Nasıl bir çocukluk geçirdiğine göre değişir.

Sekiz yaşındayken annenin üstünde yalnız spor çoraplarıyla okul koridorunu süpürdüğünü görüp görmediğine göre değişir. (Koşuya çıkmayı planlayan annesi çoraplarını giydikten sonra kendini kaybetmiş olabilir miydi? Delilik bu hızla, fırtına ya da gök gürültüsü gibi bir anda gelebilir miydi?) İşte Bayan Frances Delaney oradaydı; şamatacı bir çocuk denizinin ortasında sessizce koridoru silerek ilerliyor, kahkaha dalgaları bir yükselip...

Miriam tükenmişti. Ayakları, elleri, gözleri ıslaktı.

Annem burada, okulda. Annem çıplak. Çocuklar ona gülüyor, alay ediyor. Zavallı annem. Annemi seviyorum, ondan nefret ediyorum.

Müdür çıktı geldi. Suda yürür gibiydi. Takım elbisesinin ce-

ketini çıkardı ve Bayan Delaney'nin çıplaklığını boğdu. Tavırları kibardı, istifini bozmadı. Belki daha önce görmüştü böyle şeyler. (Miriam görmemiş olmasını dilerdi.) Frances süpürmeye devam etti – en azından azimliydi. Temizliğe, düzene düşkün olmuştu hep. Belki de müdür bunu anlamış, ona bundan ötürü nazik davranmıştı. Belki saygı duymuştu.

Durumu daha kötü yapan, Miriam'ın olanları anlamasını zorlaştıran, annesinin temizlik işçisi bile olmamasıydı. Üzerinize bir şey giymeden işyerinize gitmek adabımuâşeret kurallarına uygun değildi, akıl sağlığınızdan kuşkulanmak gerekirdi, böyle unutkanlık olmaz dedirtecek bir şeydi ama en azından bir tür devamlılık vardı ortada: *Normalde hep yaptığım şeyi yaptım, doğru yere geldim ama bir sorun var. Acaba ne?* Fakat başkasının işyerine – kızınızın okuluna– çıplak, dımdızlak çıplak gitmek katlanılmaz ölçüde saçmaydı.

Miriam'ın annesi keçileri kaçırmıştı.

Durumu bulaşıcı mıydı?

(Miriam öyle olmadığını umuyordu.)

Zamanı yirmi yedi yıl ileri alınca ne görüyoruz? Giysilerini dikkatle katlayıp kanepeye koyan bir kadın. Koridordaki dolaba gidiyor, Elektrik Süpürgesi Henry'yi çıkarıyor, fişe takıyor, çalıştırıyor. Üzerinde yalnız iç çamaşırları ve Westie terlikleriyle oturma odasının kahverengi-turuncu halısını süpürüyor. Saatin yuvasından fırlayan guguk kuşu yerinden sıçramasına neden oluyor. Saat on. Çarşambanın perşembeye dönüşmesine, ağustosun ilk gününün bitmesine yalnızca iki saat kaldı. O zaman *Aman Tanrım, aman Tanrım* diye fısıldayarak eve kadar koşmasının üzerinden üç yıl ve bir gün geçmiş olacak. Yıldönümleri gelir ve geçer. Önemli günleri girdabına çeken hayat bizleri, evindeymiş gibi davranan ebedi turistleri de önüne katarak yoluna devam eder.

Ha gayret Miriam. Varlığın doğası hakkında kara kara düşünmeye gerek yok şimdi. En azından bu kez odaklanmalısın yoksa bu evden *asla* çıkamayacaksın. Kendini yatıştırman gerek, unuttun mu? Fenella'nın ödünç verdiği kitap, çılgın bir dünyada mantıklı davranmayı anlatan kitap ne diyordu unuttun mu?

Fenella Price. Dış dünyadan gelen nesnelerin en önemli tedarikçisi: yiyecek, kalemler, külotlar vs. Fenella sıradan bir arkadaş değil. Sarsılmaz itidaliyle ışığı hep yanan bir Mantık Feneri o, Miriam'a yol gösteren bir melek. İnsanların makul, rasyonel, istikrarlı olabileceğinin kanıtı. Daha da önemlisi, Miriam'ın buluşucu olmadığının kanıtı. Annesinin hastalığı onun kanında ve kemiklerinde – öyle olması gerek, değil mi? Fenella başından beri yanındaydı, ilkokuldan beri iyi günlerine de kötü günlerine de, dramlarına da triplerine de şahit oldu ama *hâlâ* aklı başında biri. Şık giysiler giyer, Barclays'ın yerel şubesinde kasierlik yapar ve haftada üç gün akşam derslerine gider: pilates, tango, abajur yapımı kursu. Bundan daha mantıklı bir insan olabilir mi?

“Bu çılgın dünyada aklını korumak zorundasın” dedi Fenella. “Düşüncelerin tarihi bölgelere girmeye başladığında kendinle nazikçe konuş. Ben öyle yapıyorum. Nerede olduğuma aldırımıyorum. *Sakinleş bakalım Fenella Price* diyorum. *Her şey yolunda.*”

Miriam iç geçiriyor. İyi ki Fenella var. Üç yıl önce bugün yaptığı şey hakkında ona gerçeği söyleyebilseydi keşke.

Şöyle oldu her şey:

Orman patikasında bihaber adımlar.

Tarladan geçen, pub'a kadar giden bihaber adımlar.

Fenella'yla öğle yemeği (çedar ve soğan marmelatlı sandviç, birkaç patates kızartması, yarım şişe elma şırası).

Kucaklaşıp vedalaşma, seni gördüğüme sevindim, ara beni.

Aynı yoldan geri dönüş.

Tarladan geçen bihaber adımlar.

Orman patikasından geçen bihaber adımlar. İnsanı tiksindirecek kadar habersiz, hayrete düşürecek kadar ilgisiz, ta ki...

Dünya artık güvenli olmayana dek güvenli bir yerdir.

İnsanlar artık iyi olmayana kadar iyidir.

Miriam binalara, ağaçlara, tarlada oynayan köpeklere son kez iyice bakmış olmayı dilerdi ama neyin yaklaştığını bilemezsiniz, yürürken küçük ve körsünüzdür, dünya ilgilendiğiniz şeylerin yankılarından ibarettir.

Biraz Yana Kay Sevgilim

Ralph'ın bacaklarında, kollarında, karnında Melas var. Sarman kedi Melas Ralph'ın hareketsizliğinden sıkılmış ve kahvaltısını istiyor. Uyku tulumunun üstünde bir aşağı bir yukarı geziyor, yeni sahibinin bedeninin girinti ve çıkıntılarının üstünde dolaşarak hayat belirtisi arıyor.

Melas kaybolmuştu, tek başınaydı, evden kaçıp kendini ormanda bulmuştu, huysuz ve zayıftı. Derken kendisi gibi yalnız ve kayıp Ralph Swoon'la tanıştı. Artık birbirlerine sahiptiler, bir de ormanın ortasındaki yıkık dökük, içine ışık dilimleri dolan eski kulübeye.

Ralph ona bir kutu sardalye konservesi getirdi.

Balık kokulu bir aşktı ama gerçektir.

Ralph üzerinde çünkü kıyafetleriyle uyku tulumundan çıkıyor. Saçlarını sıvazlayıp kapıyı açıyor, tuvalet olarak kullandığı yaprak yığınına gidiyor. Melas kapı ağzına oturup bekliyor. Günlük rutinlerinin bu bölümünü öğrendi çoktan. Ralph'ın sendeleyerek geri geleceğini, yerdeki çatlak mavi tabağa biraz yiyecek koyduktan sonra uyku tulumuna döneceğini ve onu da içeri davet edeceğini biliyor. Dün üç saat o şekilde uyudular. Melas arada bir gözlerini aralayıp Ralph'ın hâlâ nefes alıp almadığını kontrol etti.

Kedi mantığına göre, Ralph bu ıssız yere ölmek için gelmiş ol-

malıydı. Yoksa 4 Ağustos saat 11.30'da yanında bir cüzdan, telefon ve bir gitardan başka eşya olmadan neden ormana gelmişti?

Ama kedi yanıyordu.

Ralph ölmeye gelmemişti.

Geçen hafta, Ralph mutfağındaki kahvaltı masasında oturuyor, bahçedeki karısı ve iki yeniyetme oğlunun seslerini dinliyordu. Sadie ile Arthur ailenin yeni yavru köpeğinin bacaklarını hortumla yıkarken Stanley onları seyrediyordu.

"Bu köpek kokuyor" dedi Arthur.

"Yalnızca çamur. Hortumu tut" dedi Sadie.

"Senin köpeğin anne."

"Yine başlama."

"Gidip onu alan kim?"

"Sen ve Stan için aldım onu. Hep köpek istiyordunuz."

"Altı yaşındayken köpek istiyordum ben. On yıl geç kaldın."

"Ah, siktir be!"

Arthur güldü. Yavru köpek koşturuyor, soğuk sudan kaçmaya çalışıyor, oynamak istiyordu.

Ralph köpek alma fikrine karşı çıkmıştı. Zaten yeterince sorun yokmuş gibi tüylü bir bebeğin ihtiyaçlarını karşılamaya kalkışmak nereden çıkmıştı? Genelde olduğu gibi Sadie kazandı yine. Aşırı sıkılma belirtileri gösteren Arthur için iyi olacağını söyledi. Rahatlamasına, sorumluluk almayı öğrenmesine, dışarı çıkmasına yardımcı olurdu köpek. Bir yeniyetmenin sabah yataktan çıkmak için bir nedene ihtiyacı vardır dedi, yoksa bütün gün ve gece uyur, hayat sıradan bir rüya gibi akıp geçer yanından.

Tanıdık geliyor diye düşündü Ralph.

"Kulaklarına su kaçırma" dedi Sadie. "Köpekler kulaklarına su kaçmasından nefret eder."

"Neden sürekli nehre atlıyor o zaman?"

"Sparyeller yüzmeyi sever. *Sualtında* yüzmeyi ama."

Arthur hortumu yere attı. "Temizlendi işte. Ben içeri giriyorum."

"Temizlenmedi. Baksana ne kadar pis."

Yavru köpek ikisinin arasında titrerken, Arthur ile Sadie öfkeyle bakiştılar. Stanley yalnızca izleyiciydi, aklı başka yerdeydi. Geçen cumadan beri aklı başında değildi pek. O gün Joe Schwartz onu uzun uzun öpmüş, üst kata çıkarmış, yatakta yanına oturmuş, Converse'lerini ayaklarıyla iterek çıkarmış, gözlerinin önündeki saç tutamını kenara çekip, harikasın Stan, gerçekten harika birisin demişti.

Kanadalı Joe. Bir Adonis. Sihirbazdı üstelik – Arthur'un ve annesinin dırdırını duymamasını sağlıyordu. Pis bir köpek hakkında bir şeyler söylüyorlardı. Kardeşinin sorunu hakkında bir şeyler.

"Şu anda halinden hiç memnun değilim" dedi Sadie.

"Gerçekten mi" dedi Arthur.

"Bana bok gibi davranıyorsun. Sorunun nedir senin?"

"Benim *sorunum* falan yok."

"Git bana kahve yap o zaman, köpeği yıkamama Stan yardım eder. Stan, bizimle misin?"

Arthur çamurlu botlarıyla mutfağa yürürken iPhone'unu kurcalamaya başladı.

Arthur Swoon@artswoon

Annem yeni köpeği bahçede boğuyor hayvan hakları savunucularını ara.

Mark Williams@markwills249

@artswoon Gerçekten mi? Bizim GÜZELLER GÜZELİ Sadie mi? İnanamıyorum.

Arthur Swoon@artswoon

@markwills249 Yeter HASTA HERİF o benim annem! Babam kapüşonlu tişört giymiş bu yaşında.

Mark Williams@markwills249

@artswoon Belki orta yaş krizindedir? Sana tek bir sözcüğüm var: MILF

İkizler doğduğunda Ralph hâlâ üniversite öğrencisiydi. Yirmi yaşındaydı, pasif, ayakları yere basmayan biriydi. Çocukları için seçtiği adlar Arthur ve Stanley değildi. Mark, Michael ya da Christopher'ı tercih ederdi ama bu tür önemli konularda Sadie'yle tartışma riskine asla girmezdi. İyiydiler, mutluydular, onu her an kaybedebilirdi. İlişkilerinin bilinen ve bilinmeyen sözsüz merkezi buydu. On altı yıl sonra sürekli tartışıyorlardı ve arka koltuğu gazeteler ve kapağı açılmamış şiir antolojileriyle dolu Mini'sinin garaj yolunda belirdiğini görünce midesi bulanıyordu.

İnsanın kendi karısından midesi bulanmalı mı? Belki başlangıçta, beklentinin heyecanı, arzusunun şiddeti yüzünden. Peki on altı yıl sonra? Bilse ne derdi karısı?

"Midemi bulandırıyor sun canım."

"Sen de benim midemi bulandırıyor sun."

"Peki şimdi? Bisküvi, kraker ya da Alka-Seltzer ister misin?"

Paketten hazmı kolay bir bisküvi çıkardı ve çaydanlığı ocağa koydu. Stanley'ye görmesini istediği sergiyi anlatan Sadie'nin sesini dinledi - belki bu akşamüstü gideriz diyordu. Kaçınılmaz reddiştten önce bir an duraksadı Stanley: Üzgünüm anne ama *olmaz*.

"Neden?"

"Akşamüstü sinemaya gitmek için biriyle buluşacağım."

"Sinemaya başka gün gidemez misin?"

“Sergiye Kristin’le gidebilirsin belki.”

“Kristin’le birlikte değil seninle gitmek istiyorum.”

“Ama Kristin sanatla ilgileniyor.”

“Kristin deyip durmayı keser misin?”

Kristin Hart. Çocukların vaftiz annesi. O ve partneri Carol halinden memnun olmanın simgesi gibiydiler, bu da onları bü-yüleyici ve sinir bozucu yapıyordu, özellikle de Sadie ister istemez yatakta Kristin, duşta Kristin, sabah koşmadan önce esneme egzersizleri yapan Kristin hakkında düşündüğünü fark ettiğinde. Altüst edici bir şeydi bu – eski bir arkadaşı cinselleştirmek. Gerçekten *dikkat dağıtan* bir şey.

Ralph gözlerini yumdu.

Titrek ışıklar, renk blokları gördü.

Sarı, siyah, kırmızımsı kahverengi.

Evet, *sessizlik*.

Nefes verdi ve omuzlarının düştüğünü hissetti.

Parmaklarını, kıvrılıp nasıl yumruk haline geldiklerini fark etti.

“Ruh halim berbat” dedi bacağına yapışmış cocker spanyelle mutfağa giren Sadie. “Kahve içmem lazım.”

“Ben yaparım.”

“Kahrolası köpek deli ediyor beni. Bu akşamüstü sen çıkar onu dışarı.”

“Hiç sanmıyorum.”

“Neden olmasın? Yarın için yiyecek içecek alışverişi yapmam lazım. Çok vakit alacak.”

Ralph’ın doğum günü partisi – istemediği bir şey daha. Ama aslında onun için değildi zaten. Sadie düzenli olarak etrafına mümkün olduğunca fazla sayıda insan toplamaktan hoşlanırdı, yoksa Ralph’ın biteviye varlığı şok etkisi yapabilirdi.

"Stan'ın kız arkadaşı hakkında ne biliyorsun?" dedi yüzünü yalayan spanyele aldırmadan kahvesini yudumlarken.

"Kız arkadaşı olduğundan emin misin?"

"Umarım geçen ay barbeküye getirdiği kız gibi sıkıcı biri değildir."

"Çok hoş bir kızdı bence."

"Çok hoş'tan daha iyisini bulabilir. Kızda hiç azim yoktu."

"Sadie, onlar yeniyetme."

"Beş yıl sonra kendini nerede görüyorsun dediğim zaman ne cevap verdi biliyor musun?"

Ralph ayağa kalktı, bulaşıkları yıkamak ve yukarı çıkmak arasında seçim yapmaya çalıştı. "Ne dedi?" diye sordu sıcak su musluğunu açarken.

"Bir yüzme havuzunda."

"Belki yüzmeyi seviyordur."

"Beş yıl sonra kendini batasınca bir yüzme havuzunda görmek ne demek? *Şu anda* da girebilir havuza Ralph. Bu nasıl bir istek? Kendimi bir tuvalette bulmak istiyorum demekle aynı şey."

"Sadie!"

"Bir de ne dedi biliyor musun? En sevdiği restoran Frankie&Benny's mi."

Karısı kendi snopluğundan habersizdi. Ralph bunun için onun annesiyle babasını suçluyordu. Üniversite öğretim üyesi ve matematikçi olan ebeveynleri aynı anda banjo çalar, ev yapımı pesto hazırlar ve siyasi gündemi tartışırlardı. Zeki, kavrayışlı, alaycıydılar. Fransa'da yaşıyor, onları ziyarete gelmiyorlardı. Onların narsizminden hiçbir çocuk kendinden nefret etmeden kurtulamazdı ve Sadie kendine duyduğu nefreti daha katlanılır bir şeye dönüştürmüştü: züppeliğe.

Ralph'ın annesi ev hanımıydı. Babası döşemecilik yapıyordu.

Sadie'nin ailesinden daha kötü durumda değildiler, yalnızca hayatları farklıydı ama bunu Sadie'ye anlatmak zordu.

"Neyse artık..." dedi Ralph.

"Arthur gibi konuşuyorsun. Onun kapüşonlu tişört mü üzerindeki?"

"Değil tabii. Oğlumuzun giysilerini ödünç almıyorum. Bunu geçen yıl koşarken giymek için almıştım, unuttun mu?"

"Koştüğünü hiç görmedim" dedi Sadie başı önünde telefonunu kurcalarken.

Ralph lavanta ve limon kokması gerekirken Asda ile otopark arasındaki geçit gibi kokan bulaşık suyu dolu kabı lavabonun kenarında bırakıp yukarı çıktı.

Sadie Swoon@SadieLPeterson

Bu akşamüstü MK'ye gidiyorum; saç boyası, kesim, masaj, ne varsa yaptıracam. Ruhum sıkıldı!

Kristin Hart@craftyKH

@SadieLPeterson Sonra Monkey Business'ta kahve içelim mi? Konuşmamız lazım.

Mark Williams@markwills249

@SadieLPeterson Olduğun halinle harikasin #keşke10yaşbüyükolsam

Sadie Swoon@SadieLPeterson

@craftyKH Kahve harika olur, beşte buluşalım mı?

Üst kattaki Ralph'ın aklı karışmıştı.

"Ha siktir, buraya neden geldiğimi unuttum" dedi kendi kendine.

Siktir. Bir keresinde kökenini öğrenmek için bu sözcüğü Google'da aramayı düşündü ama karşısına çıkabilecek siteleri düşününce vazgeçti. Özellikle kadınların yanında bu sözcüğü söylememeye çalışırdı ama dar omuzları ve küçük, sıkı poposu gibi babasından geçen bir özellikti bu da. Frank Swoon poposuyla ünlüydü. Sokakta yürürken kadınlar arkasından ılık çalardı. "Ah, başımı döndürüyorsunuz Bay Swoon. Şu küçük yanaklara da bakın." Aynı şeyleri bir erkek söylese tokadı yerd.

Ralph'ın akıl karışıklığı neden yukarı çıktığını hatırlayamaktan daha derindi aslında.

Hatta kronikti.

Aklı sürekli karışık. Bugünlerde hastalarından bile daha az farkındaydı kendi arzularının. Onunla kıyaslandıklarında hastaları akıl sağlığı abidesi sayılırdı. Haftada bir gün karşısına oturup duygularını şaşırtıcı bir netlikle anlatabiliyorlardı. Bazen onlara şöyle demek istiyordu: Bunun ne kadar *şaşırtıcı* olduğunun farkında mısın, ne istediğini bilmenin? Nevrozların olabilir, kaygılı ve depresif olabilirsin ama *ne istediğini biliyorsun* sonuçta.

Onun akıl karışıklığı hakkında başka bir teorisi vardı Sadie'nin. Geçen Paskalya barbeküsünde dev bahçe cücesine çarptığından beri üzerine bir haller geldiğini söylüyordu. Sandalyeler arasındaki geçidin sonuna kim dev bir bahçe cücesi koyar ki? Ralph müdüre şikâyetinde bulunmuş, cücenin BÜYÜK BİR GÜVENLİK TEHLİKESİ oluşturduğunu söylemişti. Gülmeye başlayan müdür kahkahasını pek inandırıcı olmayan bir öksürük nöbetinin arkasında gizlemeye çalışınca, Ralph polis çağırmakla tehdit etmişti onu. Evet, aşırı tepki vermişti. Evet, nereye gittiğine bakması gerekirdi. Ama bazen bir cüce yalnızca bir cüce değildi; hayatınızda yanlış giden her şeyin dev bir simgesiydi.

Cüceye çarpmasından saniyeler önce plastik nergislerle dolu

bir vazoya hayran olmuş numarası yapıyordu. Altı demet plastik nergis almaları için ısrar eden Sadie, ne kadar gerçekçi göründükleri hakkında tweet'ler atıyor, hiç solmayan çiçeklere sahip olmanın hoşluğunu anlatıyor, bunu daha önce fark etmediği için hayıflanıyordu. Kilometrelerce ötedeki başka insanlar onun tweet'lerine yanıt veriyordu. Onların yorumlarını yüksek sesle okuyordu. Plastik nergisler için kopan gürültüye daha fazla katlanamayan Ralph masaların arasında öfkeyle yürürken Julie Parsley'yi görmüştü. *Julie Parsley* mi? İşte o zaman dev bahçe cücesine çarpmıştı.

Sadie telefonunu havaya kaldırmış kafasını ovuştururken fotoğrafını çekmiş ve müşteri tuvaletlerine koşmuştu.

Julie bu semt barbeküsünde ne arıyordu? Taşınmamış mıydı o? King's Head'deki sahnede "Biraz Yana Kay Sevgilim" adlı şarkıyı söyleyişini hatırladı; o anda uydurduğu bir melodiyle Ralph bir harikasin, harikasin, harika diye şarkı söyleyişini düşündü.

Saçı şimdi o Fransız aktrisinki gibi kısa ve dalgalıydı - adı neydi o aktrisin? Audrey Tautou. Evet, o işte. Ralph'ın belleği başındaki şişliğe rağmen hasar görmemişti ama Julie Parsley'yi de görmedi bir daha. Son birkaç dakikadan çok daha uzun zamandır devam eden yokluğu Ralph'ı öfkeliendirdi birden. Haykırmasına neden oldu. DUVAR GİBİ SAĞLAM bir cüceyi bahçenin ortasına koymanın GÜVENLİK ve SAĞLIK açısından sakıncaları ve AP-TALLIĞI konusunda bağırdı çağırdı.

Ralph'ın akıl karışıklığının barbekü günüyle ilgisi yoktu.

On beş yaşındayken âşık olduğu Julie Parsley'yle de ilgisi yoktu.

Bahçe cüceleriyle hiç mi hiç ilgisi yoktu.

Ay'a Kadar Düğmeler

Okul müdürü üzerinde spor çoraplardan başka bir şey olmadan yerleri silen Frances Delaney'yi görünce durup onu seyretmeye başladı. Daha önce bu kadar tuhaf ve güzel bir şey görmemişti hiç. Yüzü her zaman solgun olan müdürün yüzüne renk vermişti o bugün. Çevresindeki çocuklar çocukluk yapıyordu; vahşi, acımasız ve rezildiler. Böcekler gibiydiler, sert kabuklu sürüngenleri andırıyorlardı. Ağızlarına geleni istedikleri gibi söylüyorlardı. Küçük Miriam Delaney hariç tabii. O küçük kız sessizdi, usluymuştu, hayalet gibiydi. Böyle bir anneyle daha azı olması beklenebilir miydi?

Kadına doğru yürüdü, çocukları kovaladı, ceketini çıkarıp onun omuzlarına koydu. Var gücüyle yerleri silen kadının vücudu sıcaktı. Frances temizliğe başladığında böcekler onun yaklaştığını duyardı. Ayaklarının çevresindeki zemin parlıyordu.

"Benimle gelmelisiniz" dedi müdür, Frances'i koridorlardan ofisine götürürken. Kadının bakışları donuktu, ağzından tek sözcük çıkmadı. Dolaptan mavi beyaz, eski, tütün kokan battaniyesini çıkaran müdür, "Alın" dedi Frances'e. "Giyislerinizi bulalım, sonra sizi arabayla evinize bırakayım. İyi bir plan mı sizce Bayan Delaney?" Avuçları terliyordu, nefesi hızlanmıştı. "Evden çıkarırken üzerinizde giysi var mıydı?"

O akşamüstü okuldan sonra Miriam her zamanki gibi tek başına eve döndü. Bütün günü dışarıda geçiren kedilerin güvenliği için endişelendi, çay yerine önüne ne tür bir karışım konacağını merak etti, diğer çocukların ona her zamankinden de kötü davranıp davranmayacağını düşündü. Bugün geçirdiği en zor gündü. *Manyanın teki olmana şaşmamalı Delaney. Annen kafadan çatlak. Sen de soyun da çık karşımıza bari, ikiniz de nüdist misiniz nedir?*

Beckford Gardens 7 numaranın kapısını açtı, koridordan mutfığa yürüdü.

Masadaydılar.

Masanın üstünde.

Bu sabahki kaynamış yumurta ve askerler gibi.

Boyama kitapları ve keçeli kalemler gibi.

Bunu temizleyecek kadar dezenfektan bulunmaz.

Kapı ağzında dururken bunları düşündü.

Temizlik malzemelerini düşündü, dünyada kaç şişe temizlik malzemesi olduğunu düşündü.

Sonunda inlemeyi bıraktılar.

Adam geri çekildi, pantolonunun fermuarını çekti.

Annesinin üzerinde hâlâ spor çorapları vardı.

Bir de siyah melon şapka.

"Merhaba Miriam" dedi müdür. "Okul nasıldı?"

Miriam oturma odasını ve koridoru elektrik süpürgesiyle aldı, şimdi kutlama için bir fincan çay içecek. Mutfak kapısının cam panellerinin önünden geçerken kendi bedenine gözü takılıyor. Duruyor, gözleri büyüyor. *Bu ben miyim?* Üzerinde külot ve pofuduk terliklerden başka bir şey olmayan, dünyada korkacak hiçbir şey yokmuş gibi az önce Henry adlı bir elektrik süpürgesiyle toz alan bu kadın.

Fenella'nın bir keresinde söylediği bir şeyi anımsıyor: "Geçmiş

geçmiştir.” Herkesin bildiği şeyleri söylemek Fenella’yı mutlu ediyor. “Neyse o” diyor sık sık.

Miriam da bir süre iyi gelir umuduyla herkesin bildiği şeyleri söylemeye çalıştı ama kendini her zamankinden daha da çılgın hissetti:

“Bir paket Weetabix bu.”

“Gelecek gelecektir.”

“Öleni bir daha göremeyiz.”

“Bir bardak süt bu.”

“Şimdiki zaman şimdiki zamandır.”

“Sesim fısıltıdan daha yüksek çıkmadı benim hiç.”

“Demek istediğim” diye açıkladı Fenella. “Senin iznin olmadan kimse bu eve giremez. Annen artık yok. Geçmiş geçmişte kaldı. Çaktın mı?”

Bu beyanların hiçbirisi diğeriyle bağlantılı değildi ama Miriam ne anlatmaya çalıştığını çakmıştı. Bir şeyin bittiğine inanmak uzun zaman alabiliyordu. Fenella’nın söylemeye çalıştığı buydu. Öyle işte. Olan oldu.

Mutfak masasına oturup çayını yudumluyor. Bir kereliğine de olsa, birkaç dakikalığına da olsa sırtında geçmişini taşımıyor şimdi. Derisinde dolaşan, ağzına girmeye çalışan bir geçmiş yok. Geçmiş, *Frances Delaney* diye fısıldanana kadar dönecek ama bu kısa anlar, bu zaferler kaydedilmeli yine de. Bunlar ilerleme işaretleri. Normalliğe giden yol tabelaları.

Mektup deliği takırdıyor.

Gece on birde kime posta gelir?

Bir kartpostal bu, Miriam’ın son birkaç hafta içinde aldığı altıncı kartpostal. Ön tarafında eski model bir bisikletin fotoğrafı var, bisiklet bir Fransız kafesinin duvarına yaslanmış duruyor. Arkasında yeşil mürekkeple şöyle yazıyor:

**BİR KAFEDE OTURUP KİTAP OKUYABİLİRSİN MIRIAM.
RÜZGÂR SAÇLARINI KARIŞTIRIRKEN SOKAKLARDA
BİSİKLETE BİNEBİLİRSİN.**

Diğerleri gibi bunu da gönderen belli değil. Onu diğer kartların yanına, panoya tutturuyor ve başını eğip terliklerine bakıyor. Bu terlikler seksi değil diye düşünüyor. Ama ben hiç seksi oldum mu ki zaten? Ayak parmaklarını kaldırıp indiriyor ve West Highland teriyerlerine elbette oldun Miriam, elbette oldun der gibi başlarını sallattırıyor.

Seks. Korktuğu şeyler listesinin en başına bunu yazmalıydı. Sorun seksin kendisi değil, başka *biriyle* yapılması gerekmesi. Geçen hafta söyledi bunu Fenella'ya.

"Ne demek bu şimdi?" dedi Fenella.

"Sorun seks *eylemi* değil" dedi Miriam, keşke ona telefon etmeseydim diye düşünürken. Fenella Zumba dersinden dönmüştü ve yorgundu.

"Tamam."

"*Başka biriyle* olmak sorun."

"Şişme bebek senin için sorun olmazdı, bunu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Söylemeye çalıştığım kesinlikle öyle bir şey değil."

Fenella güldü. Bir paket Quavers açıp koltuğa yerleşti.

"O ses nedir?"

"Cips yiyorum."

"Zumba'dan sonra yağlı cips yemek sorun değil mi?"

"Neden olsun?"

"Bilmem."

"Değil de ondan. Seks konusuna gelince. Başlamak için asla çok geç değil" dedi Fenella ama ona göre hava hoştu. On altı yaşında

Newquay'de bir karavanda, kendisine Lucy diye hitap edilmesinden hoşlanan bir çocukla sevişmişti ilk. Annesiyle babası şehre bingo oynamaya gitmişti. Ağabeyi kendisine Pattie denmesinden hoşlanan bir kızla pub'daydı. Yağmur yağıyordu, kâğıt oynuyorlardı ve Lucy (veya gerçek adıyla Martin Henley) hadi yapalım demiş, yapmışlardı.

"Öyle hop diye yani?" dedi Miriam.

"Öyle hop diye" dedi Fenella. "Çok kötüydü ama sonrasında harika hissettim kendimi."

"Pek ikna edici değil."

"İkna etmeme gerek yok. Her yerde zaten. Kendi kendini pazarlayan bir şey."

"Neden ona Lucy demeni istiyordu çocuk?"

"Neden olmasın?"

İyi bir soruydu. Fenella hep böyle tahmin edilemez ve cevap gerektirmeyen sorular sorardı zaten.

"Sonrasında yatak sohbeti isterdim ama" dedi Miriam. İkisi de sessizleşti, hüzünlendi.

"Bir gün olur" dedi Fenella.

"Ya asla olmazsa?"

"Fısıldamak suç değil."

Peki neden suçlu olduğunu hissediyordu?

Miriam pijamasını giymek için koşarak üst kata çıkıyor. Bu gece bu kadar temizlik yeter - abartmaya gerek yok. CD çalarında bir şarkı açıyor: Chris Isaak'ın "Wicked Game"i. Aşkın zalimliği ve birini sürekli kendisi hakkında düşünmek zorunda bırakan bir kadın hakkında. Miriam *bu tür* kötülüğü anlıyor -başkasının bedenini ve zihnini ele geçirmeyi- ama aşk hakkında hiçbir şey bilmiyor. Chris Isaak'ın şarkısında anlattığı şeyi hiç deneyimlemedi,

kimseye âşık olmadı, ona âşık olan da çıkmadı. Hatta başkasına âşık birini tanıyıp tanımadığından bile emin değil. Diğer insanlardan daha farklı mı görünüyorlar? Onları tespit etmek kolay mı? Annesi hep âşkın, evleri pis insanlar için olduğunu söylerdi.

Aynaya bakıyor ve ne olduğunu biliyor. Ağzına kadar düğmelenmiş o. Düğmeler Ay'a kadar uzanıyor. Düğmelerle süslenmiş karanlık bir gökyüzü düşünün. Miriam'ın düğmelenmişliğinin bir kavanozda olduğunu düşünün – kavanoz büyükannenize mektup yazarken kullanacağınız türde lacivert mürekkep dolu olurdu, mektubu mavi filigranlı Basildon Bond yazı kâğıdına yazar, her şey için üzgün, çok üzgün olduğunuzu anlatırdınız.

Sevgili büyükanne,

Annem seni ziyaret etmeme izin vermediği için üzgünüm. Benim için iyi olamayacak kadar normal olduğunu söylüyor. Okuldaki sözlükte normal sözcüğünün anlamını buldum ve hatırlaman gerekirse diye kopyaladım:

uyumlu, sıradan, tipik, beklenen, fiziksel ve zihinsel özrü olmayan

Bence normal hoş bir şey, gizlice buluşup normallik yapabilir miyiz? Lütfen bana yaz ve sence de hoş olur mu söyle.

Sevgilerimle...

Bayan Miriam Delaney

Chris Isaak'ın sesi insanın ruhuna işliyor. Bazı insanlar yapabiliyor bunu – ruhunuza uzanıp onu karıştırabiliyorlar. Gerçekten ruhani biri. *Sesim ruhunla dolu – onu karıştırırken aldığım parçalarla.* Şarkı söyleyişi Miriam'ın yatağına bakıp yorganın altında yatan birini görse ne hissedeceğini merak etmesine neden oluyor. *Başka biri.* Ne zalim bir şarkı! Dehşet verici, heyecanlı, olanaklı, imkânsız bir geleceğin fon müziği. Pofuduk terlikleri içinde parmakları ürperiyor.

Sevgili büyükanne,

Aradan iki uzun gün geçti, senden hâlâ haber alamadım. Lütfen bana hemen cevap yaz, teşekkür ederim. Benimle birlikte normal olmak ister misin ve gizli bir hayat sürmek ister misin bilmem gerekiyor.

Sevgiler...

Miriam xxx

Sevgili Bayan Betty Hopkins,

Üç gün oldu, umarım hasta değilsindir. Benim kahramanımsın büyükanne. Çok çok meşgul olabilirsin diye bu sefer kısa yazıyorum. Seni seviyorum.

Mxxxx Xxxxx

Sevgili Miriam,

Senden haber almak ne güzel! Seni aramaya cesaret edemiyorum çünkü annen iyi değil, onu telefonla aradığımda canı sıkılıyor. Fazla endişelenme Miriam. Annen yeni bir ilaç kullanmaya başladı, yakında her şey yoluna girecek. Annen iyileştiğinde seni parka, şehre götüreceğim ve normallik cümbüşü yapacağız. "Cümbüş" ne demek sözlüğüne bakıp öğren Miriam, bence anlamı hoşuna gidecek. Canlı, gürültülü bir şekilde eğlenmek demek. Annen gürültüyü sevmiyor ve bu senin için zor olmalı ama onun sağlığının iyi olmadığını unutma. Bunların hiçbirisi senin suçun değil. Bana yaz ve kötü bir şey olursa hemen evden çık, bir taksiye bin ve buraya gel. Geldiğinde taksi ücretini öderim ben, tamam mı? Bu arada, koleksiyonun için yeni düğmeler gönderiyorum. Scarborough'da tatildayken aldım onları. Kuzeyde çok düğme var. Seni hep seven büyükannen

Miriam iç geçiriyor. Büyükannesini hâlâ özlüyor. Ondan gelen zarflar, düzgün elyazısıyla zarfa yazdığı adı ve adresi, gerçek bir evde yaşayan gerçek bir çözüğ gibi hissetmesini sağlıyor – belli bir yeri olan, gerçek anlamıyla ve resmen orada olan biri. Ama yazma eylemi sırasında olanlar da en az o kadar önemli. Miriam cümlelerini kurarken, içindeki ses başka bir kıza aitmiş gibi çıkıyor. Miriam Delaney'nin içinde hasar görmemiş bir yabancı var – aynı yaşta ama daha yüksek sesli, aynı boyda ama daha uzun.

O yabancı şimdi bir kadın ve hâlâ derinlerde gömülü. Bir oyuncak bebeğin içindeki oyuncak bebek gibi. Dıştaki bebeğin ipini çekerseniz bir şey olmaz. İçteki bebeğin ipini çekerseniz konuşur. Sorun şu ki, içerideki bebeği kimse duymuyor. Orada olduğunu bilen yok.

Bir parça ip ne kadar uzun?

İnsanlar beni hep kandırıyor.

Olan oldu.

Gözlerini kırıştırarak düşüncelerini uzaklaştırıyor, yatak odası penceresine doğru yürüyor. Dışarıda, başka insanların evlerinde neler oluyor? Paralel bir dünya, başka bir Miriam, sonra bir başka Miriam hayal ediyor. Bir insanın çarpımı. Miriam Delaney'nin mümkün olan bütün versiyonları. Daha uzun, daha kısa saçlı, siyah giysili, çok renkli, erkek Fatma, cici kız, güçlü bir sesi olan bir kadın, bir lider, bir takipçi, bir sanatçı, bir ebe, bir garson, bir şoför, bir pastacı, bir bilim insanı, bir polis. Hayır polis olmaz – o zaman olanlar için kendini tutuklaması gerekir. Erkek arkadaş, kız arkadaş, oğlu, kızı, kedisi, köpeği olan bir kadın. Davet alan, evet, lütfen, beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim diyen bir kadın. Komplimanlar alan ve yüzü kızarak kıvranmaya başlayan, kendisiyle alay ediyor diye karşısındakinden nefret etmeye başlayan biri değil, teşekkür eden, ne kadar nazıksınız diyen biri.

Frances Delaney onu babasına teslim edip gitse şimdi hangi versiyon olurdu? Yeni bir bebek, yeni bir hayat. Babası o doğduktan sonra bir yıl daha bu evde yaşamış, sonra bahçeye çıkmış ve bir daha dönmemişti. Beyin anevrizması rüptürü. Yıkanmış çamaşırları asıyordu – Miriam'ın tulumunu. Sarı renkli tulumun önünde kahverengi bir maymun vardı. Çamura düştüğü için yeniden yıkanması gerekmişti. Çok ayrıntı vardı ama hiçbiri önemli değildi.

Babası önce vardı, sonra yoktu.

Olan buydu.

Olan olmuştu.

Gözlerini yumuyor, kendisini havaya kaldırıp gülümseyen babasını seyrediyor, onu yatırırken söylediği ninniye duyuyor.

Bir babayla ilgili hayali hatıralar.

Aptallık.

Ne Sızıntı Ne Döküntü

Ralph şehir merkezindeki ofisinde, pencerenin yanında kahve içiyordu. Aşağıda, sokakta parmak arası terlikleriyle yürüyen, te-neke kutudan elma şırası içen kadını seyretti. Sonra çizgili takım giymiş genç bir erkek, bir kadın ve çocuk, birbirini dürtükleyen üç ergen geçti.

Cumartesi sabah 09.30'du. Doğum günüydü.

Bazı insanlar doğum günlerini sever. Ralph sevmiyordu. Doğum günlerinden hep nefret etmişti, artık daha da çok ediyordu. İlğiden, *sahtelikten*. Bu yüzden ofiste, pencerenin yanında duruyor, *Big Issue* satan adamı, likra kostümüyle koşan kadını seyrediyordu.

Annesiyle babasını düşündü, onun için düzenledikleri doğum günü partilerini anımsadı. Ev balonlarla, çocuklarla ve hediye paketleriyle dolardı. "Kutlama yapmak için hiçbir fırsatı kaçıрма" demişti annesi, yüzünü ellerinin arasına alıp. "Kendi başına oturmayı tercih ederdin biliyoruz ama en önemli şey insanlarla ilişkilerindir Ralph."

Dönüp odasına baktı. Bir masa ve ahşap sandalye. Beyaz bir şömüne. Birbirine bakan iki deri koltuk. Hayatının merkezini oluşturan diyalog burada yaşanmıştı.

Psikoterapist olmadan önce Ralph bahçecilik yapıyordu. Kendisi çalışırken arkada durup onu seyreden her türlü insan için

her türlü işi yapmayı seviyordu. Önce çiçeklerden ve havadan söz eder, sonra onun yumuşaklığından ve kibarlığından etkilenip en gizli düşüncelerini anlatırlardı. Sadie bir bahçeciyle evli olmaktan memnun değildi. Bahçelerinde vakit geçiren türlü insan için çalışmasını istemiyordu. Bu iş için fazla kalifiye olduğunu, güneş altında çalışmak yüzünden hızlı yaşlanacağını, tırnaklarının asla temiz olmayacağını söylüyordu.

“Neden bir şirket kurup daha önemli müşterilere hizmet vermiyorsun? Düzgün bir kamyonet alıp yanına şirket logosunu yazdırabilirsin. Bir ağaç hoş olur. Üzerinde beyaz bir ağaç olan gri bir kamyonet. Evet, onlardan birinin içinde şehirde dolaştığını görebiliyorum.”

“Parayı sokağa atmak olur. Ben halimden memnunum.”

“Bütün gün *konuşup duruyorsun.*”

“Evet ama bunun için para alıyorum, değil mi? İnsanlar beni birbirine tavsiye ettiği için iş bulmakta zorlanmıyorum. Kahrolası bir logoya ihtiyacım yok.”

Yıllar boyunca yabani ot ayıkladıktan, kazdıktan, ektikten, rüyalardan, kaygılardan, öz farkındalığın düğümlerinden söz ettikten sonra Ralph gerçekten de bahçıvanlık yapmaktan çok konuştuğunu fark etti. John Potter adlı psikanalist müşterilerinden birinin tavsiyesiyle psikoterapi kursları hakkında bir broşür geçti eline. Eğitim oldukça pahalı ve zordu ama John Potter hayattaki en iyi şeylerin hep pahalı ve zor olduğu konusunda ikna etti onu. (Arkasından John Amsterdam'da enerjik bir hafta sonu geçirdiğini anlattı, iki bin doları uçmuş ve anjin olmuştu ama hepsine değmişti.) Ayrıca eğitime haftada bir gün gidip bahçeciliğe devam edebilirdi. Kaybedecek neyi vardı, birikimlerinden başka?

Sadie hoşlanmıştı bu işten. “Kocamın psikoterapist olduğunu söylemek isterim” dedi.

“Uyandığımda yoktun.”

“Pardon. Bir not falan bırakmam gerekirdi.”

“Hayır, evden ayrılmamalıydın. Kruvasan aldım.”

“En fazla bir saat sonra oradayım.”

“Parti için evi hazırlamamız lazım.”

“Biliyorum.”

“On saat sonra insanlar geliyor.”

Ralph güldü.

“Neye gülüyorsun?”

“On saat epey uzun bir süre.”

“Bunu yalnızca bir erkek söylerdi.”

“Ne?”

“Evi temizleme, yiyecekleri hazırlama, içkileri düzenleme, süsleri asma sorumluluğu olmayan bir erkek.”

“Sadie, temizlikçiye çağırdın zaten. Ev tertemiz. Bir saate dönemim, yiyecekleri hallederiz, tamam mı?”

“Vaktinde gel mutlaka.”

Telefon konuşmasından sonra, Sadie onun doğum gününü kutlamadığını fark etti. Neyse, diye düşündü, hediyesini verirken tebrik ederdi. Kollarıyla bacaklarını açtı, serin nevresimin tadını çıkarıp Ralph'ın tarafına yuvarlandı ve yüzünü onun yastığına gömdü. Beş dakika böyle kaldı, partiyi, yapılacakları, Kristin Hart'ı düşündü.

Jilly'nin Danua cinsi köpeği Trevor'la Cornwall'de çıkacağı iki haftalık tatilden önceki son seanslarında, yani dün, Ralph karısı hakkında sinir bozucu bir şey keşfetti.

“Kazağını beğendim” dedi Jilly.

“Öyle mi? Biraz eski.”

“Annen mi işledi?”

“Pardon?”

Jilly’nin yanakları kızardı. Ne sızıntı, ne döküntü ama. Hemen temizle. Yok et. “Bazı anneler çocuklarına kazak örmez mi?” dedi, sandalyesinde kımıldanarak.

“Biraz utanmış gibisin Jilly.”

“Benim suçum değil.”

“Ne değil?”

“Karın internete koyuyor, bakmamamızı bekleyemezsin.”

Ralph gözlerini kıstı, kaşlarını çattı, elini göğsüne koydu.

“Karın, Sadie.”

“Karımı nereden biliyorsun?”

“Buraya gelmeye başladığımda adını Google’da arattım.”

“Neden yaptın bunu?”

“İnsanlar hep yapıyor. Tuhaf bir şey değil ki.”

Ralph önce yere, sonra Jilly’ye baktı. “Sonra?”

“Karının blog sayfasını ve Twitter hesabını buldum. Takip etmeye başladım. Twitter’da oğullarını da takip ediyorum.”

“Ne?”

“Bir tek ben yapmıyorum bunu.”

Ralph’ın ağzı açık kaldı. Jilly yaklaşıp minik bir meşaleyle ağzının içini de incelemek isterdi herhalde. Kaç dolgusu vardı? Dişleri gerçek miydi?

“Beni takip mi ediyorsun?”

“Kesinlikle hayır. *Seninle* ilgilenmiyorum. Yani ilgileniyorum tabii ama o şekilde değil. Karın ilgimi çekiyor. Tuhaf bir ilgi değil, onu da söyleyeyim.”

Ralph’ın midesi ağrıyordu. Herhalde ülseri yüzünden. Sadie’nin blog sayfası mı vardı? Sürekli tweet yazdığını biliyordu ama bir blog? Bu kadar zamanı nereden buluyordu? *Bütün* hastaları Twitter’da karısını takip ediyor muydu? Birbirlerini? Sadie

zeki bir kadındı ama şaşırtıcı ölçüde aptalca davranıyordu. Böyle bir şeyin sonuçlarını kestiremiyor muydu? Profesyonellikten ne kadar uzak görüneceğini? Özel hayatının ayrıntılarını bilen hastalarla çalışmasının mümkün olmadığını?

Sonra uyandı. Uyuşukluktan, naiflikten kurtuldu. Gözlerini açtı ve hastalarının keskin gözlemlerini, zeki gördükleri anları düşündü – *büyük olasılıkla* evli olduğunu, *büyük olasılıkla* çocukları olduğunu, *büyük olasılıkla* boşanmanın ne anlama geldiğini bilmediğini söyleyen hastalar. Kesin olarak bildikleri şeylerden söz ederken *büyük olasılıkla* demeye ne hakları vardı? Karısının görüşme odasına oturmuş, elli dakikalık seanslar boyunca arka planda tweet yazıp durduğunu hiç fark etmemişti.

Siktir, diye düşündü. Sonra zihnine bir Abba şarkısı doldu, seni de biliyoruz beni de, gözlerini yumdu ve dinledi, gerçekten dinledi.

“Sadie bu kazaktan nefret ediyor” dedi Jilly. “Ama herhalde aneni kıskandığı için. Sadie’nin arkadaşı Kristin’le ilişkisi olduğundan kuşkuluyor musun hiç? Ben biraz şüpheliyim bu konuda, doğruyu söylemek gerekirse.”

“Jilly, sen hep kuşkucusun. Terapiye de bu yüzden geldin.”

“Kuşkucu biri olmam kimsenin üstü kapalı işler çevirmediği anlamına gelmiyor.”

Bir süre sessizce oturdular, yere ve birbirlerine baktılar.

“Bazen bomboş baktığının ve davrandığının farkında mısın?” dedi Jilly. “Sorun değil, bana göre hava hoş. Beni teskin eden senin nezaketin, yorumların değil.”

“Konuyu değiştirmeye mi çalışıyorsun?” dedi.

“Büyük olasılıkla” dedi Jilly.

Boş halleri hakkında doğru söylüyordu. Uzun süredir oluyordu bu. Çocukluğunda bütün o partilerden nasıl sağ çıkardı

yoksa? Şarkı söylemekten, dans etmekten, *hayatı kucaklamaktan* söz etmemişti bile.

“Hayatı kucakla Ralph” demişti annesi şerisini yudumlayıp dans ederken. “Yalnızca *Beano* okumakla yetinemezsin, hayat çok kısa, o armut koltuktan kalk ve dans et.”

Ralph saate baktı. Bütün sabahı pencereden dışarı bakıp önündeki kâğıda bir şeyler çiziktirerek geçirmişti. Sadie artık burnundan soluyor olmalıydı. Mutfakta büyük kesekâğıtları içinde parti yiyecekleri ve şampanya şişeleri olmalıydı. Herhalde şu anda bir sandalyenin üzerinde yaz partileri için mutlaka bodrumdan çıkardığı eski kâğıt fenerleri asıyordu. Jilly Perkins’ten öğrendiklerini ona söylememişti Ralph. Öfkesini, yıllarca aradıktan sonra bulduğu narin ve kıymetli bir şey gibi yanında taşıyordu.

Sadie Swoon@SadieLPeterson

Köpüklü banyo için küvete giriyorum. Molton Brown pembe karabiber taneli. Cennet gibi! Sizin cumartesiniz nasıl geçiyor?

Marcus Andrews@MAthebakerboy

@SadieLPeterson Sayende artık konsantre olamıyorum!

Jill Perkins@JillyBPerks

@Sadie Peterson Trevor’la Daymer Plajı’ndayız, iPod’dan Havva Hakkında Her Şey’i dinliyorum. Geçmişten gelen bir fırtına!

Chris Preston@ChrisAtMacks

Yarın akşam yedide: Ben Paige Mack’s’te yeni şiirlerini okuyacak. Lütfen RT

Sadie Swoon tarafından Retweet’lendi

Lucinda Demick@LuciBDemick

Ben ve Borgen dizisinin DVD'leri. Beklediğime değdi!

Sadie Swoon tarafından Retweet'lendi

Beverly Smart@bearwith72

@SadieLPeterson Az önce yaşlı bir kadın yere düştü, gözlüğü kırıldı. Onu tanımıyorum bile ama ağlıyorum, neden acaba?

Ralph ofisinden çıkmadan önce masasının üstüne dağılan, üzeri karalanmış kâğıtlara baktı. Leonard Cohen'in "Alexandra Leaving" şarkısının sözlerinden bazıları. Julie Parsley'nin elinde mikrofonla çizimi. *İyi ki doğdum* sözcükleri.

Aklıselim Gibi Görünen Delilik

Frances Delaney'yle ilişkisinin altıncı ayında müdür Miriam'ın yatak odasının kapısını çaldı ve içeri daldı. Elinde bir Walkman ve kulaklıklar vardı. Miriam yatağının üstüne oturmuş, büyükannesinden gelen mektubu okuyordu. "Bu senin için" dedi adam. Cebinden bir şey daha çıkardı. "Bunu da sana aldım." Bir kaset. Cliff Richard. Kutunun köşesinde ufak bir kırık vardı. "Şanslı bir kızsın" dedi müdür. Oda bayat duman kokuyordu. Müdürün üzerinde dirseklerinde deri yamalar olan kahverengi kadife bir ceket ve hardal rengi parmaksız eldivenler vardı. Walkman'in pili yoktu.

Miriam saat on haberlerini seyrediyor ve spikerlerin neden hiç burunlarını çekmediğini, hapşırmadığını ya da burunlarını silmediğini merak ediyor. Özel haplar mı alıyorlar bunun için? Özel burunları mı var? Kuşku çekici bir durum. Robot mu bu spikerler? Kabul edilebilir aksanları ve çalışmayan burunları olan mekanik klonlar olabilirler mi? Spikerler sakın, duygusuz, dünyada olup biten korkunç şeyler karşısında kayıtsız. Giysileri temiz, saçları düzgün, bakışları ifadesiz. Duygularını belli etmiyorlar, bizi üzüyorlar ama Miriam'ı kandıramazlar. Spikerler onu rahatsız ediyor.

Bu insanlar ağza alınmaz haberleri veriyorlar, peki şaşkınlıkları, tiksintileri nerede? Akıl sağlıkları gerçekten yerinde olsa cinayet, savaş ve mali krizden söz ederken üzgün görünür, kekelerlerdi.

Aklıselim gibi görünen deliliğe dikkat diye düşünüyor Miriam. Her yerde çünkü.

Televizyonu kapıyor. Bay bay haber spikeri. Hoşça kalın dünyada bir yerlerde olan bir şey hakkında yorum yapmaları istenen sokaktaki insanlar. (Gerçekten çok iyi bir çocuktu, gerçekten öyleydi. Bizi evsiz bırakmaya çalışıyorlar, yapmak istedikleri bu mu? Kocamın böyle yaşamak zorunda kalmaması gerekir, buna yaşamak denmez, sürekli acı çekmek denir. Bu hükümet gençlerimizin sanal ortamda psikolojik eziyet gördüğünü ve kendilerini öldürdüğünü, kendi canlarına kıydıklarını ne zaman göreceksin?)

Ağaçlar rüzgârda hışırdar.

Bir musluk su damlatır.

Ev gıcırdar.

Birisi ıslık çalarak evin önünden geçer, uzaklaşır.

Miriam, ıslıkla çalınan şarkının "Careless Whisper" olup olmadığını merak eder.

Bunu söyleyecek kimsesi yok.

Kendi nefesinin sesini duyuyor.

(Sesi üzüntülü gibi nefesinin.)

Kaşlarını çatıyor.

Göz kırptırıyor. Eskiden daha kolaydı bu.

Zaman geçirmek.

Yavaşlamak ve

yavaşlamak.

Şimdi midesine bir darbe gibi iniyor.

Boğazını acıtıyor.

Hareket et Miriam.

Hareket et.

(Kendini dinle.)

Hareket et.

Ayağa kalkıp mutfaktan geçiyor.

Böyle daha iyi.

Sıcak çikolata yapıyor, fincanı yatağa götürüyor.

Oturup yatak odasının perdelerine bakıyor, pembe ve krem rengi perdeleri yirmi yıl önce annesi dikti.

Bu perdeler tamamen kapanmıyor asla. Dışarıdaki dünya aralıktan içeri sızıyor. İçerideki dünya da dışarı.

Ben fısıldayan rüzgârım diye düşünüyor. Dağılan küçük dalga-yım ben. Peki insan mıyım? Onu bilmiyorum işte.

İpe tutunarak bir kayalıktan aşağı inen bir kadın hayal edin. Başını kaldırıp ipi tutan kişiye baktığı zaman orada kimse olmadığını görüyor. O anda, kayalığın yarısını tırmanmış veya yarısını inmiş haldeyken bunun bütün hayatını özetleyen bir hikâye olduğunu anlıyor. Asla yalnız kalmadı ve yanında kimse yoktu. Sıcak çikolatasını içtikten, büyükannesinin eski mektuplarından birini okuduktan, nedenini bilmeden ağladıktan sonra nihayet uyuyakalan Miriam'ın rüyası bu.

Aşk Gibi Gelen Acı

Ralph eve dönünce yüksek sesle çalan Leonard Cohen'i duydu. Ne tuhaf – birisi *onun* CD'lerinden birini çalıyordu. Bütün odaları dolaştı ama kimseyi bulamadı. Doğum günü hediyesi bu muydu? Boş bir ev ve "A Thousand Kisses Deep"? Öyleyse hoşlanmıştı bu hediyeden. Harika bir hediyeydi.

Banyoya gidip duş yaptı. Beline sardığı havluyla yatak odasına girdiğinde, Sadie'nin dolabındaki her şeyi yatağın üstüne yığılmış olduğunu gördü. Üzerinde kırmızı bir bikiniyle pencerenin yanında duruyordu Sadie.

"Merhaba yakışıklı" dedi Sadie.

"Merhaba."

"Doğum günün kutlu olsun."

"Teşekkürler. Neler oluyor burada?"

"Sana tek sözcük söyleyeceğim sevgilim: *Türkiye*."

"Türkiye mi?"

"Türkiye'ye gitmeliyiz. Ne dersin? Hâlâ bikinime sığabildiğimden emin olmaya çalışıyorum yalnızca."

Ralph yedi günü Sadie'yle birlikte plajda geçirdiğini hayal etti. Yatağın üstüne oturdu. Bitkindi. Acaba bir şey eksikliği mi vardı onda, başka insanlarda bol bol bulunan önemli bir vitamin falan

mi eksikti? Vitamin D eksikliği olabilir miydi mesela? Eskiden bütün gün dışarıda çalışırken kendini hiç böyle yorgun hissetmezdi.

"Türkiye harika olurdu bence" dedi yatağa gelip yanına oturan Sadie. "Kristin ile Carol'ı da davet edebiliriz. Ne dersin?"

"Onları neden davet edelim ki?"

"Onlar arkadaşımız da ondan."

"Kendi başlarına gitmeyi tercih ederler eminim. Carol işte büyük baskı altında. Onun..."

Sadie karşısında göbek atmaya başlamıştı. "Ne diyordun sevgilim?"

"Baskı altında" dedi ayağa kalkan Ralph.

Sadie dans ederek ona yaklaştı, memelerini göğsüne yasladı. "Ondan hoşlanıyorsun, değil mi?" dedi Ralph'ın boynunu öperken.

"Onu severim bilirsin."

"Evet ama gerçekten hoşlanıyorsun ondan bence."

"Öyle bir ilgim olmadı asla."

"Ah, hadi ama Ralphy, ona nasıl baktığını gördüm."

Sonra onu yatağa çekti, Ralph'ın havlusu yere düştü, Sadie parmaklarını onun ıslak saçları arasında dolaştırdı ve Ralph onun binkisinin iplerini çözdü.

Daha sonra, Sadie yastıklara yaslanıp oturdu ve komodinden iPhone'unu aldı.

"Ne yapıyorsun?" dedi Ralph.

"Mesajlarımı kontrol ediyorum."

"Ne zamandan beri bir şeyler yazarak kontrol ediliyor mesajlar?"

"Tweet yazıyorum."

"Bakayım."

"Neden?"

"Ne yazdığını bilmek istiyorum."

Sadie Swoon@SadieLPeterson
Geliyorum Türkiye!

"Neden?"

"Neden olmasın?"

"Seni ilgilendirmez."

"Dünyayla neler paylaştığın beni nasıl ilgilendirmez?"

"Aptallık yapma Ralph."

"Aptallık falan yaptığım yok."

"Kısa bir tweet işte, sonra okursun."

Ralph telefonu onun elinden kapmaya çalıştı. "Şu lanet olası şeyi ver bana."

"Çekil üzerimden, kolumu acıtıyorsun."

Yatakta kıvranan terli uzuvlar.

Ralph zıpladı, onu yatağa yaptırdı ve yere düşen telefona uzandı.

Sadie kıvranarak kurtuldu, yataktan aşağı sarktı, yere indi ve halının üstünde emekleyerek uzaklaştı.

Ralph doğrulurken Sadie ayağa fırladı, telefonu meydan okur gibi havaya kaldırdı. Yeniden birbirlerinin üzerine atılıp boğuşmaya başladılar.

"Aklını kaçırmışsın" dedi Sadie, telefonu arkasında gizlerken. "Gerçekten kafayı yemişsin sen."

"Şu lanet telefonu ver bana dedim."

"Bu telefonu sana vereceğime ölürüm daha iyi."

"Gerçekten mi?"

"Götün tekisin."

"Neyim?"

"Götsün dedim."

"Sen de kocaman bir şakasın Sadie."

Onu sol bileğinden yakaladı, telefona uzanırken üzerine abandı. Birlikte duvara çarptılar, Sadie'nin sağ kolu hâlâ arkasındaydı. Ralph onu bırakıp sırtüstü yere devrilene dek Sadie çığlık atmaya sürdürdü.

"Seni piç" dedi gözünü eliyle kapatırken.

"Sana vurmadım ben."

"Vurdun, hem de nasıl vurmak."

Ralph'ın omzu Sadie'nin yüzüne, sağ gözünün altına çarpmıştı. Ne olduğunu görmek için ona dokunmaya kalktı.

"Bırak beni."

"Kazayla oldu Sadie."

"Kaza mı? Telefonumu almak için saldırdın bana."

"Tanrı aşkına, sana saldırdığım falan yok."

"Beni soymaya çalıştın."

"Histerik davranıyorsun. Bakayım gözüne."

"Geri çekil. Polisi aramam gerekirdi. Bana tecavüz ettiğini söylemem gerekirdi onlara. Bu nasıl geliyor kulağa sevgilim? Bu şaka nasıl? Kahrolası doğum günün kutlu olsun."

Ralph'ın bedeni gerildi. İç kanama. Görünmez yara.

"Anne?" Arthur'un sesiydi.

Sadie sabahlığını kaptı. Ralph havlusunu yatağın üzerinden alıp beline sardı. Arthur onlara bakıyordu. Üzerinde şort ve göğsünde Sakin Ol ve Devam Et yazan açık mavi bir tişört vardı. Ralph bu tişörtten nefret ediyordu. Çay servis havlularından, fincanlardan, posterlerden, apronlardan, kol düğmelerinden ve çantalardan nefret ediyordu. İkinci Dünya Savaşı sırasında İngiltere'nin işgali durumunda halka moral vermek üzere hazırlanmış hükümet posterlerinin toplu reproduksiyonlarından ne anlıyordu insanlar? Böyle bir düşünce nasıl moral verici olabilirdi? Anlamıyordu. Geçen hafta bebek arabasında bir bebeğin

üzerinde Sakin Ol ve Devam Et yazan bir tişört görmüştü. Bebek haykırarak ağlıyordu. Geçen ay, öfkesini ifade edemeyen bir hastası ona görüşme odası için bir Sakin Ol ve Devam Et posterini getirmişti. Ralph posterini depresif bulduğunu izah edip şömine rafının üstüne asmayı reddedince hastası öyle yüksek sesle bağırılmaya başlamıştı ki yan odada çalışan danışman duvara vurup SESSİZ OLUN diye haykırmıştı.

Bir nanosaniyelik hızlı düşüncelerden sonra Ralph'ın düşünceleri yeniden karısına döndü. Bu düşünceleri hissedebiliyor muydu karısı? Ruhsuz, anlaşılması olanaksız ağırlıkları.

"Eve geldiğine sevindim" dedi Sadie. "Gidip bahçenin çimlerini biçer misin?"

"Ne oluyor burada yahu?" dedi Arthur, elleri ceplerinde.

"Bir şey olduğu yok. Bahçedeki çimenlerin partiden önce gerçekten biçilmesi gerekiyor."

"İyi misin? Gözüne ne oldu?"

"Ufak bir kaza."

"Kaza mı?"

Ralph'ın zihninde kırık dökük cümleler bir arı sürüsü gibi dönmeye başladı. Sürü dağıldı, ikiye bölündü. Yeniden bölündü. Bitkindi, halsizdi, bölünmüştü. Nefretle sızıyordu içi hâlâ. Arada bir acınası pişmanlık patlamaları yaşıyordu. Gerçek pişmanlık değil – af dilemeye neden olan türden pişmanlık değil.

Sadie'nin söyledikleri hâlâ odadaydı.

Türkiye'ye gitmeliyiz.

Bana tecavüz ettiğini söylemem gerekirdi.

Kahrolası doğum gününün kutlu olsun.

İnkâr ödülleri diye bir şey olsa, Sadie bu ödülü her yıl kazanırdı. Bir uzmandı, profesyonel bir inkârcıydı. Bu evcil şarkı ve dans

-bikinime bak, hadi Türkiye'ye gidelim, bence Carol'dan hoşlanıyorsun- yansıtmaydı hep.

Geçen hafta, Saide ile Kristin semt kitapçısı Mack's'te bir okumaya gitmişlerdi. Şair Rosanna Arquette'in okumasıydı. Rosanna Arquette'in *Umutsuzca Susan'ı Ararken*'de Roberta'yı canlandıran kadın olmadığını gören izleyiciler hayal kırıklığına uğramıştı ama çabucak unutulmuştu bu. Kadının şiirleri karanlık, açık saçık, erotikti. Aşk gibi gelen acı ve acı gibi gelen aşk hakkındaydı hepsi. Rosanna yatak başlarından, morluklardan ve kelepçelerden söz ediyordu. Son üç şiir kitabında doğa, küresel ısınma ve Göller Bölgesi konularını işleyen bu kadına o zamandan beri bir şeyler olmuştu muhakkak.

Sıra sıra sandalyeler yerleştirilmişti her yere. Pencere camları buğulanmıştı. İkram kadehlerinin hepsi boştu. İnsanlar ses çıkarmadan sandalyelerinde kıınıldandıkça ahşap gıcirtısı çıkıyordu. Kitapçının sahibi Chris Preston, gelenlerin hepsinin karşısında, tam Rosanna'nın yanında oturmasaydım keşke diye düşünüyordu. İzleyicilerin kendisini süzüp tahrik olup olmadığını anlamaya çalıştıklarını düşünüyordu. Etkinlik sırasında ölen annesinden başka bir şey düşünmemeye çalıştı.

Polisiye roman bölümünün arka tarafında, Sadie gürültüyle nefes alıp veriyordu. Gözlerini kapadı ve dinledi. Sözcüklere teslim etti kendini. Kendini verdi. Düşünmeden bacağını Kristin'in bacağına degecek şekilde uzattı. Gözleri kapalıyken, Rosanna'nın teslimiyet ve itaati anlatmasını dinlerken, Kristin'in bacağını çekmediğini fark etti. Sonra ikisi de birbirinin bacağını itmeye başladı ve bir şey değişti, içlerinden bir şey fırladı ve Sadie öyle şiddetli itti ki Kristin'in sol bacağı fırlayıp karton kapaklı Ruth Rendell kitaplarıyla dolu rafa çarparak *Pars Zambağı'nın Orkideleri*'nin teşhir kopyasını devirdi.

Sadie gözlerini açtı.

Bitmişti.

“Sadie Swoon, İnkâr Eden Kadınlar Ödülü’nü on altı yıldır kim-
selere kaptırmadın, tebrik ederiz! Kendini nasıl hissediyorsun?”

“Ne dediğiniz hakkında hiçbir fikrim yok ama Türkiye’ye gitti-
niz mi hiç? Çok güzelmiş diyorlar. Bikinimle göbek dansı yapışımı
görmek ister misiniz?”

Köprü

"Miriam Delaney, sakın yere çöp atayım deme" dedi müdür.
"Atmadım."

"Evet attın, seni gördüm." Yere bir şeker ambalajı atıp göz kırptı.

Okul bahçesinde duruyorlardı. Çevrelerinde koşan, haykıran, bağırان çocuklar vardı. Miriam bir duvara yaslanmış, *Ölümsüz Aile*'yi okuyordu. Güneş parlıyordu. Oyun bahçesinde incecik gölgeler koşturuyordu.

"Ofisime gelsen iyi olacak" dedi müdür.

"Hiç sanmıyorum."

"Sana bir Tango veririm."

"Tango'dan nefret ederim."

Adam öne doğru eğildi, "Yalnızca konuşmak istiyorum" dedi.
"Annenden uzakta."

Bir kez olsun doğru söylüyordu. İkisinin yan yana oyun bahçesinden geçip ana binaya girdiğini kimse görmedi çünkü müdür gri ve kahverengiydi, Miriam da ancak çocuklar sıkıldığında görünür oluyordu. Müdür ona oturmasını söyledi. Önemli bir şey anlatacaktı ve dinlemesini istiyordu.

"Söylentiler dolaşüyor" dedi. "Annenle benim hakkımda."

Miriam omuz silkti.

“Birileri evinize girip çıktığını görmüş. Ben şöyle diyorum: Aile dostlarıyım. Onlara destek olmak için ziyaret ediyorum. Anlıyor musun?”

Miriam başını salladı.

“Karım olanları öğrenmemeli” dedi. “Sessizliğin çok önemli.”

“Beni rahat bırak yeter” dedi Miriam.

“Pek arkadaş canlısı bir tavır değil bu.”

“Beni rahat bırakmanı istiyorum.”

Adam güldü ve masasının üstündeki Tango kutusunu aldı. “Hadi git bakalım” dedi. “Bir daha da yere çöp atma.”

Miriam bahçeye çıktı, kutuyu çöpe attı, akşamları ön kapı açılmadan ve kapanmadan önce, yaklaşan ve sonra uzaklaşan ayak seslerinden önce annesinin odasından gelen sesleri düşündü. Müdürün karısını düşündü ve neye benzediğini merak etti, Miriam onu bulduğunda ve gerçeği kulağına fısıldadığında ne düşüneceğini merak etti.

Miriam, *Köprü* adlı dizinin ilk sezonunu izliyor. Dizi İsveççe ve Danca. İki ana karakterden biri olan Saga Norén tam Miriam’ın seveceği türde biri – gerçeği söylüyor, asla bilmece gibi konuşmuyor. Miriam bu gözlemini yüksek sesle fısıldayınca boynunun kasıldığını hissediyor. Sonra bütün bedeni kasılıp kalıyor birden. Refleksif bir şey. Tarihi.

Seni duyamaz Miriam.

Konuşabilirsin.

O öldü Miriam. Unuttun mu?

Frances Delaney’nin işitme yetisi özeldi. Miriam bir ses çıkardığı anda duyar ve sesin peşinden gelirdi. Tek çocuğunun sesine odaklanmış bir hayvan gibiydi.

“Konuşmanı dinlemek istediğimi mi sanıyorsun Mim? Dırdır etmeni? Öyle mi sanıyorsun? Ağzını kapa. Ağzının düğmelerini kapat.”

“Benim adım Mim değil.”

“Herkesin bir takma adı olmalı Miriam. İşin özü bu.” Frances kahkahalarla gülmeye başladı.

Mim hem Miram’ın kısaltmasıydı hem de mimik ve pantomim sözcüklerinde geçiyordu. Annesini taklit edip bu role sıkışıp kalmaktan –sonsuz dek bir kopya, solgun bir taklit olmaktan– ölesiye korkan bir kıza uygun bir addı.

“Bir düşün...” dedi Frances. “Gerçekten insan olmadığımızı düşün. Minik orman yaratıklarıymışız. Hayal edebiliyor musun? Bugün okul formanı giymene gerek yok Mim. Ormanda oynayacağız bugün. Ama sessiz ol, yaratıkları ürkütmemelisin.”

Frances, çocuğunun gürültüsüne katlanamıyordu. Dünyanın gürültüsüne katlanamıyordu.

Yıkanmış marul yine de yıkanmalı.

Ayıklanmış fasulye ayıklanmalı.

Dünya yalancılarla dolu ve...

Miriam guguklu saate bakıp ayağa kalkıyor. Düşünceleri yine tuhaflaşmaya başladı. Annesi hakkında uzun süre düşündüğünde hep böyle oluyor zaten. Derin bir nefes alıp yerine oturuyor. Burnundan nefes alıp ağzından veriyor. Gözleri kapalı, nefesleri uzun. Elini karnına koyuyor, inip kalktığını, anılarının durduğunu hissediyor. Şimdi tek duyabildiği televizyondan gelen ses: Adamın biri odada dolaşan yankıyla ilgili bir şarkı söylüyor. Köprü’nün yeni bölümü başlıyor. Dizinin girişinde çalan müzik ona Chris Isaak’i, zalim aşkı, yeni bir şey olma ihtimalini hatırlatıyor.

Televizyonu kapayıp ayağa fırlıyor.

Hareket et Miriam.

Radyoya doğru gidiyor, açıyor.

Evet, işte böyle.

Duyduğu şey duymayı beklediği şey değil. *Kimin sesi bu? Stevie Nicks, Miriam. Fleetwood Mac.*

Karanlıkta kedi olan, karanlığın kendisi olan, geceleri duyabileceğiniz bir çan olan bir kadını anlatıyor şarkı.

Miriam yeniden hareket etmek istiyor.

Bedeni cesur.

Kolları, rüzgârda sallanan dallar.

Dans ediyor, siyah tişörtü ve solgun kot pantolonu içinde odada sallanıyor ve dönüyor çünkü bugün güzel bir gün, sona başlangıçtan daha yakın bir gün. Yakında, kimsenin aramadığı kayıp biri gibi evinden çıkacak. Güneş parlıyor. Aylardan ağustos ve üç yıl geçti. Zamanını doldurdu ve şimdi dans edişine bakın, tuhaf olması kimin umurunda? Şahit olduğu tuhafılıkların yanında oturma odasının ortasında yaptığı bu dans normalliğin, akıl sağlığının, mantığın göstergesi. Frances, müziğe izin vermezdi. Dansa izin vermezdi. *Bak bana anne. Baksana. "Rhiannon" adlı bir şarkıyla dans ediyorum ve beni durdurabilmek için yapabileceğin hiçbir şey yok.*

Frances'in ölmüş olması güzel. Miriam kollarını ve kalçasını sallarken bunu düşünüyor, şefkat ve rahatlama karışımı bir duygu var içinde. Frances değişen dünyayla asla baş edemezdi. Öncelikle, internetten nefret ediyordu. Dünyada ve her türlü cihazın içinde yaşayan, nefes alan, konuşan insanlar? Gerçek olamayacak kadar büyük bir çılgınlıktı bu. Bir sanal topluluk, asla sessiz kalmayan ve kaybolmayan küçük bir dünya, her hareketinizin başkaları tarafından görülebileceği bir yer?

Miriam dans etmeyi bırakıyor. İzleniyor. Şifalı bitki uzmanı Boo, penceresinin önünden geçerken içeri bakıyor. Miriam onun *Ci-aaa* diye bağırmasını bekliyor ama Boo bunu yapmıyor çünkü makul biri. Kapıdan kapıya dolaşıp evde hazırladığı doğal tedavi broşürlerini dağıtırken Miriam'ın camının önünden geçme huy

var. Her zamanki gibi kırmızı tulumu üzerinde. Çekingen yüzündeki bıyığı kıvrık bir bitki gibi fışkırıyor yüzünden.

Miriam'ın onu gördüğünü fark edince el sallayıp gidiyor, bir dahaki sefere kapıya giden yolu kullanmayı ve yan evde oturan ilgi çekici hanımı rahatsız etmemeyi kararlaştırıyor.

Miriam yorgun şimdi. Sabah beşten beri ayaktaydı. Eskisi kadar çok uyuması gerekmiyor. Sabahtan beri limonlu kek yaptı, yeni ekolojik temizlik malzemeleriyle mutfığı temizledi, annesinin gardırobunu boşalttı, dört bölüm *Köprü* izledi, ellerini çırpıp bacaklarını savurarak oturma odasında dans etti. Miriam'ı böyle neşeli görmek zordur çünkü genel ruh haline nezaketle karışık melankoli hâkimdir – bu tarif içine kapanık insanlar için satılan bir oda spreyi reklamı gibi oldu gerçi. Nasıl kokardı böyle bir sprej? Greyfurt ve zencefil gibi değil – bunlar fazla harekete geçirici, fazla enerjik. Paçuli ve bergamot da olmaz – fazla misk kokulu, fazla tatlı bunlar da. Yabani nane de olmaz – yüzünüzü bir çanak dolusu ota bastırmak gibi bir şey.

Koridora vanilya sprejı sıkıyor, mutfığa gidip kendine peynirli ve turşulu sandviç hazırlıyor. Sonra çöp torbalarına geliyor sıra yeniden.

Geçen iki gün boyunca Miriam bir şeyleri attı durdu. Arka bahçedeki veranda artık siyah torbalardan görünmez halde. Torbaların içindeki eşyalar çimenlere ve taşlara dökülüyor. Yakında süs balıkları ve koilerin yüzdüğü havuza dolarlar. Geçmiş her şeyi ele geçiriyor ve balıklar bunun yaklaştığını görebiliyor; derinlerde, yosunların altındalar.

Miriam telefonu alıyor: “Fenella, bir sorum var.”

Fenella bir şeyler mırıldanıyor. Ağzı Wotsits dolu.

“Yine cips mi yiyorsun?”

“Olabilir.”

“Evimin önüne şu demir kutulardan nasıl koydururum?”

“Demir kutu mu?”

“Çöp kutusu.”

“Çöp konteyneri demek istiyorsun.”

“Evet, bir konteyner. Öyle bir şeyi nasıl isterim?”

“Şirketi arayıp sipariş ediyorsun. Gelip evinin önüne bırakıyorlar, düzenli olarak uğrayıp boşaltıyorlar. Ama bir sorun var.”

“Nedir?”

“Konteynere bir şeyler atmak için evden çıkman gerekecek.”

“Birini tutamaz mıyım?”

“Her şey için birini tutabilirsin” diyen Fenella peynirli tombi-yi ağzına atıp kıkırdıyor. Çekici bir ses değil. Yanlışlıkla burnunu fırlatarak gülüyor, bunu giderek daha sık yapıyor artık. Fırlama sesi onu sessizleştiriyor. Ya ölene kadar bu sesi çıkararak güler-se? Gülmekten ölür de ölümü komik bulan bayağı bir domuz gibi burnunu fırlatarak mı ölmesi gerekecek?

“Fenella?”

“Evet.”

“Bahçem siyah çöp torbalarıyla doldu.”

“Onu halletmek kolay. Sadece bunun için konteynere gerek yok. Her zaman yaptığın gibi verandana koy onları, komşundan kaldırıma çıkartmasını iste. Çöpçüler alıp götürür hepsini.”

“Yirmi tane torba olsa bile mi?”

“Sayı sınırı olduğunu sanmam.”

Sınırsız tarih. Sınırları olmayan geçmiş. Biter ama asla sonu gelmez.

“Çok zekisin” diyor Miriam.

“Biliyorum” diyor Fenella. Cipsi bitirip ikinci torbayı açıyor. Hayat yaşamak içindir diye düşünüyor.

“Stevie Nicks’i duydun mu?” diyor Miriam.

“Şarkıcı olan mı?”

"Evet."

"Duydum. Neden sordun?"

"Bana ondan hiç söz etmemiştin."

"Pardon?"

"Kim olduğunu yeni öğrendim de."

Fenella gülüyor. "Sana her şarkıdan her müzik grubundan söz edemem ki" diyor.

"Keşke onun varlığını daha önce öğrenseymişim."

"Neden?"

Miriam bir an düşünüyor. "Bir şarkısını duydum ve bana bir şeyler hissettirdi" diyor.

"Bir şeyler mi?"

"Hem bana benziyordu hem benzemiyordu. Şaşırtıcıydı."

Gülüşüyor Fenella. "Beni güldürüyorsun" diyor.

"Bir de, *Köprü*'yü izliyorum."

"Öyle mi? Nasıl buldun?"

"Bayıldım."

"Öyle olacağını düşünmüştüm. Saga'yı sevdin mi?"

"Çok hoş biri."

"Sana *The Killing*'i veririm ondan sonra. Üç sezonu var bende. Danca."

"Teşekkürler."

"Sarah Lund'a bayılacaksın."

Bir sessizlik. Miriam, Sarah Lund'un kim olduğunu bilmiyor.

"Kahverengi ve krem rengi kazağımı biliyorsun ya?"

"Üç yüz pound verdiğin kazak mı?"

"İki yüz altmış pound aslında ama evet, o kazak. *The Killing*'de var aynısı."

"Nasıl, senin kazağın mı var dizide?"

"Hayır, benimki değil."

Miriam Fenella'nın neden söz ettiğini bilmiyor ama onun sayesinde çok şey öğrenebileceği anlamına geliyor bu. Fenella her konudan haberdar.

"Organik ve kendi kendini temizliyor. Yününde özel yağlar var, anladığım kadarıyla. O kazağı hiç yıkamıyorum."

"Kokmuyor mu peki?"

"Yoo."

Miriam, aldığı en pahalı kazağı M&S'tan almış ve elli pound vermişti. Kaşmirdi kazağı. Annesi bilerek çektirmişti kazağı. Yozlaşma ve açgözlülüğün simgesi olduğunu söylemişti. Eve getirdikten bir saat sonra Kraliçe'nin corgi cinsi köpeklerinden birine giydirilebilecek kadar küçülmüştü kazak.

"Aslında, artık çok dizi seyredecek zamanım olmayacak sanırım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten."

"Hazır mısın?"

"Hazır sayılırım" diyor Miriam.

"Alo, Bay Boo'yla mı görüşüyorum?"

Boo, arayanın Miriam olduğunu biliyor. Ona Bay Boo diyen başka biri yok.

"Ben Boo. Sana nasıl yardımcı olabilirim Miriam?"

"Limonlu kek karşılığında sizden bir iyilik isteyecektim."

"Kabul ediyorum."

"Ne olduğunu söylemedim ama."

"Önemli değil. Limonlu keki çok severim ve sana asla hayır demem Miriam."

"Bak şu işe?"

Günün sonunda, süs balıkları ve koiler havuzun derinlerinden çıktı. Kırmızı tulumlu, midesi limonlu kek dolu bir adam veran-

dayı hortumla yıkadı. Gezgin satıcı Lucetta'dan -asla hayır diye-
mediği bir başka kadın- aldığı yeni çekçekle camlarını güzelce
temizleyebileceğini söyledi.

"Ah, şunu da sana bırakayım" dedi elindeki şişeyi uzatarak.

"Nedir bu?"

"Bacakları yorulan dansçılar için bir ilaç."

Şişenin içinde parlak, karanlıkta yeşil parlayan bir sıvı var. Şişe
ılık ve bu hem rahatlatıcı hem rahatsız edici.

"Teşekkürler" diyor Miriam. "Yillardır bana çok iyi komşuluk
ettin."

"Geçen haziranda taşındım buraya."

"Doğru" diyor Miriam, Boo'nun tulumunun kumaşının velur
olup olmadığını merak ederken. Onu Noel Baba'ya çevirmek için
birkaç aksesuar yeterdi.

O gece yatağa girmeden önce Miriam yatak odası penceresin-
den dışarı bakıyor. Yarı karanlıkta Beckford Gardens bir çöp ma-
halle gibi görünüyor. Frances Delaney'nin eşyaları sokakta; giysile-
ri, ucuz mücevherleri, yemek kitapları, hatta şiltesi bile. Yarın kalın
eldivenli adamlar gelip hepsini götürecekler, Miriam da onları sey-
redecek. Pencereden dışarı mı bakmalı? Siyah giysiler içinde sessiz-
ce evin önünde mi durmalı? Annesi torbaların içinde; parmak izle-
ri, elyazısı, bedenini örten kumaşlar, boynundan sarkan boncuklar.
Peki ya melon şapka, Miriam? İkinci el mağazasında bulduğu, son
gösterisi olan ölüm gününe dek sürekli giydiği şapka? O şapka ne-
den hâlâ yatak odanda, şifoniyerin üstünden seni seyrediyor?

Miriam'ın içinden dışarı koşup bütün torbaları yeniden içeri
taşımak geçiyor. Ağzında safra tadı var. Perdeleri kapatabildiği ka-
dar kapatıyor, yatağa giriyor, ışığı söndürüyor. Yanında parlayan
bir şey var. Gözlerini açıyor. Boo'nun ışıltılı ilacı inanılmaz parlak.
Miriam hemen uyuyakalıyor.

Hem İyiydi Hem Değildi

Arthur ve Stanley, ona doğum günü için Leonard Cohen konserine bilet almışlar. Ralph zarfta ikinci bir bilet aradı ama bulamadı. Sadie ona siyah bit tişört, bir pantolon, üç çift çorap ve ofisi için bir feng shui baykuşu almıştı.

“Teşekkürler” dedi kucağında hediyelerle. “Hepsi çok güzel.”

Sadie yüzüne donmuş bezelye paketini bastırıyordu. “Rica ederiz, güle güle kullan.”

“Baykuşu neden seçtin?” dedi Ralph, kuşu eline alıp incelerken.

“Bilgeliği temsil ediyor. Bilgelige ulaşmanı sağlıyor, anladığım kadarıyla.” Gülümsemeye çalıştı. Hırlar gibi gösterdiği dişleri de bir başka ufak başarısızlıktı.

“Tamam.”

Şişen gözü ve donmuş bezelyeler bir yana, Sadie bu akşamüstü güzel görünüyordu. Üzerinde eski kot pantolonu ve I Love New York tişörtü vardı. Ralph onun bu tişörtü üç yıl önce gittikleri tatilde Central Park yakınlarında bir dükkândan aldığını hatırlıyordu – ikizler doğduğundan beri ilk kez ikisi baş başa tatile çıkmışlardı. Sadie tişörtü oracıkta giymiş, uzun kollu beyaz bluzunun üstüne geçirivermişti. Ralph onun bu doğal ve rahat halini tercih ediyordu ama bu akşam misafirler geldiğinde Sadie süslenmiş, ağır mak-

yaj yapmış olacaktı. Birlikte New York'a gittiği kadına ne olmuştu? Evet, sorunlar baş göstermişti ama Tribeca'daki otellerinde kokteyl içerken, çocukları kontrol etmek için Ralph'in ailesini ararken, Strand kitapçısında karton kapaklı kitaplar ararken, Central Park'ta yürüyüp Guggenheim Müzesi'ne giderken mutluydular. Belki de tam olarak mutlu değil; mutluluğu tarif etmesi zordur ama birbirlerine saygı duyuyorlardı. Sadie'nin üzerinde eski kot pantolonu ve eski spor ayakkabısı vardı, tişörtünde bir kalp ve elinde de bir köpek. Basitti, kolaydı her şey. Parkta Ralph'in fotoğrafını çekmişti çünkü onu seviyordu.

"Neyse, üstümü değiştirsem iyi olacak" dedi Sadie, Ralph'i mutfakta Arthur, Stanley ve cocker spanyelle bırakıp yukarı çıktı.

"Doğum günün olduğunu biliyorum baba, ama sormak zorundayız" dedi Stanley.

"Neyi sormak zorundasınız?"

"Anneme vurdun mu?"

"Elbette hayır. Annenize asla el kaldırmam."

"Peki ne sikim oldu o zaman?" dedi Arthur.

"Neden sürekli küfür etme ihtiyacı duyuyorsun?"

"Soruya cevap ver sen."

"Saçmalıyorduk. Onu gıdıklıyordum."

"Gıdıklıyor muydun?"

"Evet. Kimseyi gıdıklamadınız mı?"

Stanley, evet, Joe Schwartz'ı gıdıklıyorum, o da beni gıdıklıyor demek istedi ama bunun yerine bir bardak Ribena isteyen olup olmadığını sordu. Annesiyle babasına gey olduğunu söylemek sorun değildi, onların bunu umursamayacağını biliyordu. Zor olan onlara kişisel, ifşa edici, cinsel bir konuda açılmaktı. Özel hayatının ayrıntılarını bilmeleri gerekiyor muydu gerçekten?

"Hayır teşekkürler" dedi Ralph. "Bir bira alırım ama."

“Ben de bira isterim” dedi Arthur. “Ama Ribana istemez. Sekiz yaşında mısın be?”

“Her yaştan insan Ribana içer. Yetişkin olduğunu herkese kanıtlamaya çalışmaktan vazgeç, çok sıkıcı bir şey.”

Ralph gülümsedi, Arthur onu yerden alıp mutfağın diğer tarafına fırlatmak istedi.

Yukarıda Sadie her zamanki gibi makyaj yaptı ama fondöten sürmedi. Şişen yanağı ve gözü kocasının hatasıydı, onun hatasını örtmeye niyeti yoktu. Suzanne Vega albümü koydu ve sesi açtı. Suzanne Vega’nın müziğini şimdiye dek neden dinlememişti, nasıl olmuştu bu? Birkaç haftadır eski şarkılarının akustik versiyonlarının toplandığı bu albümü dinliyordu. Şairane, komik, zekice, romantikti hepsi. Albüm Kristin’indi.

Sadie Swoon@SadieLPeterson

Suzanne Vega: Tam bir tanrıça.

Jilly Perkins@JillyBPerks

@SadieLPeterson Bekâretimi Suzanne Vega konserinde yitirdim (duvarda Marlene vardı).

Arthur babasının yanında duruyor, şişeden Peroni içiyor, kendi toksikliğini yatıştırıyordu. Toksik olduğunu nereden biliyordu? Annesi onun ve Stanley’nin altıncı doğum gününden sonra söylemişti çünkü. Onu omuzlarından yakalayıp “Nasıl oldu da böyle toksik bir oğlum oldu?” demişti. “Neyin var senin? Bir çocuğun isteyebileceği her şeye sahipsin. Neden sürekli surat asıyorsun ya da öfkелisin? Neden kardeşine benzeyemiyorsun biraz? Ona bak

Arthur. Bak ona dedim. Gülümsüyor, gördün mü? Normal çocuklar gülümser. Arada bir gülümserler.”

TOKSİK. Sözcük zihninin içinde yanmıştı. İnatçı, dediğim dedikti. Zehirliydi.

Yıllar sonra, Arthur bir bölümüne çok zeki oldukları söylenen (A Grubu) ve diğerlerine daha az zeki oldukları söylenen (B Grubu) çocuklar hakkında bir psikoloji deneyi okudu. Bunlar söylendikten sonra yapılan testlerde, A Grubu'ndaki her çocuk eskisinden daha iyi notlar alırken, B Grubu'ndakiler daha düşük notlar aldı ve daha az istekli davrandılar. Zamanla A Grubu'nun motivasyon seviyesi de düştü. (Zeki olduğunuz söyleniyorsa neden zeki görünmeye çalışacaksınız ki?) Arthur bu deneyle ilgili yazıyı okudu ve başını salladı. Ona bir şeyi –rahatsız edici bir şeyi– anımsatmıştı ama hatırladığının ne olduğunu bilmiyordu. Düşünmekten başı ağrımaya başladığından tavuklu sandviçini bitirdi ve bahçeye çıkıp çimenlere oturdu.

“Hormonlar” demişti doktor. “Hormonları çok aktif. Ona toksik dersiniz, öyle biri olur. Ben bilirim böyle şeyleri. Ben de toksik biriyim çünkü. Eğlence için güvercin avlarım. Gerçek güvercin. Yasadışı falan da değil. Haşere kontrolü. Ama kendinize saklayın bunu yine de. Sizin için yapabileceğim başka bir şey var mı Bayan Swoon?”

“Nasıl bir histi?” dedi Arthur.

“Ne?”

“Anneme vurmak.”

Ralph ayağa kalkıp elindeki şişeyi çarparak masaya bıraktı. “Sana son kez söylüyorum, tamam mı? Ben annene vurmadım –tekrarlıyorum; ona vurmadım. Hayatım boyunca hiçbir kadına el kaldırmadım. Anladın mı?”

Arthur omuz silkti.

“Nasıl bir soru zaten sorduğun? Ne kadar boktan bir şey.”

“Şimdi küfreden kim?”

Stanley bir şişe Ribena'yla bahçede duruyordu. Ağaçlara asılmış renkli kâğıt fenerlere, yakılmayı bekleyen limon aromalı mumlara, annesinin dev, son teknoloji ürünü, altı ocaklı ve gazla çalışan barbeküsüne baktı. B&Q'ya yaptığı bir ziyaretten sonra geçen yaz gelmişti bu barbekü eve. Annesi onun *bağımsızlık simgesi* olduğunu söylüyordu.

Aile üyeleri seyrederken parlak kırmızı canavarı karton kafe-sinden çıkardı ve “Banliyö klişelerinden birine dönüşmeyeceğim ben” diye ilan etti. “Bütün hafta boyunca mutfığa kapanıp yemek yaptıktan sonra kocamın arkadaşlarımızın önünde bahçeye diki-lip aşçılar kralı, barbekü kralı, her şeyin kralı gibi hamburgerleri çevirmesini seyredip bir yandan eve girip çıkarak salata tabaklarını taşımaya niyetim yok. Kocasını gururla barbeküyü sahiplenirken onun yanında uysalca bekleyen kadınlardan biri olmaya niyetim yok. Mutfakta yemek yapıyorsam herkesin içinde yaparım.”

“İyi fikir” dedi Ralph.

Hem iyiydi hem değildi. Barbekülerin baskısından, aptal bir önlükle ateşin başına dikilip kusursuz hamburgeri (kızarmış ama yanmamış, yumuşak ama iyi pişmiş) meydana çıkarmaya uğraş-maktan nefret ediyordu. Sadie'nin bu görevi devralmak isteme-sinden memnundu ama memnun olmaktan başka şeyler de hisse-diyordu. Tarif edemeyeceği bir şey ondan çalınmış gibi geliyordu. Evlilikleri sürdükçe bu bilinmeyen kayıp duygusu da şiddetlendi.

Stanley bahçenin uzak ucundaki ahşap banka oturmuş, evi seyrediyordu. Üst kat banyosunda, aynanın karşısında saçını dü-zelten annesini görebiliyordu. Annesi diğer annelere benzemiyor-du. Tatile çıktıklarında arabayı hep o kullanıyordu. Babasına çiçek ve çikolata alıyordu. “Kurallar görünmez oldukları için bu kadar

güçlü” demişti bir keresinde, kucagında bir demet gülle. “Ancak tersine çevirdiğimde görebiliyorsunuz onları. Ne dediğimi anlıyor musun? Neden bıkıp usanmış görünüyorsunuz?”

Mutfak kapısı açılıp kapandı, siyah ve parlak Harvey göründü, ona doğru koştu, kucagina atladı, Stanley’yi güldürdü. Aptal köpek bankta bir o yana bir bu yana koşuyor, yüzünü yalıyor, yere atlıyordu. Sonunda alçak dallardan birindeki kâğıt feneri kaptı ve paramparça etti.

Evde, Ralph telefonda babasıyla konuşuyordu.

“İyi ki doğdun oğlum.”

“Teşekkürler baba.”

“Kaç yaşındasın şimdi?”

“Otuz yedi.”

“Otuz yedi mi? Vay canına!”

“Bu akşam geliyor musunuz?”

“Elbette. Annen biraz isilik çıkardı ama geliyoruz yine de. Annen ter bezlerinin tıkanmış olabileceğini düşünüyor.”

“İsilik olduğundan emin misiniz? Hava o kadar sıcak değil de?”

“Annenin teşhislerine asla itiraz etmem. Şimdi burada, telefonu istiyoy...”

“Alo?”

“Merhaba anne.”

“İyi ki doğdun canım. Günün güzel geçiyor mu?”

“Çok güzel, teşekkürler.”

“Neler yaptın?”

“Bu sabah ofise uğradım ama onun haricinde boş boş dolaşıyorum işte.” Yatak odasında yerde çıplak halde ondan uzaklaşmaya çalışan Sadie’yi düşündü. “Ne zaman geliyorsunuz?”

“Ne zaman gelebiliyoruz?”

“Bunu sormana bile gerek yok.”

“Ah, bence var.”

Aralarındaki gizli anlaşmayı ima ediyordu. Birkaç yıl önce, Frank ile Brenda Ralph'a ve torunlarına daha yakın oturmaya karar vermişlerdi. Bungalovlarını bile satmadan önce, Sadie onlar için bir sözleşme hazırlayıp imzalamalarını, sonra sessizce geri vermelerini istemişti. Bunu, yerel çiftliklerden birinin satış mağazasında çalışan can sıkıcı teyzesi Suzie tavsiye etmişti. Suzie, bir köşede müşterilerin mektupları için karton bir kutu bulundururdu. Mektup yazan kişi adının baş harflerini yazarsa, bir hafta içinde cevap yazacağını söylerdi. Cevaplarını –kısa, hissiz, alfabetik– organik köpek bisküvilerinin yanındaki sepete koyardı. Suzie de bisküvi pişirirdi. Birçok yeteneği vardı, tombuldu, genellikle sıcak, sık sık sert biriydi, gününe göre değişirdi. Sadie onu değersiz ve korkutucu bulduğundan onun onayına ihtiyaç duyardı.

SEVGİ VE İYİ NİYETLE HAZIRLANMIŞ AİLE SÖZLEŞMESİ

- 1- Biz, Frank ve Brenda Swoon, bu anlaşmanın *herkesin* iyiliği için hazırlandığının farkındayız.
- 2- Arada bir spontane heyecan ve sevgi seline kapılsak bile, Ralph ile Sadie'nin evine haber vermeden gitmeyeceğimizi beyan ediyoruz. Önce mutlaka telefon edeceğiz.
- 3- Herkesin özel hayatı olduğunun ve kendi alanına ihtiyaç duyduğunun farkındayız.
- 4- Ralph ile Sadie'nin yakınına taşınmanın yaşlandığımızda ihtiyaçlarımızı karşılamak ve bize bakmak zorunda oldukları anlamına gelmediğini bilmelerini istiyoruz.
- 5- Sadie'nin bu sözleşme aracılığıyla kendini değil bizi korudu-

ğunu anlıyoruz. Çatışma olasılığını en aza indirerek herkesin iyi geçinmesini amaçladığını biliyoruz.

6- Mülkümüzü satmadan önce kesinlikle başka bir mülk almayı planladığımızı beyan ediyoruz. Oğlumuz, gelinimiz ve torunlarımızla birlikte yaşamayı planlamıyoruz çünkü bunun sağlıklı olmayacağını biliyoruz.

7- Bu sözleşme Sadie Swoon, Frank Swoon ve Brenda Swoon arasında özel bir meseleyi konu almaktadır.

“Ne zaman isterseniz gelin” dedi Ralph. “Sizi görünce ne kadar memnun olduğumuzu biliyorsunuz.”

“Diğer misafirler kaçta gelecek?” dedi Ralph.

“Yedi buçuk sularında.”

“Biz de o saatlerde geliriz o zaman.”

Ralph iç geçirdi. Zor bir gün oluyordu. “Babam isilik olduğunu söyledi.”

“Öyle mi dedi? Sana niye söylediye. Endişelenme, kimseye göstermem. Yeni pantolon aldım, bir de TK MAXx’ten nefis bir sarı kazak. Kadınlar için golf kıyafetleri bunlar aslında. Çok hoşlar bence. Golf oynamayı denemedim hiç. Sen denedin mi? Madge Teyze’nin hemoroit olduğunu söylemiş miydin sana?”

Ralph banyo kapısını tıklattı.

“Ne var?”

“Konuşmamız lazım.”

“Hayır değil.”

“Elbette lazım. Bu gecedен önce.”

“Bence gerek yok.”

“Sadie, kapıyı açar mısın lütfen?”

“Şimdi olmaz.”

“Neden?”

“Tuvaletteyim.”

“Hayır değilsin.”

“Nereden biliyorsun?”

“Anlayabiliyorum.”

“Nasıl?”

“İçeri girmeme izin ver.”

“Hayır.”

“Neden Suzanne Vega dinliyorsun? Suzanne Vega’dan nefret edersin sen.”

“Suzanne Vega’dan nefret ettiğim falan yok, öyle bir şey demedim ben.”

“Sen sigara mı içiyorsun?”

“Elbette hayır.”

“Bu koku ne o zaman? Tweet yazarken bir yandan sigara mı içiyorsun?”

Ralph kapıyı tekmeleyerek kırmayı düşündü. Böyle bir şey yapabilir miydi acaba? Yeterince güçlü müydü? Filmlerde binlerce kez görmüştü nasıl yapıldığını ama o kapılar kilitleri sahte, sun-tadan kapılardı. Sadie ve onun evliliği sahte miydi? Bugün sevişmişlerdi. Seks yapmaları umut veren bir şeydi, değil mi? Kendine, Sadie iki dakika içinde kapıyı açarsa her şeyin yoluna gireceğini söyledi. O Sadie’yi, Sadie de onu bulacaktı. Saatine baktı. Bekledi. Banyodan gelen müziği, bir asker ve kraliçe hakkındaki şarkıyı dinledi, sözlerden ve melodiden büyülenmiş gibi anlattıklarını dinledi, şarkının adını merak etti, bulmak için yatak odasına geçti ve banyo kapısının açıldığını, Sadie’nin aşağı indiğini duymadı.

Bir Süper Kahraman, Bir İnek ve Bir Bisküvi

Frances Delaney ve okul müdürü, birinci yıldönümlerini ve tanışma biçimlerini nüdist bir dönemle kutlamaya karar verdiler. (Bütün bedenle söyleyebilecekken neden çiçeklerle söyleyesin ki?) İşte Miriam bu dönemde bir seferde giyebildiği kadar çok sayıda kat kat giysiyle dolaşmaya başladı. Annesi üzerinde yalnızca melon şapkasıyla evin içinde koştururken, dünyanın sonundan ve nasıl hazırlanmaları gerektiğinden söz ederken, Miriam üzerinde pijaması, kot pantolonu, üç tişört, beş kazak ve bir melon şapka ile televizyonun karşısında oturuyordu. Bir isyan eylemiydi ve durumu düzeltme güdüsünden kaynaklanıyordu: *Eksik giysileri ben giyeyim de eksik kalmasınlar*. Hava SICAKTI. Miriam'ın süper zeki bilinçdışı, düzeltme güdüsüne kapılırken bunu düşünmemişti. Ateşli bedeniyle yavaş yavaş ve paylat paytak odalar arasında dolaştı, beş kazağı üst üste giymenin insanı öldürüp öldürmeyeceğini merak etti. Karşısında makineli tüfekli beş kazağın durduğunu hayal etti. Aşırı örgüden ölüm. Heyecanlar içindeydi. Annesi gibi olmamaya çalışırken ona dönüşmüştü. Hayatı hep böyle mi olacaktı?

Kendini Honey Monster gibi hissederek yukarı koştu, Batman desenli donu hariç üstündeki her şeyi çıkardı. (Frances ona Batman'li külot bulamamıştı çünkü dükkândaki hanımın söyledi-

ğine göre süper kahramanlar yalnız erkek çocukların çamaşırlarına basılıyordu.) Aynada kendine baktı: Dünya üzerinde hiçbir şeyi kontrol edemeyen, erkek donu giymiş bir kız çocuğu. Müdür başını kapıdan içeri uzattı. "Akşam yemeği hazır Miriam. Hadi çabuk gel. Donun güzelmiş."

Seramik bir inek. Süpermen amblemlı bir pijama üstü. Batman desenli bir don. Balığa hiç gitmemiş bir kız çocuğuna alınmış balıkçı kazağı. Miriam bunları bu sabah giriş katındaki dolapta bulmuştu. Annesi neden saklamıştı bunları? Frances eşya biriktiren biri değildi – eşyaları saklamak yerine atmayı tercih ederdi. İnsanlardan hediye aldığında sırtına yük yüklenmiş, eyer takılmış, üstüne ağırlık binmiş gibi hissettiğini söylerdi.

Miriam Süpermen logolu pijama üstünü zar zor üstüne geçiriyor. Geçmiş giyiyorum diye düşünüyor, yoksa geçmiş mi beni giyiyor?

Pijamayı çıkarıp mutfığa giriyor. Boo'nun ayaklarını ve bacaklarını görebiliyor. Adam bir merdivene tırmanmış, yeni çekçeyle camları silerken *The Littlest Hobo*'nun müziğini çalıyor ıslıkla. Arka ceplerinden iki bez parçası sarkıyor, biri tozu silmek, diğeri camı parlatmak için. Boo işini ciddiye alarak yapıyor çünkü Miriam'ı ciddiye alıyor. Miriam buna alışkın değil. Onun için değişik bir deneyim.

"Bir fincan çay ister misiniz Bay Boo?" diye soruyor mutfak penceresinden.

"Miriam, çok naziksin."

"Asıl siz camlarımı sildiğiniz için çok naziksiniz."

"Bitki çayın var mı?"

"Yok. Normal çay var."

"Harika olur, teşekkür ederim."

Miriam çayı hazırlarken mektup kutusunun açılıp kapandığını duyuyor. Bir kartpostal daha. Önünde ahşap zemine yayılmış yatan bir kara kedinin fotoğrafı var. Arkasında, artık tanıdık gelen elyazısıyla şunlar yazıyor:

**BİRİSİ YÜKSEK SESLE KONUŞTUĞUNDA BU ONUN
KENDİ SESİNİ BULMUŞ OLDUĞU ANLAMINA GELMEZ.**

Bu kartı diğerlerinin yanına panoya asmak yerine su ısıtıcısının yanına koyuyor ki ne zaman sıcak içecek hazırlasa görebilsin.

Seramik inek. O da burada, su ısıtıcısının yanında. Onu eline alıyor, parmaklarını yapıştırılmış parçalar arasındaki çatlaklarda dolaştırıyor.

“Düğmelerin arkadaşın olduğunu hayal et” diyor Frances.

“Neden sürekli hayal ediyoruz?” diyor Miriam. “Sıradan şeylerin nesi var?”

“Kimse sıradan bir hayat istemez.”

“Ben isterim.”

“Hayır istemezsin, istediğini sanıyorsun yalnızca. Söyleyecek hiçbir şeyi olmayan sıkıcı düğmeler yerine sesleri ve kişilikleri olan düğmeler istemez misin?”

“Hayır pek istemem. Düğmelerimi oldukları gibi seviyorum. Bende güzeller.”

Frances kızının yüzüne bir tokat attı. “Güzeller demek? Gerçekten mi?”

Miriam ağlamadı. Artık ağlamıyordu. Kendini tuttu, gözyaşlarını tuttu. Bir gün tuttuğu bütün gözyaşları histerik bir sel olup akacaktı, *tarihi* bir sel olup çağlayacaktı ama şimdi değil, annesinin önünde değil. Dışlerini gıcırdattı, yumruklarını sıktı, şömine

rafındaki seramik ineğe yöneltti dikkatini. Evdeki tek süs buydu. *Neyi sevip sevmediğin umurumda değil Mim. Tozlu eşyalar bizi dibe çekemeyecek, tamam mı? Bana öyle bakma – düğmelerini saklamana izin veriyorum, değil mi? Ahmak anneme yazdığın o kıymetli mektuplar için aldığım pullar da cabası. O kadında ne buluyorsun bilmiyorum, gerçekten bilmiyorum.*

Cep harçlığı yerine pul. Ziyaret yerine mektuplar.

Miriam seramik ineği aldı, bahçenin ucuna taşıdı ve var gücüyle yere fırlattı. Seramikten yapılma sahte ineğin parçaları verandaya saçıldı. “Aslında hiçbir zaman inek değildin sen” diye fısıldadı. “Benekli bir seramik parçasıydın yalnızca.” Kıkırdadı, parçaları topladı. Bazıları keskindi. Parmağı kanadı. Kendi kanını görünce şaşırdı. *Hayattaydı.*

Sevgili Büyükanne,

Neye benzediğini hatırlayamıyorum. Bu kartpostalı köşedeki dükkândan aldım. Resimdeki köpeği beğendin mi? Ben beğendim.

Miriam’dan sevgiler

xxXXxx

Sevgili Miriam,

Arkadaşım Doris’in Weston-super-Mare’de çektiği fotoğrafımı zarfa koydum, böylece nasıl görüldüğümü unutmazsın. Bu resimde yeni gözlüğümü takıyorum ama bu gözlüğü sevdiğimden emin değilim, Doris de değil. Sana bir de köpekli kartpostal gönderiyorum. Bu Westie cinsi bir köpek. Ona Bill adını verelim mi?

Hep buradayım Miriam...

İçten sevgilerimle,
büyükannen

Miriam başını iki yana sallıyor. Son üç yılın sessizliği her şeyi eskisinden daha gürültülü bir hale getirdi. Sessizlik böyledir. Olan ve olmayan şeylerin sesini yükseltir. Kış uykusu bu evi bir sine-maya çevirdi ve her odanın kendi ekranı var artık. Atıştırmalıklar uyduruk, antraktlar kısa.

Mutfak penceresini açıp Boo'ya çayını uzatıyor.

"Ah, harika" diyor adam.

"İçeride içmek ister misiniz çayınızı?"

Boo şaşırmış görünüyor. Miriam onu daha önce hiç davet etmedi içeri. "Emin misin?"

Miriam başını sallıyor. İki dakika sonra, Boo'nun spor ayakkabıları arka kapının önünde duruyor, kendisi de yemek masasına oturmuş çayını yudumluyor. Miriam ona zamanın geldiğini anlatıyor.

"Neyin zamanı?"

"Evden çıkmamın."

Boo hayal kırıklığına uğramış gibi. "Çok gizemlisin" diyor.

"Öyle mi?"

"Evet. Sana sormak istediğim öyle çok şey var ki."

"Gerçekten mi?"

Başını sallıyor Boo. "Sık sık sesini merak ediyorum. Sessiz konuşmana neden olan bir rahatsızlığın vardır belki? Agorafobini de merak ediyorum."

"Agorafobim yok benim."

"Ah."

Miriam çayından büyük bir yudum alıyor, tek seferde yutamayacağı kadar koca bir yudum. Gargara yapar gibi görünüyor. Başının içinde gök gürültüsü gibi yutkunma sesleri. *Fırtına hep yakındır. Şemsiyeni unutma.*

"Öyle sanmıştım."

"Açık alanlardan korkmuyorum."

“Güzel.”

Son kez dışarı çıktığı günü hatırlıyor Miriam. Eve koşarken yağan yağmuru, karanlığı. Mutfak penceresinden gördüğü gökkuşağını.

Boo bekliyor, Miriam'ın ruh halinin bu sohbet sayesinde birden önüne serileceğini umuyor. Macadamia cevizlerini, yirmili yaşlarında Avustralya'da yolculuk ederken çalıştığı plantasyonu, Avustralya macadamia Cemiyeti'nde çalışan bir kadın sayesinde bakırlığını nasıl yitirdiğini hatırlıyor. (*Sonunda! Kurtulduğum için çok memnunum, teşekkürler Dougie, teşekkürler.*) [Dougie'nin annesiyle babası Douglas adında bir erkek çocukları olmasını bekliyordu ve yeni doğan bebeklerine bakıp bu bizim Dougie'miz değil dediklerinde bebek evet, o benim, sizin Dougie'niz benim der gibi gözlerini açmıştı.)

“Tıbbi bir rahatsızlığım da yok” diyor Miriam.

Boo onu dinlemiyor. Dünyanın diğer ucunda, macadamia cevizlerinin sağlığa faydalarını anlatan Dougie'nin yanında nane çayı içiyor. İnsan ne tuhaf şeyleri hatırlıyor. Ne tuhaf şeyleri unuttuyor. Dougie şu an, tam şu saniyede ne yapıyordur diye düşünüyor, acaba hâlâ kadın kovboylar gibi giyiniyor mu? Ona Boo-Boo derdi Dougie. Ayıcık Bo-Bo gibi.

“İyi misin?” diye soruyor Miriam. Sütü bisküvi tabağını uzatıyor.

“Affedersin. Ne diyordun?” Boo bir bisküvi alıp yarısını ısırtıyor.

“Bir şey demiyordum aslında” diyor Boo'nun yanaklarının pembeleştiğini fark eden Miriam.

“Hayat kısa” diyor Boo.

“Evet.”

“İnsanlar gelip gidiyor, sonra çok geç oluyor.”

Miriam bir sütü bisküvi daha alıyor tabaktan.

“Bu yüzden soracağım” diyor Boo. Fincanını bırakıyor, tulu-

mundaki bisküvi kırıntılarını silkeliyor. "Çok geç olmadan sormak istiyorum sana" diyor. "Evden çıkıp başka biriyle tanışmadan sormam lazım."

Başka biri mi?

Miriam bisküvinin üstündeki ineğe bakıyor, başını öne eğmiş olduğunu fark ediyor. Bisküviyi tabağa bırakıyor yeniden.

"Bir akşam seni yemeğe çıkarabilir miyim?" diye soruyor Boo.

Miriam'ın yanağından aşağı süzülen bir damla gözyaşı beklediği cevap değil. Miriam ağlamaya başlıyor. Yüzünü elleriyle kapatıyor ama tamamen değil, parmaklarının arasından tek gözünü ona bakıyor. Boo dehşete düşüyor, ne olduğundan emin değil. Onu üzme gibi bir niyeti yoktu ama Miriam şimdi akan burnu ve kırmızı gözleriyle karşısında oturuyor, uzun zaman yalnız bırakılmış bir çocuk gibi ağlıyor.

"Affedersin" diyor eline dokunmak için öne eğilerek. "Ne yaptım?"

Miriam hıçkırıkların arasında konuşmaya çalışıyor ama nefes alamıyor. Boo bekliyor. Bu kadar fevri davranmamalıydı – hasarlı insanlar fevri davranışlara karşı hassas oluyor. Bir bisküvi yemenin nezaketsizlik olup olmayacağını merak ediyor.

Sonunda diniyor gözyaşları. Birbirlerine bakıyorlar. Boo, Miriam'ın evet demeyeceğini biliyor. Akşam yemeğine çıkmayacak onunla. Ayağa kalkıyor, kolunu kızın omzuna atıyor, onu hafifçe sıkıyor. Miriam ıslak yüzünü onun kırmızı tulumunun göğsüne gömüyor.

"Bana normal biriymişim gibi davrandın" diyor evi ikisini de ürküten alçak bir iniltiyle doldurmadan önce.

Programa Göre Davran

Joe Schwartz gelen ilk misafirdi. Erken geldi, gergindi, tıraş kolonyası kokuyordu.

Stanley kapıyı açtı.

"Harika görünüyorsun" dedi Joe.

"Teşekkürler" dedi Stanley. Burnu gıdıklandı. Joe'ya alerjisi olmadığını umdu. Aşırı hassas davranmak, kaçmak, ailesine sığınmak için çok yeni bir ilişkiydi. "İçeri gel."

Joe ayakkabılarını çıkarmaya kalktı.

"Hayır, çıkarmana gerek yok."

"Emin misin?"

"Kesinlikle. Sana içecek bir şey ikram edebilir miyim?"

"Harika olur."

"Bira?"

Joe yüzünü buruşturdu. "Birayı denedim ama sevemedim bir türlü. Eski bir şey içiyormuşum gibi geliyor, kötü anlamda yani." Siyah çerçeveli gözlüğünü düzeltti, kâkülünü gözlerinin önünden çekti. "Bayık bir özellik olduğunun farkındayım. Birayı herkes sever, öyle değil mi?"

"Peki sen ne seviyorsun?" diye sordu Stanley. Ukalalık etmeye, haftada sekiz kez yaptığı için Joe'nun neden hoşlandığını bildiğini ima etmemeye çalıştı.

“Siyah çay, sütlü kahve, diyet kola, elma suyu, Vimto.”

Joe Schwartz tuhaftı. Bir modele benziyordu ve sürekli ciddi, şaka yaparken bile. Her şeyi, beklenmedik şeyleri hatırlıyordu; örneğin bir filmin bütün karakterlerini, yerel kafenin öğle yemeği münüsünü, Stanley'nin ona söylediğı her şeyi. Listeler halinde konuşuyordu. Yürüyen bir arşiv gibiydi. Samimi, kusursuz ve Kanadalıydı.

“O dediklerinin çoğı var bizde” dedi Stanley.

“Harika” dedi Joe.

İki hafta önce, Sadie can sıkıcı teyzesi Suzie'ye bir mektup yazmıştı. Suzie raventli kekleri almak için eğildiğı sırada mektubu karton kutuya atıvermişti.

Sevgili Suzie,

Bu mektubu okuduğın için teşekkürler. Neden sana yazma ihtiyacı duydum bilmem. Zeki, kendini bilen bir kadını Suzie. Ama bazen en zeki kadınların bile tavsiyeye ihtiyacı olur, değil mi?

Galiba aşışım. En iyi arkadaşıma. Bir yeniyetme gibi davrandığımı biliyorum. Öyle hissediyorum zaten. “Kocanı seviyor musun?” diye sorduğunu duyar gibiyim. Evet, seviyorum. Ama ondan nefret de ediyorum ve nedenini bilmiyorum. Kafam karışık. Nefretimi kazanmak için hiçbir şey yapmadı, o halde bu duygu nereden çıktı? Ben nefret dolu bir insan değilim, Suzie. Agresif değilim. Yine de itiraf ediyorum. Bazen ondan nefret ediyorum.

Oğullarımdan biri öyle öfkeli ki bazen bunun benim suçum olduğunu düşünüyorum. Benim öfkem ona geçmiş olabilir mi? Dürüst olmak gerekirse, insanları sevmekten vazgeçtim zaten. İnsan sever biriyim ama insanları sıkıcı buluyorum artık. Ne demek

bu? Kanepeden kalkmak istemeyen bir adrenalin bağımlısı olmak gibi bir şey veya boya kokusundan nefret eden bir ressam. Nasıl biriyim ben Suzie?

Kocam bir psikoterapist ama onunla hiçbir konuda konuşmıyorum. İronik, değil mi? Ama blog yazıları yazıyorum Suzie. Herhalde blog sayfamı okumuştundur. Çok sayıda takipçim var. Böyle şeyleri takip ediyorum ben. Bunu yapmaya mecburuz, değil mi? Kilonu dikkat etmek gibi bir şey. Şirketler bana ürünlerini gönderiyor, ne kadar iyi olduklarını anlatıp duruyorum. Yani blog sayfam ve Twitter sayesinde başka şeylere zamanım kalmıyor pek. Çok seviyorum blog yazmayı, gerçekten ama insanların yazdığı boktan yorumları görmek lazım. İnsanlar yüzlerini göremediğin zaman inanılmaz kötü davranabiliyor. Önce sana yalakalanıyorlar, kazanmak için çok çalıştığın trafiği onlara yöneltmeni sağlıyorlar, sonra suratına tokadı indiriyorlar. Ben de başkalarından nefret etmeye başlayan bir insan severim artık. Kocamın blog sayfamdan haberi yok – bir sürü yarışmaya katılıp kazandığımı, gelen ürünlerin bu yüzden geldiğini sanıyor. Böyle olmasından memnunum. Şanslı olduğumu düşünmesi hoşuma gidiyor. Şans bulaşıcıdır, öyle değil mi? Ben şanslıysam o da şanslı demektir. Neden böyle düşünmesin ki? Ona bir şey verebilmek güzel.

Neyse, bir kompozisyon yazmaya niyetim yoktu. Asıl konuya geleyim. Arkadaşıma neler hissettiğimi söylersem ve duygularıma karşılık verirse, dünyam altüst olacak. Bir yerlerden duman çıktığını görürsen nereden geldiğini kolayca anlayabilirsin. Arkadaşım ve partneri oğullarımızın ikinci ailesi gibiler. Partnerini de seviyorum, bana hep iyi davrandı, hepimize iyi davrandı.

Suzie, bana şunu söyle; doğduğumdan beri nefret dolu olmam ve onca nefretin şimdi su yüzüne çıkması mümkün mü? Arkadaşımı ondan nefret etmediğim için arzulamam, ondan nefret etme-

memin nedeni de onunla yatmamış olmam olabilir mi ve onunla yatarsam ondan da mı nefret edeceğim? Sence aslında kendimden nefret ediyor olabilir miyim?

Zaman ayırdığın için teşekkürler, benim için anlamı büyük. Meşgul biri olduğunu biliyorum.

En iyi dileklerle,

SS

Not: Köpeğim senin ev yapımı peynirli ve brokolili bisküvilerini gerçekten çok seviyor.

Sadie, Suzie'nin cevabını görünce çok şaşırmıştı.

Sevgili SS,

İsa aşkına! Böyle bir saçmalığı daha önce hiç okumamıştım. Kendine bir iş bul – anlamlı bir şey olsun, zamanını kendi fikirlerini paylaşmaktan daha farklı şeyler için harca. Elektronik cihazlarını çöpe at, besbelli bağımlısın onlara. Kocanla nasıl duygusal ilişki kuracağını unutmuşsun.

Arkadaşımdan hoşlanıyor musun, onunla yatarsan ondan nefret eder misin – ben bunları nereden bileyim yahu? Belki ona âşıksın. Kadınlarla pek çok deneyimim oldu SS, sana öğüdüm harekete geçmen. Programa göre davran artık.

Ayrıca, şans diye bir şey yoktur. Nefret de sevgi gibi insan olmanın önemli bir parçasıdır. Evet, herhalde nefret ediyorsun kendinden. Hepimiz nefret ediyoruz kendimizden. Ona bir geri zekâlıymış gibi davranmak yerine kocanla konuş. İnsanları seven biri olmanın başkalarıyla vakit geçirince canlanman ya da yorgun hissetmenle ilgisi yok. Çoğumuz başkalarından hoşlanmıyoruz ama tutup da bunu açık etmiyoruz çünkü gerek yok.

Düşüncelerini internette açıklamak yerine daha fazla okumaya başla. Herhalde kendi kendini hasta ettin.

Pencereden dışarı bak, yağmuru seyret, köpeğini yürüyüşe çıkar.

Suzie

“Ne cüretle?” diye düşündü Sadie. Kendini kim sanıyor bu? Frasier Crane olmadığı kesin. Ne hakla yapıyor bu yorumları? Bu konuda eğitimi var mı? Ondan bir daha köpek bisküvisi falan almam. Herhalde memelerini de yaptırdı. Kimsenin memeleri o kadar dik değildir, *iğrenç bir şey*.

Ralph banyo kapısının önünde beklerken, Sadie Suzie’nin mektubunu tutuşturdu ve lavaboya atıp yanışını seyretti. Mektubu birinin bulacağından korkuyordu. Utanç verici yalanlarla doluydu bu mektup. Buzdolabından Prosecco şişesini aldı ve kendine bir kadeh koydu.

“Anne?”

Sadie dönüp bakınca Stanley’yi ve Bennetts Yolu’nda oturan Kanadalı çocuğu gördü. “Merhaba Joe.”

“Merhaba.”

“Annen nasıl?”

“İyi, teşekkürler. Artık saçları kumral.”

“Gerçekten mi? Ne zamandan beri?”

“Geçen salıdan.”

“Vay, büyük bir değişiklik. Babanın hoşuna gitti mi?”

“Elbette. Ne içiyorsunuz Bayan Swoon?”

“Lütfen Sadie de bana. Prosecco içiyorum.”

“Prosecco içmedim daha önce hiç.”

“Küçük bir kadeh ister misin?”

“Harika olur, teşekkürler.”

“Çok sessizsin Stanley. Sen de ister misin?”

“Evet.”

Joe, Stanley’nin poposunu sıkınca Stanley’nin sesi cümle-
nin sonunda tizleşti. Annesi fark etmedi bile. Tizleşen sesiyle
Annie’den bir şarkı söylemeye başlasa, avaz avaz güneşin yarın
doğacağını haykırırsa bile aldırılmazdı annesi. Joe ona orada, mutfak-
ğın ortasında oral seks yapsa bile fark etmezdi. Tweet yazıyor, bir
kadehe Prosecco koyuyor, yeterince sosisi alıp almadığını düşünüp
homurdanıyordu. Annesi aynı anda birkaç görevi birden yerine
getirmekte çok becerikliydi, her zaman kendi dünyasındaydı, her
zaman çevresinde olup bitenlerden habersizdi.

“Baban nerede?” dedi Joe. “Ona bir kart getirdim.”

“Öyle mi? Çok düşüncelisin.” Stanley ona sokuldu, elleri değiyordu. “Galiba üst katta. Gidip onu bulalım mı?”

“İyi fikir.”

On dakika sonra, Sadie tek başına bahçede içkisini içiyor, cep
telefonuna bakıyordu. Arthur banyoda *Radio Times*’daki Keeley
Hawes’in fotoğrafına bakıyordu. Stanley ile Joe kilitli banyo kapı-
sına yaslanmışlardı. Harvey bacağını kaldırmış kanepenin ayağı-
na işiyordu. Ralph’ın nerede olduğu belli değildi.

Sadie Swoon@SadieLPeterson

Kocam doğum gününde ortada yok. Parti başlamak üzere!

Marcus Andrews@MAthebakerboy

@SadieLPeterson Bize daha fazla şampanya kalır.

Sadie Swoon@SadieLPeterson

Bu gece ışıltılı gümüş rengi bir yelek ve beyaz pantolon giydim.
En isli BBQ sosu bende!

Sadie bahçede çevresine bakındı. Yakında Sakin Ol ve Kek Ye yazan önlüğünü takıp sosisleri pişirmeye başlayacaktı. Arkadaşları her zamanki gibi küçük gruplara ayrılacaktı – birlikte ama ayrı duracaklardı. Ralph'ın annesi ve babasıyla havadan sudan konuşacaktı. Keyfi yerindeymiş gibi görünecekti. Arthur içkiyi fazla kaçırıp saldırganlaşacaktı. Stanley nazik ama mesafeli davranacaktı. Dudakları Kristin'in dudaklarına değecekti.

"Nerede kaldın?" dedi Ralph üzerinde doğum günü hediyesi olan kıyafetlerle yanına gelince.

"Tavan arasındaydım."

"tavan arası mı?"

"Evet."

"Neden?"

"Eski gitarımı arıyordum."

"Ah olamaz."

"Ne oldu?"

"Bu akşam gitar çalmayacaksın değil mi?" dedi Sadie, evli çiftlerin en etkili süper gücünü kullanarak; kocasını utandırabilme, spontanlığını elinden alma yetisi. Sadie onu alnının çatından vurmuştu.

"Herhalde çalmam" dedi Ralph. "Yukarı çıkıp üstümü değiştireceğim. "Bu giysiler harika ama rahatsız hissediyorum kendimi." (İki tür insan vardır: Yeni giysileri alır almaz giyenler ve onları günlerce, haftalarca, aylarca saklayıp bazen hiç gelmeyen doğru zamanın gelmesini bekleyenler. Ralph ikinci türdendi.)

Kapı çalındı, insanlar birbiri ardına sökün etti, peş peşe çalınan kapı insanı çıldırtacak gibi hiç durmuyordu. Bunca insanı kim davet etmişti? Kapıyı her seferinde Arthur açıyor, kız arkadaşını görmeyi umuyordu. Kız geç kalmıştı. bahçe sohbetle, müzikle, pişen etin cızırtısıyla doldu. Sadie terliyordu. Barbekü başında durmak

bunaltıcıydı. Ralph'ın annesiyle babası onu izliyordu. Marcus ve Luci elma ağacının altındaki ahşap sandalyelerde dedikodu yapıyorlardı. Bir grup psikoterapist eski kamp masasının çevresine oturmuş neşeyle gülüyor, birbirlerinin kadehlerine kırmızı şarap ekliyorlardı. Ralph, arkadaşları Beverley'den gelen doğum günü hediyesinin paketini açıyordu. "Ufak bir şey, hoşuna gider diye düşündüm, gitmezse bana verebilirsin." Arthur ya da Stanley'nin arkadaşı olan gençler parlak giysileriyle bahçeye dağılmıştı. ("Yeni bir moda mı?" diye düşündü Sadie, bilmiyordu. Nereden bilsindi? Bakışları parlak renkleri takip etti, gözleri kırmızılar, maviler, pembeler, sarılar arasında dolaştı. Çoğunu tanıımıyordu gençlerin.) Beverley komşulardan biriyle, karısı hastanede olan adamla flört ediyordu (Sadie onu acıdığı için davet etmişti aslında).

Kimse Sadie'nin yüzünün ve gözünün neden şiştiğini sormadı. Bunun yerine tabaklarına salata, sarmısaklı ekmek, burger, sosis, tavuk, ızgara sebze, hellim peyniri doldurdular.

Marcus pişen yiyecekleri büyük tabaklara aktardı ve masanın üstüne dizdi.

Arthur'un kız arkadaşı geldi sonunda - kibar konuşuyordu, yüzü zehirden gerilmişti.

Stanley dizüstü bilgisayarında müzik listesini kurcalıyor, eve ve bahçeye müzik yayını yapıyordu.

Sadie, tavuğu sosa yatırmayı unuttuğu için kendine lanet ederken Carol ile Kristin'in el ele tutuştuğunu fark etti.

Ralph'ın annesi bahçedeki yabancı otlardan birini kopardı ve sanki o ne yapacağını biliyormuş gibi kocasına uzattı.

Dün akşamüstü, masajdan, saç kestirdikten ve boyattıktan sonra, Sadie Kristin'le kahve içmek için Monkey Business'ta buluştu. Kristin, *konuşmaları gerektiğini* söylemişti, bu da Sadie'yi

endişelendirmişti. Ne söyleyecekti acaba? Sadie'nin duygularını anlamış mıydı?

İki latte ve bir dilim çikolatalı kek sipariş edip düzenli masaj yaptırmamanın faydalarından, Sadie'nin saçlarından, Kristin'in yeni baskılarının nasıl gittiğinden, Carol'ın hâlâ geç saatlere kadar çalıştığından, Sadie'nin yarın yağmur yağmamasını istediğinden, çalan albümün *Buena Vista Social Club* olup olmadığından konuştular. Kristin duraksadı. Kahvesine baktı. Sadie bekledi.

"Geçen gece" dedi Kristin, başını kaldırarak. "Mack's'te olanlar."

Rosanna Arquette yatak başlıkları, morluklar ve kelepçeler hakkında yazdıklarını okurken kitapçada olanları söylüyordu - aşk gibi gelen acı, acı gibi gelen aşk.

"Ne olmuş?" dedi Sadie.

"Aramızda bir şey oldu."

"Öyle mi?"

"Olmadı mı?"

Sadie bocaladı. Her şeyi inkâr edebilir, olanları o gece kitapçıdaki atmosfere bağlayabilir ya da gerçeği söyleyebilirdi. Pencereden yana baktı. Dışarıda yağmur yağıyordu. Suzie'nin mektubunu hatırladı: *yağmuru seyret*.

"Bir an yaşandı" dedi Kristin.

Evet, bir an yaşandı diye düşündü Sadie, her şey yeniden ayrırntılı bir şekilde gözlerinin önünde canlanırken. Bir an daha olsun istiyorum üstelik. Hadi şimdi, parkta, yağmur altında yapalım. *Hadi hemen*.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu.

Kristin iç geçirdi. Yarım saat sonra Pizza Express'in önünde Carol'la buluşması gerekiyordu. "Uzun zamandır arkadaşız" dedi.

"Neredeyse otuz yıldır."

"Gerçekten mi?"

"Evet."

"Kendimi yaşlı hissettim birden."

"Biliyorum."

"Neyse, daha önce hiç çizgiyi aşmadık, değil mi?"

"Çizgi mi?"

"Birbirimizle flört etmedik."

"Hayır."

"Geçen haftaya kadar."

Flört etmek. Sadie bu sözcükleri düşündü. Karşılıklı yapılan bir eylemi anlatıyorlardı, öyle değil mi? İkisi de flört etmişti. Kristin'in ağzına baktı.

"Bu konuda konuşmamız gerekiyor bence."

Kristin her zaman dolaysız konuşurdu. Doğası böyleydi. Karşınızda Kristin varken konuşmanın nereye gideceğini asla bilemezsiniz, gitmesini istemediğiniz yerlere gidebilirdi. Sadie şu anda parktaki orkestra kamariyesinde olmayı tercih ederdi. İkinin birlikte Harvey'yi dolaştırdığını, yağmur altında sıırsıklam olduklarını, suların Kristin'in siyah saçlarından aktığını, yağmurluğunun yakasını kaldırıp gülerek öylece önünde durduğunu düşündü. Orada, parkın ortasında öperdi onu. Hatırlanacak, romantik bir an olurdu. Carol bunu ne zaman isterse yapabilirdi. Onu parkta, tarlalarda, şehirde, evde öpebilirdi. Pratisyen hekim Carol bir şekilde yardım kuruluşları için maraton koşmaya vakit bulur, Arthur ile Stanley'ye hediyeler alır, dengeli ve halinden memnun görünürdü. Bir insan gerçekten onun kadar mutlu olabilir miydi? Belki de Kristin'le evli olmak böyle bir şeydi.

"Bak, panîge kapılmana gerek yok" dedi kahvesini bitiren Kristin. "Tek söylemek istediğim buydu. Önemi yok. Belki şarap çarptı, şiirler o kadar çılgındı ki o akşam herkes birbirini becermek istedi."

Kendi sözleri Kristin'i irkiltti. Sadie kaşlarını kaldırdı.

“Fazla anlamlandırmamıza gerek yok. Tek söylemek istediğim buydu.”

“Tamam” dedi Sadie.

Kristin yeni baskılarından söz etmeye başladı. Picador’dan yeni bir kitap ceketi tasarımı siparişi almıştı. Sadie kahveleri ve keki ödedi, Kristin’le birlikte şehirde dolaştı ama Pizza Express’e kadar gitmedi. Carol’ı görmek istemedi canı.

“Harika bir barbeküydü” dedi Marcus, önlüğünü çıkaran Sadie’yi seyrederken. “Kendi barbekü restoranını açmalısın. Şehrin ortasında barbekü kamyonunla satış yapabilirsin.”

“Teşekkür ederim” dedi bitkin Sadie. “Hep bunu istemiştım zaten – bir hamburger kamyonunda çalışmayı.”

“Niyetim iltifat etmekte.”

Sadie hafifçe gülümsedi. Sunacak başka bir şeyi yoktu.

“Biraz oturman lazım bence” dedi Marcus. “Yorgun görünüyorsun. Yemek yemeye fırsat buldun mu?”

“Henüz bulamadım.”

Sadie masadan bir sosıs aldı, üzerine ketçap sıktı ve eve girdi. Kendine bir kadeh şampanya koydu ve merdivenlere oturdu. Yanından kıkırdayarak iki ergen geçti. Kim olduklarını bilmiyordu ama çok yüksek sesle gülüyorlardı ve o sessizlik ve karanlık istiyordu, birkaç dakika sessizce karanlıkta kalsa kendine gelecekti. Kimseyle konuşmak istemeden odadan odaya dolaştı, kendini üst katta, sahanlıktaki dolabın önünde buldu. Burada kimse onu rahatsız edemezdi – eski fotoğraflarla dolu karton kutuya oturabilir, sosisini yiyip şampanyasını huzur içinde içebilirdi.

Bir kadın sesi. “Sadie, yukarıda mısın?”

Duymak istediği tek ses olmasına rağmen dolapta saklanmaya devam etti.

“Sadie?”

Merdivende ve sahanlıkta ayak sesleri. Sadie karanlıkta yemeye devam etti. Açlıktan ölüyordu. Keşke bir tabak salata ve sarmısaklı ekmek alsaydım diye düşündü.

“Kimse yok mu?”

İçeri gel, defol git, seni istiyorum, istemiyorum. Şampanyasını içti.

“Sadie, banyodaki sen misin?”

Kahretsin. Banyodaki ben değilim çünkü dolaptayım ben. Evet, doğru, dolapta. Nedenini sorma, hiçbir fikrim yok. Yiyecek bir şeyler var mı yanında?

Sadie mutfaktan ve bahçeden gelen müziği dinledi – Sugarcubes’ün “Hit” adlı şarkısı. Bu şarkıyı severdi eskiden. Yıllar önce öğrenci barında Alison Grabowski’yle bu şarkı çalarken dans ettiklerini hatırlıyordu. Bu anı da bedenini Rosanna Arquette’in şiirleri gibi etkiledi. Alison Grabowski’nin dolabın içinde, siyah kot pantolonu ve süet ceketiyle dans ettiğini hayal etti. Üniversitede Sadie ile Alison hiç ayrılmazlardı. El ele tutuşup parkta yürür, sarma sigaralarını orkestra kameriyesinde içer, insanlar bir çift gibi göründüklerini söyleyince gülüp geçerlerdi. Alison’ın giyinmesini seyrettiğini, bunu fark eden Alison’ın gülümsediğini anımsadı. Sonra aklına başka bir şey geldi – bunu nasıl unutabilmişti? Alison yatakta yanına uzanmış, nasıl hissedeceğini öğrenmek için sevişmelerini öneriyordu. Sadie evet, bu iyi bir fikir demek istiyordu, hatta iki kez yapıp doğru yaptığımızdan emin olmalıyız ama Alison’ın ciddi mi olduğunu yoksa şaka mı yaptığını anlayamadığından riske atamadı. “Tabii tabii, ne demezsin” dedi.

Öylece kaçtı o an.

(Risk alamadığım için.)

Sonraki günlerde her şey boş gelmişti ona. Derken Ralph Swoon’la tanışmış, içindeki boşluktan kurtulmuştu. Onun ağ-

zından çıkan özenli sözcüklerin ne anlama geldiğini biliyordu. Ralph hassastı, ciddiye.

Eski giysiler ve ayakkabılar arasında ağlamak istiyordu Sadie ama yapamadı bunu. Kaçırılmış fırsatlar, şansı varken yapmadığı şeyler karanlıkta birbiri ardına üzerine çullandı. Zihni bu anları ne yapmıştı? Bir tür cinsel hafıza kaybı mıydı? Kristin'i de unuttu mu? Ona karşı bir şeyler hissettiğini tamamen unutması mümkün müydü? Bu süreç şimdiden başlamıştı - kitapçıdaki geceden birkaç gün sonra unutmuştu orada olanları, Kristin konuyu açana kadar da hatırlamamıştı.

Bir an yaşandı.

Hafif bir tıkırtı duydu ama duymazdan geldi. Dışarıdaki dünya bekleyebilirdi. Gözyaşları aksın diye inledi ama akmadılar.

Aynı tıkırtı yeniden, bu kez daha yüksek sesle duyuldu. Birisi dolabın kapısını çalıyordu. Sadie açmak için uzandı ama içeride kol falan yoktu. Dolaba kısıp kalmıştı.

"Kim var orada?" dedi Kristin'in sesi.

"Benim."

"Sadie?"

"Evet."

"Neden dolaptasın?"

"Buraya hapsoldum. Kapıyı açabilir misin?"

Sonra ışık belirdi. Sadie kımıldamadı.

"İyi misin?" dedi Kristin, içeri adımını atarken. "Ne oldu?"

Bir fırsat. Bir şans. Kristin yanına, ahşap kutunun üstüne oturdu. Sadie öne eğildi ve kapıyı kapadı. *Artık kaçmak yok Sadie Swoon, Sadie Peterson, her kimsen, her kimdiysen.*

"Neler oluyor?"

"Bir şeyi fark ettim" dedi bir saniye daha harcamak istemeyen Sadie. Elini Kristin'in bacağına koydu.

"Ne yapıyorsun?"

"Belli değil mi?" Elini biraz yukarı kaydırды.

"Sadie, ben..."

Kristin'in yüzüne dokundu, onu kendine doğru çekti. Sonra öptü.

İlk öpücük. Olması gereken ama olmayan her öpücük. Bir öpücüğe toplanmış yüzlerce öpücük.

İçerisi karardı. Sadie karanlığın dört bir yanını kapladığını hissetti. "Beni becermeni istiyorum" dedi.

Kristin geri çekildi.

"Lütfen."

"Hayır."

"Hayır mı?"

Kristin ayağa kalktı. "Ne oldu sana birden?" Kapıyı yumrukla-maya başladı. "Hey? Kimse yok mu dışarıda?"

"Kristin, yapma. Gitme."

"Kimse yok mu? Buraya kısıldık kaldık!"

Ayak sesleri. Gıcırdayan tahtalar. Sonra korıdordan gelen so-ğuk ve davetsiz ışıık. Sadie şansını kaçırmıştı. Kaybetmişti. Yeniden o boşluğu hissetti içinde.

Ralph'ın aklı karışmıştı. "Neden?" dedi kapıyı açınca. "Neden oradasınız siz?"

Kristin dışarı çıkıp onun yanında durdu. Şimdi ikisi de dışarı-da, içeri, yarı aydınlıkta başını elleri arasında almış oturan Sadie'ye bakıyorlardı.

Her şey ne kadar çabuk değişiyor diye düşündü Sadie. Mide bulandıracak kadar hızlı.

Ralph, Kristin'e baktı. "Neler oluyor?"

"Bir şey olduğu yok. Onu bulduğumda ağlıyordu."

"Benim bir adım var. Ayrıca ağlamıyordum ben."

“Neden bir dolaba girmiş ağlıyordun? Az önce iyiydin, Marcus’la konuştuğunu gördüm. Seni o mu üzdü? Bir şey mi dedi?”

Konuşmaya devam et diye düşündü Ralph. Karınla konuşmaya devam et ki bir dolaba girdiğini, kapıyı kapadığını görmezden gelebilelim.

Jilly Perkins’i anımsadı. “Sadie’nin arkadaşı Kristin’le ilişkisi olduğundan kuşkulaniyor musun? Ben biraz kuşkulaniyorum.”

“Bu evde depo alanı bol” dedi Kristin. “Sinir krizi geçirmek için en doğru yer bu dolaplardan birinin içi, düşünürsen.”

“Sinir krizi mi?” dedi Sadie, ayağa kalkarak. “Flört ettiğin kadınlara böyle mi dersin hep? Onları akıl sağlığı yerinde olmamakla mı suçlarsın?”

“Ne demek bu be?” dedi Kristin.

“Ne cüretle?” dedi Sadie.

“Ne cüretle ne?”

“Beni suçlarsın?”

“Seni suçlamak mı? Hiçbir şey olmadı ki.”

“Öpüşmemiz hiçbir şeydi yani. Çok hoşsun gerçekten.”

“Ralph, olaylar görüldüğü gibi değil” dedi Ralph’ın yüzündeki ifadeyi görünce şoke olan Kristin. Uyuşturucu falan mı almıştı bu adam? Gülüyordu çünkü. Yo, yalnızca gülmekle kalmıyordu, kahkahalar atıyordu, kıpkırmızı yüzünden gözyaşları akıyordu.

Sadie ile Kristin birbirlerine baktılar.

Kahkahalar kesildi.

Çevrelerinde yabani bir sessizlik vardı şimdi.

Bir yabanilik.

Sonu

Sevgili Büyükanne,

Günler fırtınalar içinde geçiyor. Geceleri penceremin önündeki rüzgârı dinliyorum ve sesi bana benziyor. Bir gün beni alıp götürebilir. Ayağımı çalmayan müziğin ritmine uygun bir şekilde yere vuruyorum. Dün sabah derslerin ortasında okuldan çıktım ve katedrale gittim. Bir koridora ip çekmiş, geçilmez levhası koymuşlardı. İpin altından geçip dönen bir merdivenden yukarı çıktım. (Keşke merdiven yukarı, yukarı, daha yukarı ulaşıyaydı.) Çarşıya gerilmiş İsa ve mumlarla dolu bir odaya geldim. Altın rengi kumaştan bir mindere diz çöküp dua ettim. Bu oda yas tutan aileler için dedi adam. Yas tutmuyorsan burada olmaman gerek. Şaka yapmıyorum dedi ama ben de gülmüyordum, neden böyle dediğini anlamadım. Bu mektubu sana göndermeyeceğim. İspanya'dasın ve canını sıkıyorum. Artık on dört yaşındayım. Bugün on dört yaşıma bastım. Senden doğum günü kartı gelmedi. Ne komik, hâlâ bir gün buraya gelmeni ve artık gitme zamanı geldi demeni bekliyorum. Annem ikinizin arasının bozulduğunu, böyle şeyler olduğunu, insanların çocuklarından ve torunlarından bıkip onlarla ilişkiyi kestiğini söylüyor. EastEnders dizisine bak diyor. İnsanlar bağırıyor, haykırıyor, artık birbirlerini tanımazdan gel-

meve karar veriyorlar. Dünya çok büyük, çok küçük ve insanlar içinde kayboluyor. Bazen bizi hayal etmişim gibi geliyor. Umarım mutlusundur, güneş kremi sürmeyi unutmuyorsundur.

Selamlarımla,

Bayan Miriam Delaney

“Hâlâ temizlik yapmıyorsun değil mi?” diyor Fenella. Miriam’ın kapısının önünde, durduğu yerde koşuyor ama bir yere gittiği yok.

“Aslında temizlik yapmıyorum, ortalığı *boşaltıyorum*” diyor Miriam.

“Fazlalıkları mı atıyorsun?”

“Öyle bir şey.”

Fenella cebinden çikolata kaplı üzüm çıkarıyor, Miriam’a ikram ediyor, birini havaya atıyor ve ağzıyla yakalıyor. “Hâlâ evden çıkmayı planlıyor musun?” diyor çikolatayı yerken.

“Evet.”

“Ne zaman?”

“Yarın.”

“Gerçekten mi?”

“Evet.”

“Vay canına. Dış dünyayı tanıyabilecek misin? Dünya seni tanıyabilecek mi?”

“Az önce yaptığın şeyi yapmayı hiç beceremedim” diyor Miriam.

“Neyi?”

“Ağzımla yiyecek yakalamayı.”

Beş dakika boyunca orada öyle duruyorlar, Fenella çikolatalı üzümleri havaya atıyor, Miriam açık ağzını sağa sola uzatıyor. Sonunda paket boşalıyor ve yerler çikolatalı üzümle doluyor. Boo’nun kedisi geliyor. Çikolatalı üzümleri şöyle bir koklayıp gidiyor. Miriam, kedinin hareketlerinin düş kırıklığını anlatan bir

performans gösterisine benzediğini fark ediyor, sanki kendi duygularını yansıtıyor kedi sessizce. Uzanıp kediye dokunmak istiyor ama kedi şimdiden uzaklaştı bile.

“Her konuda iyi olamazsın” diyor Fenella.

“Hangi konuda iyiyim ki?”

Fenella gülümsüyor. “Sonra konuşuruz” diyor. Miriam’ı yanğından öpüyor ve koşarak bahçede uzaklaşıyor, Miriam’ın sorusu hiç sorulmamış gibi kayboluyor.

Bir sorunun ömrünü önceden tahmin edemezsiniz. Bazı sorular diğerlerinden daha büyüktür. Onları özel tartılarla tartarsanız, en küçük soruların genelde en ağır sorular olduğunu görürsünüz.

O gece Miriam kendine peynirli mısırlı omlet yapıyor ve omletini hızla yiyor. Kendine bir kadeh beyaz şarap koyuyor, kadehi kaldırıyor, evin şerefine içiyor. “Son üç yıl içinde benden bıkip usanmadığı için, bitkin düşüp tepeme yıkılmadığı için, yanıp kül olmadığı için bu evin şerefine içiyorum. Yarın birkaç saatliğine veya daha uzun süre için senden ayrılıyorum. Hayaletlerle dolu olduğun için üzgünüm. Duvarlarında ve borularında fareler koşturuyor gibi hissediyor olmalısın. Fısıltılarımla sana hayalet gibi musallat olduğum için üzgünüm.”

Şarabını içip gelen cevabı dinliyor. Vızıltılar, gıcırtilar ve çıtırtılar. Monoton sesler. Kadehi boşaldı şimdi. Yeniden dolduruyor onu.

Gece yarısı olurken arka bahçeye çıkıyor.

Dış dünyayı tanıyabilecek misin? Dünya seni tanıyabilecek mi?

Miriam’ın dışarı çıktığı son günden beri dünya değişti. Daha hızlı, daha meşgul, daha geveze bir yer haline geldi. Bunu biliyor çünkü geçen hafta radyoda duydu. Biyonik, süpersonik, neredeyse histrionik, aynı anda on yerde birden olmanız ve sürekli yorum yapabilmeniz gerekiyor: *Ben buradayım, dinliyor musun? Günlük*

hayatımın ayrıntılarını paylaşıyorum. Lütfen kim olursan ol bir yorum yaz. Hava fikirlerden ve yorumlardan ağırlaşmış. Gürültülü bir sisle kaplanmış. Peki ya söyleyecek bir şeyi yoksa?

Karanlık gökyüzüne, yıldızlarla dolu lacivertimsi karanlığa bakıyor. Fenella yarın çalışıyor, Boo'dan kendisine eşlik etmesini isteyemez. Bu görevi yalnız başına tamamlaması gerekecek ama nereye gidecek? İnsanlar dışarıda *ne yapıyorlar* gerçekte?

Bir ses duyuyor. Şöyle diyor ses: "Parklarda dolaşıyorlar. Sinemaya gidiyorlar. Sandviç alıp yürürken onları yiyorlar."

Ses içinden geliyor. Hasar görmemiş olanın, oyuncak bebeğin içindeki oyuncak bebeğin sesi; içinde kımıldanıyor, heyecanlanıyor.

Seni Tanıyor muyum?

Ralph artık gülmüyordu. Yürüyerek Sadie ve Kristinden uzaklaştı, sahanlıkta iki heykel gibi kaldılar. Yatak odasına gitti, yatağa oturdu, spor ayakkabılarını çıkardı. Dolaptan Sadie'nin nefret ettiği yürüyüş ayakkabılarını çıkardı ve giydi. Yatak odası penceresinden bahçedeki arkadaşlarını, annesiyle babasını görebiliyordu. Stanley'nin arkadaşlarından bazıları dans ediyordu, belki de Arthur'un arkadaşlarıydılar. Beverley hepsinin ortasında durmuş, gözlerini yummuş sağa sola sallanıyordu. Tuhaf ve umutsuz görünüyordu, çevresinde dans edenlerden yirmi yaş büyüktü. Erkek olsaydı ve gençler de erkek değil kız olsaydı, birisi ondan durmasını isterdi. Saldırgan ve acınası olduğu söylenirdi. Ama Beverley erkek değildi ve gençler de kız değildi. Ortada durmuş, gözlerini kapamış dans ediyordu.

Ralph, tek başına bahçede dolaşan Carol'ı gördü. Cüzdanını, telefonunu aldı, yanlarından geçerken Sadie ile Kristin'i görmezden gelip merdivenlerden aşağı indi.

"Carol" dedi nefes nefese. "Konuşabilir miyiz?"

Elma ağacının altındaki iki ahşap sandalyeye oturup viski içtiler ve fıstık yediler.

"Aklım karıştı" dedi Ralph. "Uyuşturulmuş gibiyim, düşüncelerime hâkim olamıyorum. Sadie'nin bana ilaç verdiğini falan sandım."

“Neden böyle bir şey düşünesin ki?”

Ralph omuz silkti, Kristin’in verandaya çıktığını gördü. “Bir keresinde bir bahçe cücesine çarptım” dedi.

Carol, onun minik bir bahçe cücesini devirdiğini canlandırdı zihninde. Önemsiz geldi bu ayrıntı. Tuhaf.

“Ve gidiyorum.”

“Öyle mi?”

“Beş dakika sonra.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Bilmiyorum ama Sadie’ye söyleme, ona güven olmaz.”

“Neden?”

Kristin, elma ağacının altına geldi. “İkiniz çok samimi görünüyorsunuz” dedi kırmızı yüzüyle.

Ralph viskisini bitirip ayağa kalktı. “Endişelenecek bir şey yok” dedi.

“Sarhoş biraz” dedi Carol.

“Yıllardır bu kadar açık olmamıştı zihnim. Bir yabancıninki kadar açık şu an.”

Carol ile Kristin birbirlerine baktılar.

“Ben kahrolası bir yabancıyım. Kendimi çok kötü hissetmem gerekir, öyle değil mi? Gerçekten berbat hissetmeliyim. Ama öyle hissetmiyorum işte. Rahatlamış hissediyorum.”

Ralph, duvara yaslanmış duran gitarını gördü. Arkadaşlarının, annesiyle babasının, Beverley ile dans eden gençlerin, adını asla hatırlayamadığı komşunun yanından geçti. Gitarı aldı, bahçe patikası boyunca yürüdü, ahşap bahçe kapısını açtı, araba yolundan sokağa çıktı. Bahçeden gelen gülüşmeleri, konuşmaları, Madoonna’nın “Papa Don’t Preach”i söylediğini duyabiliyordu. Hepsi onun için düzenlenen ama asla onun için olmayan parti-den geliyordu.

Sadie Swoon@SadieLPeterson

Bazen tek yapabileceğiniz Smiths dinlemek ve her şeyin bir an önce bitmesini dilemek.

Jilly Perkins@JillyBPerks

@SadieLPeterson Nasıl gidiyor bebek?

Sadie Swoon@SadieLPeterson

@JillyBPerks Seni tanıyor muyum? Tanıştık mı?

Jilly Perkins@JillyBPerks

@SadieLPeterson Köpeğimle birlikte black russian içiyorum.

Ralph yürümeye devam etti. yarı aydınlık ve tamamen karanlık sokaklardan geçti. Boş dükkânların, bir gece kulübünün önünde kuyruğa girmiş insanların, pub'ların önünde sigara içen, duvarlara işeyen, otobüs bekleyen insanların yanından geçti. Öpüşenleri görünce hemen başını çevirdi. Yeniyetmelik günlerinde Julie Parsley'yle birlikte bir otobüs durağında beklediklerini hatırladı. Julie duvara yaslanmıştı, sokak lambasının ışığında ona bir şarkı söylemeyi, istediği herhangi bir şarkıyı söylemeyi teklif etti, tek yapması gereken şarkıyı seçmekti. Ralph onun semt pub'ında sahneye çıkıp "Aşkın Görünüşü"nü söylediğini hayal etti. Performansından sonra herkes Julie'nin ne durumda olduğunu merak edecekti. Şarkıya şiddet eklemiş, yavaşça söylemiş, yırtık geceliği içinde yerde sürünüyormuş gibi gizemli bir şeyler katmıştı şarkıya. Her şeyi ve hiçbir şeyi ifşa etmişti, tuhaf ve dayanılmazdı. Julie Parsley diğer kızlar gibi değildi – bunu herkes anlıyor ama kimse nedenini bilmiyordu.

"Julie'nin yanında dikkatli ol" demişti annesi. "Onu biraz kaygılandırıcı buluyorum."

“Nasıl yani?” demişti Ralph.

“Senin gibi değil. O *farklı* biri.”

Ralph annesine baktı. Kesekâğıdından bir kola küpü çıkardı ve ağzına attı.

“Kati biri.”

“Ne?”

“Pis bir yanı var. *Kirli*.”

Ralph güldü. Yeniyetme bir çocuğu bir kızdan uzaklaştırmanın yolu bu değildi.

Ama işe yaradı.

Arkadaşı ona Julie’nin ona göre olmadığını söylemişti zaten. Belki haklıydı. Deneyimsizdi, utangaçtı. Kola küpü yiyor, çizgi roman okuyordu.

“Büyüyünce iyi bir kadın bulursun kendine” dedi annesi. “Sakin merak etme. Öyle birini bulduğunda her şey kendiliğinden yoluna girecek zaten.”

Ralph geniş bir çayırdaki yürüdü, bir patıkaya girdi ve ormana geldi. Saatine baktı. On bir buçuğa yaklaşıyordu, doğum saati. Otuz yedi yıl önce Norfolk’ta bir hastanede, annesiyle babasının deniz tatilinin ortasında, Brenda’nın her yıl kurulan çadırında, annesi Tiffany’s Salonu’nda saçlarını yaptıtırırken gelmeye karar vermişti. Saçlarının yarısı kıvrıkcık, yarısı düz bir kadının içinden çıkmıştı. Annene hoş geldin. Babana hoş geldin. Bir yanı düz, bir yanı kıvrıkcık dünyaya hoş geldin.

Ormana girerken içinden ağlamak geldi ama bu duyguya direndi.

Uyanış

Bayan Jennings'in yerini bulmak uzun zaman aldı. Miriam'ın başka insanlardan bilgi alması gerekti, bunun için sorular sorması ve doğru yanıtlar almayı umması gerekiyordu. Fısıltıyla konuşanlar doğru ve net yanıtlar alamazlar. Boş bakışlarla, devrilen gözlerle, soğuk şakalarla, yalancılıkla muhatap olurlar.

Müdürün nerede yaşadığını kimse söylemiyordu ona. Sonunda kendi annesinden öğrendi bunu.

"Bizim evimizi kendi evine tercih mi ediyor?"

"Elbette bizim evimizi tercih ediyor."

"Bizim sokağımızı kendi yoluna tercih mi ediyor?"

"Onun sokağı yaşlı insanlarla dolu."

"Yaşlılar evinde falan mı yaşıyor?"

"Saçmalama, yaşlı değil ki. Bir dizi bungalovdan birinde yaşıyor."

"Ah, bir tane biliyorum, kilisenin orada."

"Hayır değil."

"Belediye binasının yakınında o zaman."

"Hayır."

"Evet öyle."

"Değil."

“Öyle.”

“Şu süslü giysiler satan mağazanın orada. Neyin var senin bugün? Her zamankinden daha gıcıklısın.”

Tak tak. Kim o? Bayan Jennings değil, orası kesin. Dövmeli bir adam. Yanlış eve geldin ufaklık dedi. Müdür dokuz numarada oturuyor, tamam mı? Şu tarafta ufaklık.

Daha önce kimse ona ufaklık dememişti, ondan sonra da diyen olmadı.

Tak tak. Kim o? Uzun kumral saçlı, güzel yüzlü bir kadın. Dar bir kot pantolon, pembe bir kazak giymiş. Miriam'ın ne dediğini anlayamadı, sesini yükseltmesini istedi, bir yardım kuruluşundan bağış toplamak için geldiğini sandı ve öyleyse onu çalıştırmalarının yasadışı olduğunu söyledi. Yardım kuruluşları çocukları kullanmamalıydı. Neden okulda değildi?

“Polonyalı mısınız?” dedi kadın.

“Hayır” diye fısıldadı Miriam.

“Ne diyorsun sen?”

“Kocanız okul müdürü mü?”

“Yüksek sesle konuş.”

“Kocanız okul müdürü mü?” Aynı sözcükler, aynı ses tonu; inat.

“Kocam Bay Jennings.”

“Annemle ilişkisi var.”

“Pardon?”

“Annemi beceriyor.”

Barbarca bir sessizlik, daha derinden gelen bir ses: “Ne cüretle.”

“Gerçek bu” dedi Miriam. Kadının içindeki şiddetin, gergin dudaklarına yansıyan şiddetin kokusunu aldı.

“Neyin var senin?”

Belli değil mi?

“Polisi çağıracağım. Bir oyun oynuyorsun demek? Polonyalısın

ve besbelli iyi değilsin. Biz burada konuşurken baban arka bahçemize mi giriyor? Olan bu mu? Para arıyorsa bulamayacak.”

Miriam Polonyalı bir çocukla tanışmıştı. Adı Sebastian olan çocuğu sevmişti de. Sebastian kendi kendine top oynayarak yalnız geçen saatleri doldurmaya çalışırdı. Pat, pat, pat – şu sesi kes Sebastian, bizi delirtiyorsun.

“Akşamları evimize geliyor. Size günleri ve saatleriyle ne zaman geldiğini söyleyebilirim. Defterime yazdım, bakın.” Miriam sırt çantasını yere koydu ve defterini aradı. “İşte” dedi defteri Bayan Jennings’e uzatırken. “Ne zaman geldiğini, ne kadar kaldığını kaydettim.”

Kadın bir an defteri inceledi. Sayfaları çevirdi. Sonra: “İçeri gelmelisin.”

“Hayır, teşekkürler. Kaybınız için üzgünüm.”

Miriam yaptı bunu. Gerçekten yaptı. Beckford Gardens 7 numaranın eşiğinden çıktı. Dört sokak boyunca ilerledi. Tam dört sokak! Güneşte duruyor şimdi. Aradan yalnızca üç yıl geçmiş olmasına rağmen, dünyaya az önce inmiş bir uzaylı gibi hissediyor. Yalnızca üç yıl mı? Gezegenler boyutunda yıllar. İmkânsız yörüngeler. İç uzay, dış uzay. Yörüngede dönmek. Beklemek. Yörüngede dönmek. Beklemek.

Küçük bir parka giriyor. Süs köpeğiyle oradan geçen bir kadın ona dik dik bakıyor. Kadının şaşkın bir hali var (bu iyi bir şey çünkü şaşkın olmak korkmaktan iyidir). Süs köpeğinin tüyleri tuhaf bir şekilde tıraşlanmış. Köpeğin kendisi değil tuhaf olan, sahibi olan insan tuhaflaştırmış onu; süs köpeğine çevirmiş ama aslında sıradan ihtiyaçları olan sıradan bir köpek bu. Miriam süs köpeği için üzülüyor. Onda kendini görüyor ama düz anlamıyla değil çünkü köpek bir ayna değil. Eğiliyor, parmaklarını gevşekçe

köpeğin burnuna uzatıyor. İnsan dilinde *ben tehdit değilim, kolla da gör* demek oluyor bu. Köpek onun parmaklarını kokluyor. Miriam'ın parmaklarını yalıyor. Kadın köpeğin tasmağını gereksiz yere sertçe çekiyor ve onu başka bir köpekle oynamaya götürdüğünü söylüyor. "Öyle geciktik ki gerçekten boğazlayacaklar bizi" diyor kadın.

Miriam şöyle demek istiyor: Doğru değil bu. Şöyle demek istiyor: Biliyorum çünkü gerçeğin, hakikatin, her şeyin kesin ve eksiksiz anlamının peşindeyim otuz beş yıldır. Durumu olduğu gibi söyle bu yüzden, olmadığı gibi değil. Sözcüklerimizi dikkatle seçelim ve gerçekten ihtiyaç duyduklarımızı kullanalım yalnızca. Ama bunların hiçbirini söylemiyor. Onun yerine fısıldıyor: "Oyun oynamaya mı?"

Kadın meraklanmış görünüyor. "Jack Russel Billy'yle" diyor ve gözlemini bildiriyor: "Seni zavalıcık."

Miriam kadını yüz ifadesiyle sorguluyor. Bu konuda beceriklidir. Çevrenizdeki insanlar asla mantıklı şeyler söylemediğinde sorgulayan yüz ifadeniz bir anda...

Düşünme Miriam. Bunu düşünme.

"Herkes bulaşıyor" diyor kadın.

"Pardon?"

"Larenjit."

Sonra köpeğiyle birlikte gidiyor, gidiyor, gidiyor ve Miriam'ı küçük parkta düşüncelerinin ağırlığıyla baş başa bırakıyor.

Melon şapka.

Bu anı zihninde bir bomba gibi patlıyor ve zihni saldırı altında şimdi.

Geçmişten gelen bomba gibi bir anı.

Bombaları durduramazsak, geçmişten gelen bomba gibi anıları engelleyemezsek nasıl yaşayacağız?

Bellek bir mayın tarlasıdır. Zihin bir savaş alanıdır. Çoğumuz kendimizle savaşıyoruz.

Ah, yo.

Yeniden olmaz.

Uzun, derin nefesler al.

Sorun yok.

Bunun olacağı belliydi.

Adımlarını birer birer at.

Bir banka oturup kendini toplamaya çalışıyor. *Kendini topla* deyişini çok kez duydu ama ne anlama geliyor bu sözcükler gerçekten? Benlik, bir şeye hazırlanmak için bir araya getirilebilecek ya da kırıldıktan sonra toplanabilecek görünür parçalardan mı oluşuyor? Miriam yarım saat boyunca kendi parçaları kazara ve bilerek başkalarının parçalarıyla karışsa ne olacağını düşünüyor – belki de kendini toplama sürecinde olan başka bir kadının parçalarıyla, süs köpeklerinin yabancıların elini koklamaya geldiği bu küçük parkın çimenlerine karakterinin parçalarını dağılmış halde bırakmış bir kadın mesela.

Böyle düşünmek güzel. Yatıştırıyor onu böyle düşünmek. Anıların kalıntılarını temizliyor: Frances Delaney melon şapkasını giymiş, sıkıcısını Miriam diyor – kimseye söyleyecek hiçbir şeyin yok.

Sevgili Miriam,

Az önce salamlı sandviç ve bir termos çay hazırladım çünkü yarın bir arkadaşımın uzun bir yürüyüşe çıkacağım (tam bir saat) ve atıştırmamız gerekecek. Yürürken seni düşüneceğim. Yatağımın başucundaki komodine koymak için annenden bir fotoğrafını istedim ama henüz göndermedi. Neyse, bu kısa notu sana gönderdiğim kitabın içine koymak için yazıyorum. Kitabın adı *Bayan Dalloway* ve onu otobüste buldum. Bir süre zihnini meşgul edebi-

lir, sana düşünecek bir şeyler verebilir diye düşündüm. Okumakta zorlanırsan üzülme sakın. Dokuz yaşında çocuklar için yazıldığını sanmıyorum.

Bütün sevgimle,

büyükannen

Süs köpekli kadın görünüyor yeniden. "Hâlâ burada mısınız?" diyor.

Miriam özür dileyecek bir şey olmamasına rağmen özür diler gibi gülümsüyor. Başını sallıyor. Evet buradayım ama bunu bildiğin halde neden sordun? Herkese bulaşan hastalık larenjit değil, Açıkça Ortada Olanı Doğrula hastalığı ve herkese bulaşmış.

Tasması çıkartılmış olan süs köpeği Miriam'a doğru koşuyor. "Yanlış günde gelmişiz" diyor kadın, köpek de takvimde günleri karıştırmış gibi. "Vücudumuza tutturulmuş olmasalar başlarımızı bile bir yerlerde unuturduk kesin."

Miriam, köpeğin başının üstündeki ponponu okşuyor. Başının üstünde, kuyruğunun ucunda, bileklerinde ponponlar var köpeğin. İnsanlar bunu görünce üzülüyor mu?

Yeniden yola koyuluyor, daha önce hiç geçmediği tanıdık sokaklarda yürüyor. Gitmesi gereken, olması gereken bir yer yok. Bu düşünce ayakkabısına kaçan bir taş gibi ayağının yumuşak etine batıyor. Daha hızlı yürüyor. Ayağındaki acı hayatta olduğunu hissettiriyor ve ağlamak istemesine neden oluyor, çünkü hayatta olmak bundan daha fazlası olmalı kuşkusuz.

Bir ses duyuyor: "Biraz para harca. Bir şey al. Bir şey ye."

Frances Delaney öldüğünde Miriam'a bir sürü para bırakmıştı ve paranın nereden geldiğini kimse anlamamıştı. Miriam bunun mikrop lu, bulaşıcı hastalıklı, pis para olduğu görüşündeydi. Parayı bir tasarruf hesabına yatırdı ve o zamandan beri o parayı kullana-

rak yaşıyor. Şimdi cüzdanını açıyor. Cüzdan banknotlar ve bozuk paralarla dolu ama onları nasıl harcayacağı konusunda hiçbir fikri yok. Sonra aklına bir şey geliyor. Sinemaya gidebilir. 1987'den beri sinemaya gitmedi (*Dirty Dancing*). İnsanlar sinemada hâlâ patlamış mısır yiyor mu yoksa bu da mı eski bir gelenek? Bir kutu eski ve tuzlu şapka verildiğini hayal ediyor sinemada. Ne kadar olurdu böyle bir şeyin fiyatı? Reklamlarda en son ve en lezzetli atıştırma-lık olduğu söylenirse insanlar bunları yer miydi gerçekten?

KES ARTIK.

“Bütün düşüncelerinin şapkalarla sonlanması gerekmiyor Miriam.”

Hasarsız yanı bugün formunda. Miriam'ı şehir merkezinden geçirip sinemaya götürüyor – iki salonlu hoş bir yer, küçük bir bilet gişesi var, dekoru eski moda. Biletin sekiz pound olması? Aman Tanrım. Ne kadar süredir yoktum ben ortalıkta? Kapıdaki postere bakıyor – sinemada hayalet filmleri gösteriliyor ve yirmi dakika sonra yeni bir film başlayacak. Bir kara komedi ya da *Köprü*'nün uzun metraj filmini izlemeyi tercih ederdi. Bilet alıyor, büfeye gidiyor, tuzlu patlamış mısır, sıcak çikolata ve Rolo alıyor, sonra sıranın başındaki koltuğuna yerleşip beklemeye başlıyor. Beklemekte iyidir. Beklemek onun göbek adı (düz anlamıyla değil tabii).

Salona başka insanlar geliyor. *Başka insanlar*. Karanlıkta ona katılıyorlar. Birlikte reklamları, gelecek filmlerin tanıtımlarını izliyorlar ve Miriam her yandan gelen sese inanamıyor. Perde genişliyor – böyle bir şey olacağını tahmin etmemişti – ve film başlıyor şimdi: *Öbür Dünyadan*.

Miriam patlamış mısırlarını yiyor, koltukta arkasına yaslanıyor. Filmi beğeniyor. Biraz ürkütücü ama hoşuna gidiyor yine de. Filmin kahramanı Florence Cathcart saçmalıktan hoşlanmayan,

gerçekleri söyleyen biri. Bilimsel düşünüyor, rasyonel, sistemli. Büyüleyici gereçleriyle şarlatanları ve sahtecileri ifşa ediyor, hayalet diye bir şey olmadığını kanıtlıyor. Ölüler bizim dünyamızda değiller. Ölenler hayalete dönüşüp bize musallat olmuyor. Yaşayan, nefes alan bedenlerimizde yalnızız. Bu düşünce Miriam'ın ağzındaki sıcak çikolata kadar tatlı. Yüzüne dokunuyor – yanakları sıcak. Sıcak bir salonda kendi başına bir film izliyor, içeride başka insanlar var ve Miriam evde de değil, dışarıda da.

Bir dakika.

Olanlara şaşırان Miriam kaşlarını çatarak ekrana bakıyor, saçmalığa taviz vermeyen Florence'in *korktuğunu* görünce şaşkınlığı artıyor. Florence koridorlarda koşuyor, çatlaklardan diğer tarafa bakıyor, bir bebek evinin önünde diz çöküyor. Evin içinde saçları ve giysileri aynı Florence'a benzeyen bir mini-Florence var. Onun mantığına, çelik gibi sinirlerine, yaşayanların gücüne duyduğu inanca ne oldu?

Bir hayalet gördü, olan bu işte. Başka çocuklara benzeyen bir çocuk gördü ama o çocuğu herkes göremiyor. Florence görebiliyor çünkü çocuk kardeşi Tom.

Miriam Rolo paketini açıyor ve koltuğunda öne doğru eğiliyor.

Tom, Florence küçükken ölmüştü. O zamandan beri Florence'ı özlüyordu ve şimdi onu geri istiyordu.

Hayır!

Sonra, Miriam sendeleyerek aydınlığa çıkıyor. Midesi bulanıyor. Film yüzünden oldu. Kocaman bir mide bulandırma makinesi. Birinin ölümünden sonraki hayatta oyalandığı, yeniden belirme-ye hazırlanarak dünyayı izlediği düşüncesi allak bullak etti onu. Hayat denemeyecek bir hayatta sıkışıp kalan bir çocuk düşüncesi.

Bir tabela görüyor: Society Cafe. İçeri giriyor, bir fincan çay söyleyip köşeye oturuyor. Duvara eski bir bisiklet asılmış. Duvar-

lar çıplak ve eski. Sanki bir boyacı ve dekoratör birlikte odayı hazırlamışlar, sonra işlerini bitirmeden çekip gitmişler. Anlaşılan bu tür dekorasyon epey moda şimdi, masadaki dergi öyle söylüyor – *derbeder ve şık*. Eskileri kurtarmak, yeniden kullanmak, dönüştürmek esas olan. Miriam ortaya çıkan sonucu beğeniyor ama arkasındaki felsefeyi sevmiyor. Eski şeylerden kurtulmaya ve onları atmaya kendini öyle kaptırdı ki yıllar önce sahibi olan ölülerini çekme ihtimali olan eski şeylerle dolu bu kafeyi midesi kaldırmıyor.

“Çay için teşekkürler” diyor Miriam, kapıdan çıkarken.

“Afiyet olsun tatlım” diyor tezgâhın arkasındaki adam.

Miriam gülümsüyor. Bir erkeğin ona tatlım diye hitap etmesi tuhaf geliyor. Fenella da bu sözcüğü kullanıyor sürekli ama o söyleyince daha farklı geliyor. Dönüp adamdan bir börek alıyor. Böreği Devon’da Tatlıbal adlı bir firma yapıyor. Adam bunu ona anlatıyor, gülümsüyor ve konuşması öyle rahat, öyle hafif ki Miriam bunun bir tesadüf olmadığını söylemek istiyor ona: Bana tatlım dedin ve bu börek Tatlıbal diye bir yerde yapılmış, kolayca ve hafifçe sohbet edebilmen harika bir şey.

Şimdi böreğini yiyor ve güneşin altında yürüyor. Aslında aktiris Rebecca Hall’un canlandığı Florence’i düşünüyor; iki kadın birbirine karışmış, farklılar ama ayrı değiller. Florence’i düşününce yolu düşünmeye başlıyor. Pub’a gitmek istiyorsanız geçtiğiniz, tarlaların arasındaki yolu. Doğrudan ormana gitmek istiyorsanız yürüdüğünüz yolu.

Onun gözlerini hatırlıyor: Kahverengi, sert bakışlı, şaşkın, ürkek. Sözcükleri hatırlıyor: “Ne oluyor be? Manyak mısın nesin?”

Koştüğünü hatırlıyor. Ön kapıyı çarparak kapattığını. Kilitleyip sürgülediğini.

Hâlâ orada mı adam acaba? Ne saçma bir düşünce Miriam – elbette değil. Yeniden oraya gitmende hiçbir sakınca yok. Yap-

mam gereken bu mu? Annemin eşyalarını atmak gibi bir şey mi olur bu? *Yapmam gereken bu mu?*

Böylece yürüyor.

Ormanı görebilecek kadar yürüyor.

Duruyor ve bakıyor.

Patika beş dakikalık yolda – tek yapması gereken çayırı aşmak.

Haydi git Miriam. Yapabilirsin.

Çayırı geçiyor.

Giderek hızlanıyor.

Koşmaya başlıyor.

Her şeyin olduğu yerde duruyor.

Doğruca ormana koşuyor.

Hepsi Sözcüksüz Bir Şekilde Oluyordu

“Ne yaptığından haberin var mı?” dedi. “Hayatımı mahvettin. Nedenini biliyor musun? Sevdiğim tek kişiyi aldın elimden.”

Miriam çizgili uzun kollu bluzu ve fitilli kadifeden pantolonu içinde orada öylece duruyor.

“Şimdi ne olacağını söylememi ister misin sana?”

Miriam titriyor.

“Yukarı koşacak, yazı kâğıdını alacaksın.”

Ne?

“Sonra sevgili büyükannene bir mektup yazacağız. Ona birlikte yaptığımız eğlenceli şeyleri, ne kadar mutlu olduğumuzu anlatacağız. Bundan sonra sana ne dersem onu yazacaksın. Benim ağzımdan çıkan sözcükleri. Ağzına giren ve ağzından çıkan her şey benim kontrolümde. Anladın mı?”

Bayan Jennings’e olanları söylemesinin cezası *bu* mu? Miriam annesinin yumruğunu veya tekmelerini bekliyordu. Bir kavanoz hardal ya da bayat balık yemek zorunda bırakılacağını sanıyordu. Ağzına pamuk doldurulmasını (*neyse ki yanındayım da boğulmana engel oluyorum*) ya da pertole batırılmış bir yastık bekliyordu (*dikkatli olmazsan bir kibrit çıkarım*). Ama mektup yazmayı beklemiyordu.

Kolay olacaktı bu.

“Senin gibi tatlı bir yaratık burada ne yapıyor bakalım?” diyor Ralph, Melas’ın karnını gıdıklarken. “Yabani bir kediye benzemiyorsun ama tasman da yok.”

Bugün Ralph’ın Melas’la geçirdiği üçüncü gün. Erzak almak için ormandan çıktı, sekreteri Kathy’ye telefon etti (“Bu hafta bütün randevularımı iptal edebilir misin? Bir aile krizi söz konusu, yaz tatilime erken başlamam lazım. Acil yardım isteyen olursa Karl’a yönlendir onları, evet, sorun değil, acil durumda aranacak kişi o, sorun olmaz. Durumu Karl’a açıklayıp hastaların onu arayabileceğini söyler misin?”) ama dükkânlardaki tezgâhtarlar ve Kathy’den başka kimseyle konuşmadı. Tanıdığı insanlardan, onu tanıdığını iddia eden insanlardan, temelde bilinemez olduğumuzdan aslında onu hiç tanımayan insanlardan gelen mesajlarla dolmuştu cep telefonu. Ne kadar fazla konuşursak o kadar bilinemez olduğumuzu hissederez ama konuşmak bir sirk numarasıdır, çıldırmış dudakların arasından çıkan sözcüklerdir, diyalojik sihirbazlık numaralarıdır.

Ralph, doğum gününde akşam saat 23.30’da anlaşılmaz bir amaca hizmet eder gibi dolunayda bu ormanda dolaştı. Başka bir gece burada tek başına olmaktan dehşet duyardı ama bu gece yürümeye devam etti. Karanlık bir patikayı sonuna kadar takip etti. Sokak lambası, yirmi dört saat açık dükkânlar, farlar ve neon ışıkları yoktu. Yalnızca gece. Gece ve çatırdayan dallar. Kuru yapraklar, karanlık çukurlar. Gece hisırtıları. Hisırtılar. Görünmez, minik bacaklar. Bakışları ayda, ormanın derinlerine, daha derinlerine yürüdü. Takıldı düştü, kalkıp devam etti. Uzanıp bir ağacın yumuşak kabuğuna dokundu. Ormanın ortasına doğru mu ilerliyordu, kenarına mı? Bilmiyordu. Burada başka biri var mıydı? Sanmıyordu ama sizi neyin beklediğini, neyin üzerinize sıçramak için yaklaştığını asla bilemezsiniz.

Zeminin eğimi yok oldu, yürümek kolaylaştı. Ağaçlar seyrelir gibiydi. Ralph şimdi başka bir patikada ilerliyordu. Büyük bir şey görene kadar yürüdü. Yaklaşınca bir tür kulübe ya da baraka olduğunu gördü. Şimdi sıra korkudaydı. İçeride kim vardı? Bu kulübe hangi amaçla kullanılıyordu? Duvarları yoklayarak kulübenin kapısını aradı. Televizyonda seyrettiği *Wallander* bölümlerini düşünmemeye çalıştı, özellikle de ormanda yaşayan, kuğuları öldüren ve insanları yakan adamı.

Kulübenin içi daha da karanlıktı.

“Merhaba.”

Ses yok.

“İçeride kimse var mı?”

Ses yok.

Gitarını yere koydu. Kollarını öne uzatıp içeri girdi. Parmaklarını ahşap bir sandalyenin sırtında dolaştırdı. Yerde ona bir yığın örtü gibi gelen bir yer vardı. Bir kutu kibrit bulup kutuyu salladı. Bir tabağa basıp çatlattı.

Bu ağustos gecesinde, doğum günü biter ve yeni bir gün başlarken, Ralph yere oturdu ve örtüleri bacaklarının üstüne çekti. Burada bu şekilde uyuyakalmayı beklemiyordu ama uyudu. Sabah kadar uyudu.

Gözlerini açınca nerede olduğunu anlamadı. Ayağa kalktı, sırtı ağrıyordu. Kapiya gidip çevresine bakındı. Ormanın ortasındaki küçük bir açıklıktaydı, kulübenin çevresinden ince bir patika dolaşıyordu ve geceyi bir tekmede yıkılacak gibi görünen küçük bir ahşap kulübede geçirmişti. İçeride bir sandalye, eski örtüler, bir kutu kibrit, üç teneke konserve kutusu, çatlak mavi bir tabak ve bir çay kaşığı vardı.

Güneşin altına oturdu, kulübenin ön cephesine yaslandı. Dünnün üstünden sanki bir hafta geçmişti.

Telefonu ceket cebinde titredi, Sadie, Kristin ve Carol'dan gelen mesajları okumadan telefonu kapadı. Gözlerini ovuşturdu. Trafik yoktu, gelip geçen yoktu. Hareketsiz denemeyecek bir hareketsizlik, sessiz denemeyecek bir sessizlik vardı. Burada her şey oluyordu; doğum, ölüm, yemek, çiftleşmek, aylaklık, cinayet, seslenme, geri çağırma. Hepsi sözcüksüz bir şekilde oluyordu.

İzledi. Dinledi. Uyudu.

Uyandığında sarı bir kedi gördü. Dişi sarman oturmuş ona bakıyordu, o da oturdu ona baktı. Bir süre böyle kaldılar. İlk hamleyi kim yapacaktı? Göğsü beyaz, patileri beyaz güzel bir kediymi ama tüyleri keçeleşmişti, zayıftı, kulaklarından biri yırtılmıştı. Ralph bekledi. Kedi bekledi. Zaman geçti. Bu bir test, bir kabul töreni miydi yoksa yalnızca tembellik mi?

Yavaşça ayağa kalktı. Kedi aynı şekilde oturmayı sürdürdü. Ralph yavaş yavaş ona yaklaştı, eğildi, parmaklarını gel pisi pisi der gibi birbirine sürttü. Dudaklarıyla öpücük sesi çıkardı. İnsanların kedilere neden böyle yaklaştığını bilmiyordu. Kedilere böyle yaklaşıldığını daha önce yüzlerce kez görmüştü ama görmüş olması doğru olduğu anlamına geliyor muydu? Yaptığı şeyi yapmayı bıraktı. Kedi etkilenmemiş görünüyordu. Ralph ayağa kalktı.

“Merhaba, ben Ralph. Yeniyim burada. Sen de yeni misin yoksa buralarda mı oturuyorsun? Kedileri pek tanımıyorum. Bunu itiraf etsem iyi olur. Yalnızca mutlu olduğunuzda mırladığınızı ve balık yemeyi sevdiğinizi biliyorum. Şimdi başına dokunacağım. Beni tırmalama, olur mu?”

Öne doğru bir adım attı ve kedinin başını okşadı. Kedi başını kaldırıp onun parmaklarına bastırdı. Ralph onun çenesini ve kulaklarının arkasını okşadı. Kedi bundan hoşlanmış gibiydi, karşılık verdiği kesindi ama ses çıkarmıyordu. Gövdesinin yan kısmını

onun bacaklarına sürdü, dönüp aynısını yeniden yaptı. Böyle anlarda kedilerin mırılaması gerekmiyor muydu?

“Açlıktan ölüyorum. Ben gidip bize yiyecek bir şeyler bulayım. Burada bekler misin?”

Gitmek istemiyordu. Ormandan çıkıp başka bir insan görme düşüncesi onu endişelendiriyordu ama başka seçeneği var mıydı? Tanıdığı biriyle karşılaşmadan yiyecek bir şeyler alabileceğini umuyordu. Kediye balık alması gerekiyordu. Bir de uyku tulumu, yemek ve kahve. Yok, bunlar yetmezdi. Bol bol şişe suyu, tuvalet kâğıdı, belki bir çaydanlık, çay ve süttozu. Çay için bir fincan. Bir tür gazlı ocak. Konserve açacağı, bir çatal. Burada kaldığı sürece kullanmak için bir sırt çantası.

Ralph ormandan dışarı yaptığı yolculukların ilkinin yaptı ve sırt çantası, sardalye, konserve açacağı, plastik çatal bıçak, su, karameilli latte, üç sandviç, meyve, dört rulo tuvalet kâğıdı, bir kitap ve uyku tulumu aldı. Yarına kadar idare ederdi.

Kedi hâlâ aynı yerdeydi. Peşinden kulübeye girdi ve sardalye kutusunu tabağa koyuşunu izledi. Sardalyeler birkaç saniyede yok oldu. Kedi en son ne zaman yemek yemişti acaba? Belki midesine dokunmasın diye konservenin yarısını vermeliydi. “Sana Melas diyeceğiz” dedi Ralph. Kahvesini içti, pastırmalı yumurtalı sandviç yedi, uyku tulumunu yere serdi, ayakkabılarını çıkarıp içine girdi. Balık kokulu kedi yavaşça üstüne tırmandı. Kıvrılıp yattı ve Ralph’ın eli karnında uykuya daldı.

Bunlar pazar günü oldu. Bugün günlerden salı. Ralph kulübede bulduğu sandalyeyi ağaçların altına taşıdı ve gitarıyla sandalyede oturuyor. Telefonu hâlâ kapalı. Sadie’yi aramadı. Pearl Jam’in “Fotosteps” adlı şarkısını çalıyor. Gitar çalıp çizikler ve paramparça olmak hakkında şarkı söylemeyeli çok uzun zaman oldu. Birisinin

onu duyacağını, alay edeceğini falan düşünmüyor. Ormanın ortasında, saatin kaç olduğunu bilmeden var gücüyle şarkı söylüyor ve kimse yorum yapmıyor. Ha ha diye biten mesajlar gönderen yok. Twitter'da alay eden yok. Blog sayfasına yazmak için onu gözlemleyen yok. Yalnızlığında güvende. (Güvenlik her zaman kalabalıkta bulunan bir şey değil.) Hareketsiz olmayan hareketsizlik, sessiz olmayan sessizlik sürüyor.

Pearl Jam'den üç şarkı daha söylüyor. Beatles'dan iki. Sonra akşamüstü güneşinde arkasında ahşap bir sandalyeyle ayakta duruyor ve saçlarına tüyler takan Lola adlı bir dansçı hakkında bir şarkı söylüyor. Eski kulübenin gölgesine yatan Melas onu seyrediyor ve dinliyor.

Ralph şarkı söylemeyi bırakıyor.

Kedi ve o artık birbirlerine bakmıyorlar.

Aynı yöne, o yönde duran kadına bakıyorlar.

Ormandaki açıklığa ulaşınca duruyor kadın. İki büküm, nefes nefese. Öksürüyor.

Ralph Melas'a, Melas Ralph'a bakıyor.

Kadın hakkındaki gerçekler: Saçları kumral, üzerinde beyaz bir gömlek, soluk bir kot pantolon, kırmızı ayakkabılar var. Göğsüne çaprazlama astığı çanta şimdi yerde. Nefes nefese kendine gelmeye çalışıyor, koşmaya alışkın değil besbelli. Teni solgun, hafif kilolu. Kahverengi, büyük gözlerinde kehribar rengi ve turuncu ışıltılar var. Gözleri kocaman gerçekten. Artık öksürmüyor, vızıltilar çıkarmıyor. Elleri kalçalarında dimdik duruyor ve Ralph'a bakıyor. Ağlıyor.

"İyi misin?" diyor Ralph ona.

Adam hakkında bazı gerçekler: Onun da saçları kumral ama daha koyu renk, kısa ve düzgün. Üzerinde kareli bir gömlek, siyah kot pantolon ve yürüyüş ayakkabıları var. Gözleri mavimsi yeşil,

yeşilimsi mavi. Derbeder ve tıraşsız ama ne kadar bakımsız kalırsa kalsın içindeki tertiplilik ve düzenliliğin asla yok olmayacağı bir bakışta anlaşılıyor.

“Özür dilerim” diyor Miriam.

“Pardon?”

“Özür dilerim dedim.”

Kadın hakkında bir gerçek daha: Bir tür boğaz enfeksiyonu, büyük olasılıkla larenjit geçiriyor olmalı. O haliyle neden koşuya çıktığı bir muamma. Yatağa girip bol bol sıvı almalı, ılık tuzlu suyla gargara yapmalı, pastil emmeli. Stanley geçen sene larenjit geçirdiği için Ralph bunları biliyor. İyileşene kadar konuşmaması söylenmişti Stanley’ye, boğazını tahriş edeceği için fısıldaması bile yasaktı. Sakinleşip tanıştıklarında bunu kıza söyleyecek. Kıza bunu söyleyecek, o da tuhaf biriymiş gibi süzecek Ralph’i.

“Neden özür diliyorsun?”

“Seni şaşırttığım için.”

“Sorun değil. Gitarımı çalıyordum.”

Miriam başını sallıyor. Ralph da ona başını sallayarak karşılık veriyor. Bir an için, otomatik bir hareketle.

“Koşuya mı çıkmıştın?” diye soruyor Ralph. (O ayakkabılarla hem de?)

“Hayır.”

Ralph yeniden başını sallıyor, bu kez kısa ve sert bir hareketle, istemli bir şekilde. (İyi bari. O ayakkabılarla koşsan ayakların mahvolurdu.)

“Burada mı yaşıyorsun?” diye soruyor kız. (Lütfen hayır de. Ormanda yaşayan korkutucu bir adam çıkmamış olsun karşıma. Buradan sağ salim kurtulacak mıyım? Hayatımda gördüğüm son yüz seninki mi olacak? Hikâye böyle mi bitiyor? Öyleyse bana ne kadar uygun bir son. Karma karma karma karma karma bukalemun.)

"Hayır, burada yaşamıyorum. Ben yalnızca... Ne yaptığımdan emin değilim aslında." Omuz silkiyor, ağır olanı hafifletiyor. "Ama hoş bir yer" diyor.

"Hı hı."

"Ben koşuyordum" diyor Miriam.

"Koşuya çıkmamıştın."

"Hayır."

"Bir şeyden mi kaçıyordun?"

"Evet ve hayır. Öyle de denebilir."

"Anlıyorum."

"Ya?"

Melas oturup patisini yalıyor. Bu insanlar akıl karıştırıcı insan dilinde konuşmaya başladılar yine. Tuhaf bir dil, kısa ve şişkin, *evet ve hayır ve belki* sözcükleriyle dolu.

"Peki o zaman" diyor Miriam.

"Peki o zaman" diyor Ralph.

"Gitar çalarken sizi rahatsız ettiğim için üzgünüm."

"Sorun değil."

Miriam kediye bakıyor. "Arkadaşın mı?"

"Adını Melas koydum."

"Bütün gün burada mıydın?"

"Üç gündür buradayım - şurada uyuyorum." Dönüp kulübeye bakıyor. "Ama evsiz değilim."

Miriam adamın bir suçlu olup olmadığını merak ediyor. Hapishaneden kaçmış olabilir. Birini öldürmüş ve şimdi ormanda saklanıyor olabilir, polisten kaçıyor olabilir, herkesten gizleniyor olabilir. Ama onu buldu şimdi. Belki de adam onu buldu. Ama birbirlerini bulmadılar henüz.

"Adım Ralph bu arada" diyor adam yaklaşıp elini uzatarak.

"Miriam Delaney" diyor kadın, elini sıkarken. Umarım kir-

li değildir diye düşünüyor ve adamın elini sıkıca yakalayıp onu omzuna atacağını sanıyor bir an. Adam böyle bir şey yapabilecek kadar güçlü görünmüyor ama insanlar vahşidir ve ne yapacakları belli olmaz.

"Ralph Swoon."

"Swoon mu?"

"Evet."

Kız gülümsüyor. O zaman daha merhametli görüldüğünü düşünüyor Ralph.

"Alışılmadık bir isim. Bir tür süper güç mü?"*

"Nasıl yani?"

"İnsanları bir görüşte bayıltıyor musun yani?"

"Ne yazık ki hayır."

"Ah." Ralph gülümsüyor. Gülümseyince daha üzgün görüldüğünü düşünüyor Miriam. "İyi bir süper güç olurdu bu" diyor.

"Herhalde öyle olurdu" diyor Ralph. Dudakları nostaljiye kıvrılıyor. Geçmişin kukla ustası bize dans ettiriyor, melankolik ifadelerle gülümsememize neden oluyor. "Babamı görenler ona bayılırdı eskiden, gençliğinde. Kadınlar poposuna bakardı yolda."

"Poposuna mı?"

"Çok hoşmuş poposu, anladığım kadarıyla."

"Öyle miydi?"

"Ne?"

"Poposu hoş muydu?"

"Bilemiyorum."

"Neden?"

"Ben onun oğluyum. Babamın poposunun hoş olduğunu söylemem tuhaf olurdu."

* İng. Bayılmak, kendinden geçmek, birisi veya bir şey için heyecanlanmak

“Söylemiyorsun zaten, yoksa konu bu kadar uzamazdı” dedi Miriam. Sırıttı ve burnunu çekti.

Ralph burnundan fokurtular çıkararak güldü. Miriam onun neden güldüğünden emin değil, ona gülmemiş olduğunu umuyor. Hayatı boyunca insanlar yanlış nedenlerle güldü ona.

“Öldü mü?”

“Kim?”

“Baban?”

“Hayır. Neden?”

“Sanki ölmüş gibi söz ettin ondan.”

“Babam ve annem hayattalar.”

“Tamam.”

“Bir fincan çay ister misin? Yalnızca süttozum var ama.”

“Çay yapabiliyor musun burada?”

“Sana göstereyim.” Kızı kulübenin diğer tarafına götürüyor, minik kamp ocağı ve çaydanlığa bakıyorlar. “Bunları dün aldım. Şu an için yalnızca bir fincanım var o yüzden çayı sırayla içmemiz gerekecek. Önce hanımlar.”

Starbucks’tan aldığı fincanda ona çay hazırlıyor, otursun diye ahşap sandalyeyi getiriyor. Geldiğinden daha da solgun görünüyor şimdi, herhalde larenjit yüzünden. “Sen buraya otur” diyor, siyah bir kuşu izlemekle meşgul olan Melas’a bakarken.

“Ama o senin sandalyen.”

“Benim değil, kulübede buldum. Kime ait olduğunu hiç bilmiyorum. Otur lütfen.”

“Teşekkürler.”

Çayını yudumlarken adam yere oturuyor, Melas’ın başını okşuyor.

“Çay güzelmiş” diyor Miriam, fincanı iki eliyle tutarak.

“İyi mi?”

"Harika."

"Sevindim."

Bir adam, bir kadın, bir kedi. Üç kalp, sekiz bacak, üç burun, bir kuyruk. Ömürleri toplamı yetmiş beş yıl. Hepsini bir araya getirin, ne elde edersiniz? Bunu:

Bir fincanı çalkalayıp yeni tanıştığı kadın için çay yapan bir adam. Üç yıl kendini eve kapattıktan sonra dışarı çıkan bir kadın. Mantıklı düşünceleri yeni yıkanmış çarşaf lar gibi rüzgârda sallanan, yalnızca rüzgârda sallanan bir adam.

"Artık gitsem iyi olacak" dedi Miriam.

"Acelen mi var?"

"Aslında hayır."

"O zaman istiyorsan kalabilirsin burada."

"Gitar çalmak istiyorsundur belki."

Ralph bir paket Malteser açıyor. "İster misin?"

"Hayır, teşekkürler. Bugün çok fazla abur cubur yedim. Sinemaya gittim."

"Yıllardır sinemaya gitmedim ben. Hatta sinemada gördüğüm son film *Güzel Yalanlar*'dı. Audrey Taoutou'yu epey severim de."

"*Amelie*'de sevmiştim onu. O filmde çok iyiydi."

"Evet."

Miriam çayını yudumluyor. Ralph onu seyrediyor. "Boğazın için ilaç kullanıyor musun?" diyor.

"Pardon?"

"Sesin kısılmış da."

"Hayır."

"Hayır mı?"

"Ben hep böyle konuşurum."

"Ah, çok özür dilerim. Larenjit olduğunu falan sandım."

Bugün aynısını sanan ikinci kişi.

“Hayır.”

“Tamam.”

“Böyle konuşmaya alışkınım, konuşma sesim bu. Bir şeyi uzun süre yapınca böyle oluyor sanırım. Kimliğinizin bir parçası oluyor.”

Ralph yeniden burnundan nefes vererek gülüyor. Anladığı için gülüyor. Ne kadar haklısın der gibi gülüşü. Sonra gerçek sözcüklerle ekliyor: “Kesinlikle haklısın” diyor.

Miriam başını kaldırıp ona bakıyor. Kesinlikle haklı olmaya pek alışkın değil. “Sen uzun zamandır ne yapıyorsun peki?” diye soruyor çünkü bunu sorması gerektiğini düşünüyor. Haklısın gülüşü bir soru sorulmasını gerektiriyor. Hadi sor bana der gibi, neden poflayarak güldüğümü sor hadi.

Ralph uzun süredir yaptığı şeyleri tarif edecek sözcükleri bulmaya çalışıyor ama bunun için uygun sözcük yok. Gözlerini kapıyor ve rüzgârda sallanan çarşaflar, karanlık bir kafe, kruvasanlarla dolu bir tabak görüyor.

“Çayımı bitirdim” diyor Miriam. “Fincanı yıkayayım mı?”

“Ben yaparım.”

“Ah, peki.”

Fincanı mineralli suyla çalkalarken karanlık kafeyi görüyor yeniden, duvarlarında siyah beyaz fotoğraflar var. Bu kafede bizzat bulunduğunu, onu bir film ya da televizyon programında görmediğini biliyor ama ne zaman neredeydi hatırlamıyor. Normalde hatırlayamamak sinirini bozardı ama bu sefer aldırıyor. Bir şeyleri anlamaya çalışmaktan bıktı. Onca çaba ne işe yarıyor?

Ralph, o kafeye Julie Parsley’yle birlikte gitmişti. İki kahve, iki kruvasan sipariş etmişlerdi. Vedalaştıkları gündü. Bir hafta sonra, Julie’yi ararken başka bir kafeye girene dek bu anı hatırlamayacak. Hatırladığında da, şaşırtıcı bir şekilde içinden birden ağlamak gelecek ve bunu çok istemesine rağmen ağlamamaya çalışacak. Sır-

tını dikleştirip odanın ortasına yürüyecek. Kız onu görecek, ayağa kalkacak, yanağından öpecek.

"Burası oldukça hoş bir yer" diyor Miriam.

"Huzurlu."

"Hımmm..." Bacak bacak üstüne atıyor. "Sana bir şey söylememin sakıncası var mı?"

Yapma Miriam. Senin sıkıcı hikâyelerinin ilgilenmiyor o.

"Anlat tabii" diyor fincana sıcak su doldururken.

Samimi olup olmadığını anlamak için yüzüne bakıyor Ralph'in ama işe yaramaz bu çünkü bu tür şeyleri insanların yüzlerinden okuyamıyor asla. "Üç yıldır evimden çıkmadım" diyor. "Bugüne kadar."

"Gerçekten mi?"

Başını sallıyor kız.

"Üç yıl mı?"

"Evet."

"Hasta mıydın?"

"Yok, hasta değildim." Ah, olamaz. Şimdi o Miriam'ın yüzünü inceliyor. Neden herkes hasta olduğunu düşünüyor ki?

Adam onun titrediğini fark ediyor. "Üşüdün mü?" diyor, kulübe girerek. Elinde hırkasıyla geri çıkıyor. "İşte, burada."

"Ah, yo, sorun değil" diyor Miriam ama çok geç. Ralph'in hırkası omuzlarında kalın ve ağır, tıraş losyonu kokuyor. Ralph yere oturmuş bir çay poşetini bir fincan sıcak suya batırıyor.

Bir erkek hırkası. *Onun sırtında.* Silkelenerek atmak istiyor onu.

"Sana tuhaf bir şey söyleyeyim mi ben de?" diyor adam.

"Tamam."

"Hayatımdan çıktım gittim kısa süre önce."

Kaşlarını çatıyor Miriam. Bu da ne demek oluyor şimdi? Hayatı başka yerdeyse onu hayatta tutan şey nedir? Kanı bedeninde harekete geçiren şey nedir? *Öbür Dünyadan* filmindeki Tom'u

düşünüyor. Ölü de olsa canlı da, Tom yalnızca Florence'a ve annesine görünüyor. Yürüyüp hayatlarımızı geride bırakamayız. Yapamayız bunu. Neden sürekli doğru olmayan şeyler söylüyoruz? Hayatı geride bırakmak ölmek demektir ve bu adam ölü değil besbelli. Yoksa öyle mi?

"Öyle mi?" diyor Miriam. Fısıltıları minik taşlar gibi yalnızca suyu dalgalandırıyor. Oysa dalgalar yaratmak istiyor o. Söyledikleri durup dururken birden beliren dev bir serseri dalga yaratsa keşke. Dev dalgalar hakkında bir belgesel izledi birkaç ay önce. Bu dalgalara yol açan şey tsunamilere neden olan sualtı depremleri değil. Bunlar beklenmedik anlarda birden...

"Yürüdüm gittim" diyor Ralph.

"Dev bir dalga mıydı?" diyor Miriam, söylediğini açıklamayı bekler ve bu duygudan hoşlanırken. Genellikle yanında kimse yoktur ve soruları müdürün sıksa kolları gibi sarkar.

"Ne?"

"Dev bir dalga."

"Anlayamadım."

"Hiçbir nedeni olmadan birdenbire sakın denizlerde beliren dev dalgalar" diyor Miriam. "Bu dalgalar gerçek ama ben *metafor* olarak kullandım onları az önce tabii."

"Anlıyorum" diyor Ralph. Hem yalan söylemiş hem doğru söylemiş oluyor böylece. Çünkü ne dediğini anlıyor ama ne anlatmaya çalıştığını anlamıyor. Bu kumral ve büyük gözlü kadını anlamak için söylediklerini yeniden düşünüyor. Hayatı şimdiye dek sakın bir deniz miydi? Onu buraya birden beliren dev bir dalga mı getirdi? Durumun net bir açıklaması var mı? Bu anın geleceği önceden tahmin edilebilir miydi? Öne eğilmiş, elindeki sopayla toprağa çemberler çizen Miriam'a bakıyor. Annelik hissiyle doluyor. Evet, annelik, babalık değil. Miriam'ın sesi larenjit olmuş gibi

çıkıyor, içtenlikle konuşuyor ve on yaşında bir kızla kırklarında bir kadın gibi görünmeyi başarıyor aynı anda.

“Kaç yaşındasın?” diye soruyor. “Sakıncası yoksa öğrenebilir miyim?”

“Otuz beş yaşındayım” diyor toprağa çemberler çizen Miriam.

“Buralı mısın?”

“Başka hiçbir yere gitmedim.”

“Nasıl yani?”

“Başka hiçbir yere gitmedim.”

“Bir şeyi tekrarlamak onu açıklamıyor.”

“Bazen açıklar. Bazen bir cümleyi ikinci defa kullandığında anlarsın.”

“Yani bu şehirden başka hiçbir yerde yaşamadın, öyle mi?”

“Evet, başka bir yere gitmedim de.”

“Tatile bile mi?”

“Ben hiç tatile çıkmadım.”

“Gerçekten mi?”

Çemberlerin ortasına bir çizgi çekiyor.

“Bu alışılmadık bir şey.”

Bir sincap geçiyor koşarak. Duruyor, bir an onlara bakıp ağaçlara doğru koşuyor yeniden. Miriam sincapların insanlara bakınca ne gördüğünü merak ediyor. Acaba gözleri keskin mi sincapların? Dünyada bu soruya cevap verebilecek biri olup olmadığını, varsa bu kişinin neye benzediğini, sincapların gözleri hakkındaki bilgiyi nereden edindiğini merak ediyor. Hayalinde atletli bir adam canlanıyor. Dürbün gibi kıvrıdığı ellerini gözlerine götürmüş doğayı seyrediyor bu adam. Hoşlanıyor bu adamdan. Sonra sorduğunuz her soruya cevap verebilen Google ve Wikipedia’yı hatırladı ve atletli adam kayboldu bunun üzerine. Adamın yokluğu midesinde köpüren bir boşluk bırakıyor. Bu boşluğun adı Jeffrey ve o Google

ile Wikipedia tarafından öldürüldü. Ne son ama. Ne saçma bir ölüm. Zavallı Jeffrey.

“İyi misin?” diye soruyor Ralph.

Yeniden yüzüne bakıyor kız. Düzgün çalışmayan içtenlik ölçerinin ibresi sağa, turuncu bölüme kaydıyor yani onda yediye ulaştı.

Aptal olma Miriam.

“Bu soruya nasıl yanıt vereceğimi hiç bilmem” diyor.

Karmaşadan Önceki Sessizlikte, Durgunlukta

Sadie uyuyor. Kristin'le öpüştüğünden beri ne zaman otursa uyuklamaya başlıyor.

Ralph onu terk etti. Hayatı bir yalandı. Tek yapmak istediği yemek ve uyumak.

"Rahatlamak için yiyorsun" diyor annesinin uykudan kalkıp yarım kalan makarnasını yemeye devam ettiğini gören Stanley.

"Hayır."

"Bence öyle anne."

"Ben sürekli açım. Rahatlamak için yiyenler acıkmaz. Çok aç olmasan da sürekli yemek düşünürsün o zaman."

Başka açlıkların aksine, özellikle üç gün önce sahanlıktaki dolapta keşfettiği başka açlıklara göre oldukça basit geliyor ona karının açlığı.

Sadie dün sabah üçte üzerinde parmak arası terlikleri, şortu ve bir sweatshirt'le, makyaj yapmadan yirmi dört saat açık bir Tesco'yu ziyaret etti. Mağazada dolaşırken bunu neden daha önce yapmadım diye merak etti. Özgürlük buydu. İdeal alışveriş zamanı buydu - trafik yok, kuyruklar yok, yalnızca ağır ağır dolaşan ilgi çekici birkaç kişi. Bir tür samimiyet duygusu vardı ortamda,

sanki müşteriler özel bir gece kulübünün üyeleriymiş ve gündüz saatlerinin karmaşasından önceki sessizlikte, durgunlukta işlerini hallediyorlardı.

Dergilere, doğum günü kartlarına, Lego'lara baktı.

Post-itlere, konserve balığa, donmuş biberlere baktı. Dilimlenmiş dolmuş biber satın almak daha önce hiç gelmemişti aklına. Altı torba biberi alışveriş arabasına attı.

"Çok kullanışlı bunlar, öyle değil mi?"

Kimdi bu? Yanlış soru, Sadie. *Neydi* bu?

Dev bir panda.

Pardon?

Bir elinde donmuş brüksellahanası diğerinde bir sepet vardı.

"Yazın brüksellahanası" dedi Sadie. Aklına gelen tek şey buydu.

"Ben bütün yıl yerim" dedi panda.

"Kıyafet balosundan falan mı geldin?"

"Hayır."

"Bağış mı topluyorsun?"

"Hayır."

"Anlıyorum."

"Öyle mi?"

"Ne?"

"Öyle mi?"

"Üzgünüm."

"Üzülme."

(Donmuş sebze reyonunda olaylar anlaşılabilir bir hal alıyor.)

"Geçen gün dev pandaların korunması hakkında bir belgesel izledim" dedi Sadie. "Aslında oldukça aptallar, değil mi?"

Cevap yok.

"Görevliler yavru pandaları doğal ortama hazırlamak için panda kostümleri giymişlerdi. Ne yaptıklarını biliyorlardı herhalde?"

Panda donmuş brüksellahanasını alışveriş sepetine attı. Sadie panda kostümünün ne sıklıkta yıkandığını ve kuru temizleyiciye götürülmesi gerekip gerekmediğini merak etti. Kostümün bacağına bir delik fark etti.

“Küçük bir shih-tzu” dedi panda, bacağına kaldırarak. “Korkmuştu.”

“Peki.”

“Eskiden yurtdışında tatile giderdim sık sık, şimdi yalnızca bunu yapıyorum. İnsan ne yapacağını bulmalı. Parayı çöpe atmaya gerek yok.”

“Ne demek oluyor bu?”

Panda sepetini yere koydu ve ön patilerini kaldırıp havada salladı. “UK adlı bir grubun üyesiyim ben – Uykusuzluğunuzu Kucaklayın.”

Sadie “Ne kadar ilginç” dedi.

“Sana kartımı vereyim” dedi panda. Tüylü cebine uzandı, bir kartvizit çıkardı ve Sadie’ye verdi. “Dediğim gibi, yapacağı şeyi bulmalı insan.”

“Harika, teşekkürler.”

“Sorun değil. Tanıştığımıza sevindim.”

“Ben de.”

Dev panda uzaklaştı.

Fotoğraf çekmeyi unuttum diye düşündü Sadie. Tweet yazma arzusu geldi ve geçti, ağır çekimde alışveriş yapmaya devam etti.

Kırk dakika sonra, aldıklarını kasaya yığıyordu. Kasanın başındaki kadının rozetinde “Merhaba ben Belinda” yazıyordu.

“Ortalık sessiz” dedi Belinda.

“Sabah dörtte genelde böyle değil midir?”

“İnsan yalnız hissediyor” dedi Belinda. Müdürünün yüksek teknolojik cihazlarla dinlemediğini umuyordu. Üniformasında gizli bir mikrofon olduğundan emindi.

İki kadın birbirlerine baktılar. Birkaç saniye için açıklanamaz bir üzüntü duydu ikisi de, yakın dostların hissedeceği türde bir yakınlık oluştu aralarında. Sonra nereden geldiği belli olmayan bir ses Pantene marka şampuanlarda iki alana bir bedava kampanyası başladığını ilan etti.

“Üzgünüm” dedi Sadie.

“Ne yapalım” dedi Belinda. “Para üstünü nakit mi istersiniz?”

“Neredeydin?” diye sordu boxer’ı ve terlikleriyle mutfığa giren Stanley. “Polise mi gittin?”

Sadie aldıklarını mutfak tezgâhına koydu. “Polise mi?”

“Babam için.”

“Baban iyi.”

“Nereden biliyorsun?”

“Öfkeli yalnızca.”

“Anne, üç gün oldu.”

“Üç gün bir şey değil. Büyükbabanın evinde surat asıyor. Güven bana.”

“Neden peki?”

“Ne neden?”

“Neden sana güveneyim?”

Sadie çaydanlığı ocağa koydu, buzdolabını açtı. “Çünkü senin annenim ben.”

“Sana neden öfkелendi?”

“Yine başlamayalım.”

“Bilmek hakkımız.”

Sadie iç geçirdi. “Buzdolabı berbat durumda. Neden bunu yalnızca ben fark ediyorum? Siz neden görmüyorsunuz hiç?”

“Babam öldürüldüyse çok kötü hissedeceksin sonradan.”

“Stanley” dedi annesi dönerek. “Yeter artık. Abartıyorsun.”

“Neden gecenin bir yarısında süpermarkete gittin?”

“Yiyecek bir şey yoktu.”

“Gündüzleri uyuyorsun da ondan. Bütün gün uyursan gece uyuyamazsın.”

Bir fincan çayla yatağına dönen Stanley, Joe'ya mesaj attı:

– Selam fıstık. Sence babamın kaybolduğunu polise haber vermem gerekir mi?

– Saat 5.40

– Pardon, telefonun kapalı olur sandım xxx

– Sonra konuşalım mı? Endişelenme. Bir kadınla falandır

– Kadın mı?

– Uyu biraz. Kahvaltıdan sonra ararım seni

– Tamam xx

Stanley Joe'nun sözcükleri asla kısaltmamasından, mesajlarında kısaltma kullanmamasından çok hoşlanıyordu. Mesajlaşmaya başladıklarında onun dilbilgisi kurallarına özen gösterdiğini fark etmişti hemen:

– Daha önce yapmış mıydın?

– Hyr! İlk sEN

– Ben de. Sen de benim için ilksin x

Bir taraf mesajlarını resmi mektup gibi yazarken diğer tarafın yazdıklarına özen göstermediği bir ilişki yürüyebilir miydi? Cevap hayırdı ve Stanley bunu biliyordu, Joe'yu etkilemek için davranışlarını değiştirdi. Âşık olunca böyle yapar insan diye düşündü. Ufak değişiklikler yaparsın. Biçim değiştirirsin. Peki daha önceki biçimini hatırlayamazsa? Annesiyle babası gibi şekilsizleşirse?

Ralph'ın doğum günü partisinden sonra, bütün misafirler girdince Sadie arka bahçedeki titrek limon mumunun yanına oturdu ve birinin bıraktığı paketten aldığı sigarayı içti. Sigarayı elinde tutmak öğrencilik günlerini hatırlamasına neden olmuştu.

Sadie Swoon@SadieLPeterson

Sigara içtiğime inanamıyorum! İğrenç ama gerçek.

Sigara içti ve Ralph'ın nereye gittiğini merak etti. Sigara içti ve keşke Kristin Hart'ı yıllar önce, Carol'la hukuki birlikteliği başlamadan önce, Morityus'taki balaylarından önce, duvarları Kristin'in sanat eserleriyle, ikisinin Morityus, San Francisco, Cornwall, Paris, Berlin, Yeni Zelanda'daki fotoğraflarıyla kaplı, üç yatak odalı ve iki banyolu Victoria mimarisi tarzında yarı müstakil evi almalarından önce öpseydin diye düşündü. Alison Grabowski'yi ne kadar sevdiğini hâlâ hayatındayken anlamış olsaydı keşke. Alison şimdi ölmüş bile olabilirdi. Veya New York'ta yaşıyor olabilirdi. Sürekli Manhattan'dan söz eder, Greenwich Village'da bir apartman dairesinde oturmak istediğini, küçük bir köpek alıp onu Central Park'ta dolaştırmak istediğini ve sokak sanatını, Japon mutfağını, James Joyce'u seven birine âşık olmak istediğini söylerdi. Ama ne Kristin'i yıllar önce öpmüş ne de Alison'a onu sevdiğini söylemişti. Gerçek bir mesleği ya da kariyeri olmayan bir ev hanımı ve anneydi. Bunlar zekâsına hakaretti ama hakaret eden kimdi? Daha dün yaşıyıp gittiği hayatın insanı bir anda şaşırtması ve hasta etmesi ne tuhaftı.

Sadie Swoon@SadieLPeterson

Bütün geceyi arka bahçenizde geçirmenizi tavsiye ederim.

Gözlerini kapadı ve dinledi. Bağrıışan bir çift, kırılan bir şişe. Betonda tıkırdayan yüksek topuklar. Bir köpek havlaması, bir ısıklık, yeşil ıfıkta gürültüyle geçen bir kamyon.

Üst kattaki banyo aynasında kendini inceledi. Yüzündeki morluğa, çenesindeki yeni lekeye, kırışıklıklara ve dağılan maskarasına. “Kahretsin” dedi ve paketten bir makyaj temizleme mendili çıkardı. Bağdaş kurup yere oturdu, yüzünü silmeye başladı. Aralık kapıdan içeri giren Harvey üstüne atladı. “Şimdi olmaz Harv” dedi onu kucaklayarak. “Şimdi olmaz” diye fısıldarken köpeğe sıkı sıkı sarıldı.

Psikanalitik Anarşi

Jilly PERkins@JillyBPerkins

Swoon'un sekreterinden mesaj geldi, tatile erken çıkıyormuş ama ben de tatildeyim! Ne düzensizlik.

Jilly Perkins@JillyBPerks

Tatile neden erken çıkmış bilen var mı? Ona göre bir şey değil.

Finn Chapman@thatchapfinn

@JillyBPerks Evde sorunlar varmış diyorlar...

Jilly Perkins@JillyBPerks

@thatchapfinn Şaşırmadım. Grup terapisi mi ayarlasak? Amma tasarruf ederiz!

Bryony Stamp@BryStamp

@JillyBPerks@thatchapfinn zavallı Ralph iyidir umarım. Akşam dörtte görüşmemiz gerekiyordu.

Ruth Gray@ruthandpaul68

@BryStamp@JillyBPerks@thatchapfinn Benim de beşte! Grup terapisine hayır ama buluşup birer kahve içelim mi?

Jilly Perkins@JillyBPerks

@ruthandpaul68@BryStamp@thatchapfinn Aman Tanrım, psikanalitik anarşi! Aktarım açısından ne anlama geldiğini düşünün!

Finn Chapman@thatchapfinn

@JillyBPerks@ruthandpaul68@BryStamp bu yüzden yıllarca terapi görmemiz gerekebilir. Kahve için buluşalım mı?

Jilly Perkins@JillyBPerks

@thatchapfinn@ruthandpaul68@BryStamp Cornwall'dan uzak kalmak için en kötü zamanı seçmişim (biraz dışlanmış hissediyorum).

Finn Chapman@thatchapfinn

@JillyBPerks@ruthandpaul68@BryStamp Ah zavalıcık, deniz kenarında tatildesin. Çocukluk sorunların mı var?

Bryony Stamp@BryStamp

@thatchapfinn@JillyBPerks@ruthandpaul68 Hepimizin sorunları var Finn, biraz nazik olmak hepimiz için iyi olur, sence de öyle değil mi?

İster Polisi Arar İster Beni Bıçaklarsın

Annelerle kızlarının hep yaptığı gibi birlikte kanepeye oturdu-
lar ama biri sesti, diğeri kalem. Frances mektupları dikte ediyor
–*annem çok daha mutlu, günübirlik gezilere gidiyoruz, okul çok iyi,*
annem ev ödevlerime yardım ediyor– ve Miriam sözcükleri açık
mavi mektup kâğıtlarına yazdı. Bu haftalarca böyle devam etti ve
aldığı karşılık gizemliydi. Büyükannesi cevap yazmadı. Mektup-
lardan hoşlanmadığı belliydi, Miriam paniğe kapıldı.

“Neden geri yazmadığını sorabilir miyiz?” dedi.

“Kesinlikle olmaz, kabalık olur bu.”

Sonra, Noel arifesinde Frances kızına sıcak çikolata yaptı ve
oturmasını söyledi. “Sana söylemem gereken bir şey var” dedi.
“Büyükannen hakkında.”

“İyi mi o?”

“Çok iyi. Bu sabah konuştuk.”

“Birbirinizle konuşmadığınızı sanıyordum?”

“Önemli haberler vermek için telefonla aradı beni.”

Miriam bir nakliye kamyonunun evin öne park ettiğini, içi-
nden büyükannesiyle eşyalarının çıktığını hayal etti.

“Yaşlı insanların ne yapacağı belli olmaz” dedi Frances.

“Pardon?”

“Yaşlı insanların ne yapacakları bilinmez, bunu öğrenmelisin. Beyinleri bir anda değişebilir.”

Miriam nakliye kamyonu düşüncesine tutundu.

“Beğenileri değişir – yalnızca yiyecek konusunda değil, insanlar ve iklimler konusunda da.”

İklimler mi?

“Eskiden sohbet etmeyi severdi ve nazikti ama artık başka biri, tamam mı Mim?”

Hayır, tamam değildi.

“Artık seni ilgi çekici bulmuyor.”

Miriam’ın altdudağı titredi. Annesine arkasını döndü, Noel ağacına ve süslere odaklandı; plastik bir ananas, plastik üzümler ve plastik bir armut. Yapay meyveden başka süs yoktu ağaçta.

“Bunu söylemek beni çok üzüyor canım ama eskiden seni kandırıyordu bence. Sana evini satmaya çalıştığını söylemedi hiç, değil mi? İspanya’ya taşınmayı planlıyordu canım.”

Canım, tatlım, falan filan.

“Evini satmış.”

Nakliye kamyonu nakliye kamyonu.

“Artık gidebilir. Çok üzgünüm canım ama artık onu rahatsız etmemizi istemiyormuş.” Frances kolunu Miriam’ın omzuna attı. “Doğrusunu istersen iyi bir fırsat bu. İnsanların ne kadar samimiyetsiz olduğunu öğrenmen lazım. Birbirlerini kandırırlar, farklı insanlar olduklarına inandırırırlar ve annem bu konuda hep becerikli olmuştur. Onun önceden kestirilemez hareketleri bana da zarar verdi. Benim de canım sıkıldı ama artık yalnızca ikimiz varız ve birbirimize sahip çıkmalıyız.”

Yalnızca sen ve ben.

“Seni hep korumaya çalıştım Mim. Sana bu yüzden fısıldamayı öğrettim. İnsanlar hayatım boyunca söylediğim şeyler

için alay etti benimle. İnsanların seni duyamaması daha iyi. Daha *güvenli*.”

“Artık ona mektup yazamayacak mıyım?”

“Korkarım hayır.”

Miriam ayağa kalktı. “Kaza geçirdim.”

“Ne?”

Islak pijamalar. Islak kanepeler. Islak yer.

“Özür dilerim anne.”

Frances onu tokatlamak istedi. Saçlarından yakalayıp yüzünü kanepedeki koyu renkli lekeye sürmek istedi. Ama yapmadı. Gerrek yoktu. İş bitmişti.

Ormanın ortasında derme çatma bir kulübe var, ne dik ne devrilmiş. Issızlığın ortasında, her türlü hava koşulunda yıllardır tek başına ayakta duruyor – yağmurda ıslanıyor, karda buz kesiyor, güneşte çatırdıyor. Günleri sayılı ama hepimizin günleri sayılı zaten. Sayıları görebilsek her şeyi yoluna koymak için ne kadar zamanımız kaldığını biliriz.

Bir kadın, kulübenin yanında ahşap bir sandalyeye oturmuş, sopayla toprağa çemberler çiziyor. Çemberler günler boyunca dönen, dönen ve başını döndürüp midesini bulandıran şeyin hikâyesini anlatıyor.

Bir adam Starbucks’tan aldığı fincanı çalkalıyor, kadın içsin diye suyla dolduruyor. Kadının boğazı için endişeleniyor, gerçi kadın ona boğazında bir sorun olmadığını söyledi ama olsun. Onun doğru söyleyip söylemediğini bilmiyor çünkü kadını pek tanımıyor.

Bir kedi yan yatmış, adamın karnında bir yukarı bir aşağı dolaşan parmaklarının keyfini çıkarıyor.

“Sana bir şey sorabilir miyim?” diyor Ralph.

"Tamam."

"Bugün evden çıkmayalı üç yıl mı oldu gerçekten?"

"O noktada küçük bir yalan söylemiş olabilirim."

"Öyle mi?"

"Balıkları beslemek için arka bahçeme çıktım."

"Biraz da temiz hava almak için herhalde."

Miriam başını sallıyor.

"Saat kaç?" diye soruyor adam.

Miriam saatine bakıyor. "Altıyı biraz geçiyor."

"Evden çıkınca zaman uçup gidiyor."

"Öyle."

Ralph ayağa kalkıp pantolonunun arkasını silkeliyor. "Bugün doğru dürüst bir yemek yedin mi bakalım?"

"Doğru dürüst derken neyi kastettiğine göre değişir."

"Hayır diyorsun sanırım. Barbekü yapmak ister misin?"

"Burada mı?"

"Evet."

"Şimdi mi?"

"Gitmen gerekiyorsa o başka."

Miriam ayağa kalkıyor. Ralph'ın gözlerine bakıyor, canını sıkacak ya da onu avutacak bir şey göremiyor. Planı ne? Ne yapmaya çalışıyor? "Basit bir hayat sürmem lazım" diyor ve her şey daha karmaşık geliyor ona bunu söyleyince.

"Tamam" diyor Ralph.

Miriam gözlerini kısıyor, saçını yüzünden geriye atıyor, sol elinin başparmağıyla acısını dindirmek ister gibi sağ elinin avucunu ovalıyor ama canının yandığı yok. Ne yapacağına karar vermeye çalışıyor ama seçeneklerinizin ne olduğunu bilmeden nasıl karar verirsiniz ki?

"Biraz stresli görünüyorsun" diyor Ralph.

“Evet.”

“Neden?”

“Seni gücendirmek istemiyorum.”

“Söyle aklındakileri.”

“İyi birine benziyorsun ama çevrede kimse yok. Burada başıma her şey gelebilir ve yardım edecek biri çıkmaz.”

“Anlıyorum” diyor adam.

“Öyle mi?”

“Elbette. Beni tanımıyorsun. Seri katil bile olabilirim. Endişelenmen normal.”

Miriam dizini kaşıyor. Bir şey ısırdı dizini. “Kalıp konuşmak istemediğimden değil” diyor. “Barbekü de kulağa ilginç geliyor.”

Ralph gözlerini yarı kapatıp altdudağının köşesini ısıyor. “Bir fikrim var” diyor. “Telefonun yanında mı?”

“Cep telefonum yok benim.”

“Gerçekten mi? Sana benimkini vereyim mi? Kulübede bir bıçağım da var.”

Endişesini gidermek için bunları mı söylüyor yani?

“Çayımı içmek için aldığım fincan ve çatala birlikte aldım.”

“Ah.”

“Bıçağı ve telefonu al, o zaman aptalca bir şey yaparsam ister polisi arar ister beni bıçaklarsın. Öyle bir şey yapacağım yok gerçi” diyor gülümseyerek.

Miriam gülümsemiyor ama.

Ne dediğini biliyor mu bu adam?

Miriam’ın neler yapabileceğini biliyor mu?

“Bütün gücü sana vermeye çalışıyorum, hepsi bu” diyor. Yeni biriyle tanışmak başta keyifliydi ama şimdi biraz güceniklik duyuyor gerçekten. Bir kadının ormanın ortasında tanımadığı bir adamın yanında huzursuz hissetmesi doğal ama adam nasıl his-

setsin bu durumda? *Kişisel olan politiktir* – Sadie hep böyle der. Tek istediği şu ucuz, portatif mangallardan alıp ona biraz tavuk pişirmektir ama şimdi kendini bir serseri gibi hissediyor. “Hiçbir şey kolay değil” diyor.

“Hayır değil” diyor Miriam. Ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyor.

“Tamam” diyor Ralph. “Şöyle yapalım. Ben yiyecek bir şeyler almak için şehir merkezine gidiyorum. İstersen sen de benimle birlikte yürüyebilirsin. Canın eve gitmek isterse öyle yaparsın.”

“Tamam.”

Ralph cüzdanını ve sırt çantasını alıyor, Miriam da kendi çantasını. Ormanın içinde yürümeye başlıyorlar, ağaçların adlarından, kuşlardan, ikisinin de bu konuları gerektiği kadar bilmediğinden söz ediyorlar. Ralph kuşlardan çok ağaçların adlarına hâkim. Miriam’ın *Dünyanın Önemli Ağaçları* adlı bir kitabı var ama meşe, sedir ve köknar gibi yaygın ağaçların adlarını biliyor yalnızca. Gerçekten acınası bir şey, düşünürseniz. Ama genelde bu konuları değil, daha az sıradan şeyleri, örneğin babasını ve babasının onu sevip sevmediğini, deliliği ve deliliğin bulaşıcı olup olmadığını düşünüyor. Ralph’a bunları anlatmıyor çünkü vedalaşmak üzereler ve Ralph bir insanın kendini kaybedebileceğinden söz ediyor.

“Yani özetle...” diyor. “Kendimi bir anda kaybettim. İnsanlar öyle tarif eder bu durumu, değil mi? Dürüst olmak gerekirse, yüksek sesle söylediğimde öyleymiş gibi gelmiyor bana artık. Bana daha çok kendimi bulmuşum gibi geliyor. Belki bir şeyler birleşmiş gibi.” Memnun bir hali var.

Karar ver artık Ralph. Kendini mi kaybettin kendini mi buldun?

“Belki sabrını kaybettin.”

“Sabrımı mı?”

“Evet.”

“Belki.”

Şimdi Ralph, artık sabredemediği şeylerin çok uzun bir hikâyesi olduğunu anlatıyor ama Miriam onu dinlemiyor. Ormanda yürüyüp patikaya geldiler. Bu patika bir bahçe kapısının ve tarlanın önünden geçip çayırın ortasından şehir merkezine uzanıyor. Ralph’ın sesini duyuyor, ses tonu sıcak ve tatlı ama ne dediğini anlayamıyor aslında. Ne düşündüğünü sorsa nasıl yanıt verirdi merak ediyor. KALBİM AĞZIMDA. Böyle derdi. Basit bir klişe. Kalbinin bedeninde ağzına doğru yükseldiğini hayal ediyor. Dilinin üstüne oturup kendi kendine attığını, damarları, yolları ve kaslarıyla kanlı ve tombul kalbinin ağzının içinde olduğunu hayal ediyor. Öksürünce yere düştüğünü, kalpsiz kaldığını hayal ediyor. Ne aptalca bir deyiş. Mide bulandırıcı. Mantıksız.

“Miriam?”

Miriam cambaz ipinde yürüyor, en uçlarda dolaşiyor, sınırı aşılıyor, kenarda yürüyor. Gerçeğin sınırına hoş geldiniz ama sınırların sınır olduğunu kim söylüyor? Belki de sınır dediklerimiz merkez. Belki asıl gerçek onlar. Miriam bunu yüzlerce kez düşündü ama şu anda düşünmüyor. Yeni tanıştığı bir adamla birlikte olay yerine gelmek üzere. Olanların olduğu yere. İşin işten geçtiği. Kendi kolları, şaşırtıcı bir kolye. Kendi bedeni ve bir kolye süsü. “Ne oluyor be? Manyak mısın nesin?” demişti Miriam’dan kurtulmaya çalışırken. Üç yıl geçmişti bunun üzerinden. Miriam olay yerine doğru yürürken böyle düşünüyor.

“Asda’ya gidiyorum” diyor Ralph.

Miriam ona bakıyor. Hiçbir fikri yok ne dediği konusunda. Sevimli biri bu adam. Sevimliliğini şu ana kadar fark etmedi.

“Şu portatif mangallardan alacağım. Barbekü yapmayı pek bilmem ama ne kadar zor olabilir ki? Üzerine biraz tavuk atıp bekliyorsun alt tarafı.”

"Altı yaşından beri barbeküde pişmiş bir şey yemedim" diyor Miriam, çayırdan yürürken. Uzakta çocuk parkı, bebek arabasını iten bir kadın ve kırmızı pardösülü, üç tasmalı köpeği dolaştıran bir adam vardı.

"Hafızan çok iyi."

"Evet."

Ralph, bu kadın hakkında henüz bilmediği bir şeyler bildiğini hissetti. Bildiği bilinmeyen şey hüzünlüydü. "Üzgünüm" dedi.

"Ne için?"

"Bilmiyorum."

Miriam bundan hoşlandı. Asda'ya gelip gelemeyeceğini sordu. Gelebilirsin tabii derken elini tutsun diye ona uzatmak istedi Ralph, ama cebinden çıkarmadı.

"Gerçekten gitmek istemiyorum eve" dedi Miriam. Ralph bir paket tavuk göğsünü alışveriş sepetine attı.

"O zaman gitme."

"Gitmek zorundayım."

"Neden?"

"Gidecek başka yerim yok."

"Benimle birlikte kulübede kal."

"Pardon?"

"Öyle değil."

"Ne kadar süre için?"

"Yalnız bu gece."

"Seninle mi?"

"Neden olmasın?"

"Emin değilim."

"Benimle güvendesin."

"Öyle miyim?"

"Evet."

“Neden?”

“Neden?”

“Evet.”

“Öylesin işte. Kampa gidiyoruz gibi düşün. Bir gecelik küçük bir mola.”

Miriam daha önce küçük bir mola vermemiştii hiç. Fenella geçen ay vermişti böyle küçük bir mola – Berlin’e gidip Leon’la buluşmuş, Leon ona baharatlı sosis almış ve yorgunluğunu öpücükleriyle geçirmişti.

“Acayıplıklar istemem” dedi Miriam.

“Biliyorum” dedi Ralph.

Miriam onun bunu bilmesinden memnun ama hayal kırıklığına da uğradı. Demek ki suskunluğunu uzaktan hemen görülen bir ceket gibi giyiyor ve bu da onu bir trafik görevlisi ya da okul gezisine giden bir çocuk gibi yapıyor. Düğmeleri floresan. Masumiyeti karanlıkta parlıyor.

Pişmanlık

Sadie'nin üstünde eşofman altı ve Stanley'nin tişörtlerinden biri var. Kanepede sigara içiyor, patlamış mısır yiyor, kola içiyor. Neden? Çünkü meyveli içecekler abartılıyor, düşük kalorili atıştırmalıklar hayal kırıklığı ve şeytana uymaya direnmek tehlikeli. Bakın sizi ne hale getiriyor. Bakın.

Önünde, yerde, bulabildiği bütün üniversite fotoğrafları serili. Öğrenci evinin önünde, komşunun yavru kedisini kucağına almış Alison Grabowski. Mutfakta, üzerinde Smiths tişörtüyle gülen, elinde bir şarap kadehi ve ağzında sigarayla Alison Grabowski. Her yerde Alison Grabowski ama ne işe yarıyor ki? Hiçbir işe yaramıyor çünkü kaçırmaması gereken anı kaçırdı, bu yüzden patlamış mısır yiyip sigara içse de olur. (Kanepenizde otururken tuğla bir duvara çarpmak budur işte.)

Başka bir kadını öpen Ralph değildi ama Sadie bugün onun giysilerinden bazılarını makasla lime lime etti. İyi ve gerekli bir şey gibi geldi bu ona. Parçalar artık görünür olduğu için, yatak odasında yere dağıldıkları için daha iyi hissediyor şimdi.

"Fotoğraflarını mı düzenliyorsun?" diye soruyor odaya giren Arthur. Annesinin bol tişörtüne ve eşofman altına kaygıyla, endişeyle, tiksintiyle bakıyor.

“Öyle de denebilir.”

“Geçmişine mi bakıyorsun?”

“Onun gibi bir şey.”

Arthur fotoğraflardan birini alıyor. Alison Grabowski, üstünde yalnızca kareli bir gömlekle makarna salatası yapıyor. “Bu kim?”

“Üniversiteden arkadaşım.”

“Kristine benziyor.”

Birlikte fotoğrafa bakıyorlar. Sadie'nin yanakları kızarıyor. “Hayır, bence benzemiyor” diyor ve fotoğrafı yere atıyor. Fincanını sehpaye bırakıyor. Kare biçimindeki bardak altlığının tam ortasına koyuyor ki garson üniforması giymiş rengeyiğini daha fazla görmek zorunda kalmasın. İnsan giysileri içinde hayvanları gösteren bardak altlıklarına neden para harcadığını bilmiyor – iğrenç bir şey.

“Babamın eski fotoğraflarını da buldun mu?”

“Onlara rastlamadım henüz.”

“Peki. Sigara nereden çıktı?”

“Geçici bir şey.”

“Tiksindirici. Evi pis pis kokutuyor.”

“Senin hiç sigara içmediğine inanmamı beklemiyorsun herhalde?”

“O iğrenç markayı içmedim.”

“Sigara uzmanı mı oldun şimdi de?”

Arthur omuz silkiyor. “Televizyon izlemek istiyorum.”

“İzle o zaman.”

“Sigaranı başka bir yerde içemez misin? Bahçede mesela?”

“Kardeşimle sen benimle uğraşmaktan ne zaman vazgeçeceksiniz? Biraz mola istiyorum.”

“Neden mola?”

Oğluna, ona daha çok benzeyen oğluna bakıyor ve yüzünde horgörü okuyor. Lalelere, fişini takınca ışığı yanan lalelere bakıyor. İsterseniz ışığı yanıp sönecek şekilde ayarlıyor ve oturma oda-

nızı bir diskoya çeviriyorsunuz, kahrolası bir diskoya. Ayağa fırlıyor, pencereyi açıyor, lale şeklinde lambayı alıp dışarı fırlatıyor.

“Ne oluyor be?”

Önce lamba, sonra plastik nergislerle dolu iki vazo pencerenin önündeki betonda paramparça oluyor. Sırada düğün fotoğrafı var, sonra Arthur’la Stanley’nin gümüş çerçeveli fotoğrafı ve küçük Buda, tepesi kulplu saat, kalemler ve lastik bantlarla dolu kâse, duvardaki Fransadan aldıkları tabak, DVD kutuları, İspanya’da pazardan aldıkları minik ibrik; orada öylece duran, gece gündüz bekleyip toz toplayan, her şey değişirken olduğu gibi hiç değişmeden kalan minyatür ibrik.

Arthur olduğu yerde kalakalıyor.

Yastıklar, bir battaniye, telefon, bir adres defteri, kulplu saat, dört pil, televizyon kumandası, kol düğmeleri. İçindekini atmak daha iyi. Birini öldürmekten daha iyi. Kendini öldürmekten daha iyi. Herhalde. Az farkla. Eline geçeni alıp pencereden dışarı atıyor, çıkardıkları sesi keyifle dinliyor, bir pişmanlık senfonisi duyuyor.

“Daha iyi olmadı mı böyle?” diyor.

“Anne, Tanrı aşkına.”

“Bana elindeki bardağı ver.”

“Hayır.”

“Hayır?”

“Hayır.”

“Benim bardağım. Ben aldım.”

“Sinir krizi geçiriyorsun. Büyükannemi arayacağım.”

“Sakin ha.”

“Alo, Brenda?”

“Sadie?”

“Evet. Nasılsın?”

"Fena değilim. Her şey yolunda mı?" Brenda telefonunun ekranında Ralph'ın ev numarasını görünce arayan o sandı. Sadie yıllardır aramadı Brenda'yı. Belki de hiç aramadı. Hatırlamaya çalışıyor ama gelininin onu aramasını gerektirecek bir neden olmadı daha önce. Demek ki ya bir şey istiyor ya da birisi öldü.

"Ralph orada mı?" diye soruyor Sadie.

"Burada?"

"Evet."

"Hayır, değil. Olması mı gerekiyordu?"

"Olabilir diye düşündüm."

"Ne oldu?"

"Küçük bir kavga ettik. Geçer yakında."

"Ama nerede olduğunu bilmiyor musun?" Brenda ahizeyi eliyle kapatıp kocasına "Ralph onu terk etmiş" diye fısıldıyor. Genelde çocukça hareketler yapmayan Frank, ellerini çırpıp neşeyle ciyaklıyor. Ağzından çıkan ciyaklama onu da şaşırtıyor; hımmmm demek istemişti aslında. Son anda sesini yükseltecekti ve hımmmm sesi demek öyle, ne kadar ilginç anlamına gelecekti. Neşesi kendinden tiksintiye dönüşüyor ve başını eğip haliya bakıyor.

"Herhalde bir arkadaşılıdır" diyor Sadie, keşke telefon etmeseydim diye düşünürken.

"Ne zamandır yok?" Brenda heyecanlanıyor ve sesine okul müdirelerini akla getiren bir sertlik geliyor, sesli harfleri her zaman ki gibi uzatmıyor şimdi, Keeping Up Appearances'taki Hyacinth Bucket gibi çıkıyor sesi.

"Yalnızca birkaç gün" diyor Sadie.

"Birkaç gün mü? Ah bu hiç hoşuma gitmedi Sadie, hiç hoşuma gitmedi. Ralph nerede olduğunu söylemeden birkaç günlüğüne evden asla ayrılmaz."

Sadie, Brenda'nın telefonu kapatan elinden çıkan hisırtıları

dinliyor şimdi. Ralph'ın annesiyle babasının boğuk sesleri geliyor; kayıpmış, değildir, öyleymiş, birkaç gündür yokmuş, nerede olduğunu bilmiyor, aman Tanrım, biliyorum. Golf kazağı giymiş bir güvercinin bir su birikintisinin ortasında kanatlarını çırpıttığını hayal ediyor. Eskiden birlikte okula gittiği Catrina adlı kadını düşünüyor. Catrina şimdi kazaklı kuşlar, pijamalı köpekler, tenis kıyafetli maymunlar çizerek şaşırtıcı ölçüde iyi para kazanıyor. Geçen yıl Noel kermesinde bir tezgâh açtı ve Sadie ondan bardak altlıkları, bir çay servis havlusu, dört fincan ve üç kart aldı. Acıma duygusu sahte heyecanla, küçümsemesi yeni yıl kutlamaları heyecanı ile karışmıştı.

Ne yapmaları gerektiğini konuşuyorlar ve Brenda başının dönüğünü, içinde çok kötü bir his olduğunu söyleyince Frank telefonu onun terli elinden çekip alıyor ve polisi arama zamanı geldi diyor.

"Buna gerek yok" diyor Sadie. "Aslında nerede olduğunu biliyorum sanırım."

"Gerçekten mi?"

"Şimdi aklıma geldi. Daha önce neden düşünmedim bilmiyorum ama bazen insan düşünemiyor işte. Ortada olan şeyi bile göremiyor."

"Aklına geleni söyle artık."

"Catrina'yla birlikte olabilir."

Sadie, Brenda'nın ne oldu, ne oluyor Frank, neler oluyor dediğini duyabiliyor.

"Bir ilişkisi mi var?"

"Birlikte çok sık zaman geçiriyorlar."

"Oh çok rahatladım."

"Çok teşekkürler."

"Yani Catrina'nın yanında olması rahatlatıcı demek istiyorum."

"Bana ihanet ettiği için rahatladın yani?"

"Tabii ki hayır." Frank gözlerini deviriyor. Çok zor bir kadın bu, gerçekten zor bir kadın.

Brenda şimdi kendinden geçmiş halde hoparlör düğmesi, hoparlör düğmesine bak diye bağıyor ama teknoloji bilgisi sıfır olan Frank onun ne demek istediğini anlamıyor bile.

“Kabalık etmek istemem ama bir otobüsün altında kalacağına başka bir kadının yanında olmasını tercih ederim, eminim sen de böyle düşünüyorsundur” dedi.

“Emin değilim.”

“Ama bu edepsizlik.”

“Edepsizlik mi?”

“Edepsizlik değil. Nasıl derler? Onursuzluk.”

“Artık kapatıyorum Frank.”

“Catrina’yı arar mısın? Emin olmak istiyoruz.”

“Tamam.”

Sadie yukarı çıkıyor ve yatağa devriliyor. Birkaç dakika hareketsiz yatıyor, Catrina’yı ve kocası Rupert’i düşünüyor, ikisinin birlikte olma ihtimaline alayla gülüyor. Sonra Brenda’ya mesaj atıyor: “Catrina’yla konuştum, Ralph onun yanındaymış. Aramızda bir ilişki yok diyor. Ralph misafir odasında kalıyormuş. Her şey yolunda. Biraz yalnız kalmak istemiş.”

Belinda hemen karşılık yazıyor: TANRI’ya şükürler olsun!

Sadie, bu kez kocasına bir mesaj daha yazıyor: Hangi cehennemdesin? Bana hemen mesaj yaz.

Bir tane daha: Bu kabul edilebilir bir şey mi sence?

Arkasından: Beni ara da konuşalım.

Ve: İyi misin?

Ve: Çok öfkeliyim!

Ve: Beni bir saat içinde aramazsan çocukları ve Harvey’yi alıp seni terk edeceğim

Ve: ŞAKA YAPTIĞIMI SANMA.

Sadie Swoon@SadieLPeterson

Yarın akşam dışarı çıkmak isteyen var mı? Kocam iş gezisinde. Sıkıldım!

Chris Peterson@ChrisAtMacks

Yarın 9 ve 9.30 arasında bir çaydanlık kılıfıyla kitapçıya gelen herkese bedava bir *Gurur ve Önyargı* kopyası!

Sadie Swoon tarafından Retweet edildi

Beverly Smart@bearwith72

@SadieLPeterson Pizza yiyip Dog'a gidelim mi?

Yirmi dört tweet. On dokuz mesaj. Üç Jaffa Cakes. Sonra üçüncü muzlu daiquiri'sini içmekte olan Beverley Smart'tan gelen telefon.

"Selam Sadie."

"Neredesin? Sesini zor duyuyorum."

"Bar 246."

"Tanrım, yıllardır gitmedim oraya. Kiminlesin?"

"Sana söylersem hakkımda kötü şeyler düşünürsün."

"Artık söylemeye mecbursun."

"Komşunlayım."

"Pardon?"

"Partideki hani."

"Bev, neden onunlasın?"

"Hoşlandım ondan."

"Ondan kimse hoşlanmaz."

"Ama sen onu Ralph'ın partisine davet ettin?"

"Acıdım ona. Karısı çok hasta. Karısı olduğunu biliyorsun değil mi?"

"Sadie, bu konuyu tartışmak için aramadım. Az zamanım var. Ralph gerçekten iş gezisinde mi?"

"Travma konferansında."

"Tabii tabii."

"Neden?"

"Nasıl söylesem bilmiyorum."

"Neyi?"

"Sadie, çok üzgünüm ama onu gördüm."

"Nasıl yani?"

"Onu bugün Asda'dan çıkarken gördüm. Yanında bir kadın vardı."

Sadie, gittiğinden beri Ralph'ın orta karar bir otelde, lüks değil-se de temiz ve rahat bir yerde kaldığını, inatçılığın ve Sky TV'deki komedi dizilerinin keyfini çıkardığını sanıyordu. İşin içinde bir kadın olabileceği aklına bile gelmemişti.

"Sadie, hâlâ orada mısın?"

Yatağının kenarında oturuyor, kocasını çalan kadını tokatlamak istediğini düşünüyor. Kocasını gerçekte istemiyor ama asıl mesele bu değil, değil.

"Nasıl biriydi?"

"Kim?"

"Ralph'ın yanındaki kadın."

"Sıradan biriydi."

"Genç miydi?"

"Bizim yaşlarımızdaydı herhalde. Yakından görmedim. Kumral kıvrıcık saçlı, kot pantolonlu. Bu konuyu yarın konuşalım, olur mu?"

"Yarın gece mi?"

"Pub'da."

"Başka bir yere gitsek olmaz mı?"

"Olur. Sen seç. Saat yedide alırım seni."

Sadie Arthur'un yatak odasından geçip pencereden dışarı bakıyor. Ön bahçedeki Arthur, yerdeki eşyaları toplayıp bir torbaya dolduruyor. Onun etrafı topladığını ilk defa görüyor Sadie. Stanley geliyor, yüzlerinde ciddi ifadeler beliriyor, Stanley de bahçedeki eşyaları toplamaya başlıyor ve kendi bahçelerinde kamu hizmeti yaparak çöp toplar gibi görünüyorlar.

Telefonunu kulağına götüren Stanley'yi seyreliyor. Arayan bir kızdır herhalde. Güzel ve zayıf bir kız.

Arthur'un iPad'ini masasından alıyor, Safari'yi açıp Google'a altı sözcük yazıyor: *Jackson Townhouse Barı Crossley Caddesi gey*. Bu barın varlığından bir yıl kadar önce haberdar olmuştu, penceresinde hâlâ gökkuşağı renklerinde bir bayrak varken – gey barı mıydı acaba? Gey barı denen yerler bu çağda hâlâ varlığını sürdürüyor muydu yoksa postmodern dünyanın yerel ve küresel homojenliği onları da aşamalı olarak bitirmiş, entegre ve asimile etmiş miydi? Kristin'e sormak isterdi bunu ama henüz erkendi. Böylece Google'a *Jackson Townhouse Bar Crossley Caddesi gey* yazdı ve ekranda belirenleri okudu: *İçin ve insanlarla mutlu olun etiketlerle değil*. Bu da ne demek oluyordu şimdi? Ah, siktir et diye düşünüyor. Gideceğim oraya. Beverley'yi de götüreceğim. Yarın gece.

Google'a iki sözcük daha yazıyor: *Alison Grabowski*.

Birkaç gün sonra Sadie bir pencereden Alison'ı seyredecek, görünümündeki değişiklikleri gözlemleyecek, sokakta karşılaşmalar onu tanıyıp tanımadığı diye düşünecek. Ama bu akşam Arthur'un iPad'ini yatağına koyuyor, cihaz uyku moduna geçince Alison'ın internet sitesi kayboluyor ve Sadie odadan çıkıp merdivenlerden inerek mutfaka, oğullarının yanına gidiyor.

"Babanız iyi" diyor. Sakin ve her zamanki gibi görünmeye çalışıyor ama yerdeki çöp torbasına bakıyor, içinde küçük bir Buda, kulplu bir saat, DVD kutuları ve İspanya'da pazardan alınmış mi-

nik bir ibrik olduğunu biliyor. “Bir arkadaşının yanında kalıyor-
muş. Biraz yalnız kalmak istediğini ve döneceğini söyledi. Tamam
mı? Artık endişelenmeyi bırakabilirsiniz.”

Stanley kolunu onun omzuna atıyor. “Biliyoruz” diyor.

“Pardon?”

“Büyükannem aradı. Catrina’nın nasıl biri olduğunu soruyordu.”

“Tanrı aşkına.”

“Hadi ama anne” diyor ağzı salam ve beyaz ekmek dolu Arthur.
“Anlat bize olanları. Catrina kim?”

Tuhaf Bir Küçük Mola

Bir kamp gezisi. Küçük bir mola. Şöyle başlıyor.

Akşam çökerken, tavuk ve hellim peyniri portatif mangalda pişiyor. İki gaz lambası. El fenerleri. İki yabancınn ihtiyatlı gülüşleri. Elma ve şerbet tadında şarap.

Miriam ona *Öbür Dünyadan*'ı, Florence Cathcart'ı, hem ölü hem canlı, hem saklı hem görünür olan küçük çocuğu anlatıyor. Bazen evde ben de öyle hissediyorum kendimi diyor Ralph, oradaymışım ama değilmışım, beni kimse görmüyormuş gibi. Ben hayatım boyunca öyle hissettim diyor Miriam, görünmek istediğimde gizlendiğimi, saklanmak istediğimde görünür olduğumu. Bu üzücü bir şey diyor Ralph, normal diyor Miriam, üzücü diyor Ralph ve belki diyor Miriam o zaman. Kediye biraz tavuk veriyor. Birer dilim chesecake çıkarıp plastik çatallarla yiyorlar. Sonra susuyorlar.

"Neydi o?" diyor Miriam.

"Ne?"

"O ses?"

"Ben bir şey duymadım."

"Bir dal çatırdadı."

"Gerçekten mi?"

"Orada biri var."

"Burada insan her türlü sesi duyuyor, endişelenme."

"Endişelenme mi?"

"Gerçekten sorun etme. Bir ses çıksa ben de duyardım, öyle değil mi?"

"Sen konuşuyordun."

"Gidip bakmamı ister misin?"

"Emin değilim."

"Gidip bakayım."

"Hayır, gitme. Bir arada kalmamız daha iyi olur."

"Evindeyken de korktuğun oluyor mu?" diye soruyor Ralph. Tuhaf bir soru. Sanki Miriam'ın her zaman korktuğunu düşünüyormuş gibi.

"Annem öldüğünden beri hayır."

"Seni sık ziyaret eder miydi?"

"Aynı evde yaşıyorduk."

"Ah. O hayattayken daha mı çok korkuyordun?"

Çok fazla ve çok erken Ralph. Terapistliği bırak şimdi.

Miriam başını sallıyor. Ralph konuyu değiştiriyor ve kendi annesi Brenda Swoon'u anlatmaya başlıyor. Annesi golf pantolonu giymeyi seviyor ve her gün on dakikasını hayatındaki güzellikler için şükretmeye ayırıyor. Brenda'dan söz ediyorlar, Miriam daha fazla şarap içiyor ve duyduğu çıtırtıyı unutuyor. Dikkatle ve yavaşça karanlıkta geri çekilen ayak seslerini ikisi de duymuyor.

"Şarkı söyleyebilir misin?" diye soruyor Ralph.

"Korkarım hayır."

"Birazcık bile mi?"

Miriam "Sesime baksana" diye fısıldayınca Ralph kızarıyor.

"Affedersin."

"Sorun değil."

"Kabalık etme pahasına bir şey söyleyebilir miyim?"

“Hayır.”

“Hayır mı?”

“İstersen söyle.”

“Fısıldamanı anlamakta zorlanıyorum çünkü fısıldamak için çaba harcamam gerekiyor ve uzun süre fısıldamak çok zor. Normal sesinle konuşman daha kolay olmaz mıydı?”

Kolay mı? Ne kadar az şey biliyor. Aralarında bir boşluk var, bilgisizlikten kaynaklanan bir boşluk. Miriam’ın kendini yalnız hissetmesine neden oluyor. Sözcükler bu boşluğu aşabilir ama sözcüklerinin işe yarayıp yaramayacağından emin değil.

“Dene Miriam” diyor hasarsız olan. Oyuncak bebeğin içindeki oyuncak bebek. Burada, kendinde, içinden onu itiyor. “Ona başka bir şey söyle.”

Ne gibi?

“Ona neden fısıldadığını anlat.”

Aklını mı kaçırdı acaba?

Azarlanmamak için fısıldıyorum.

Sinir bozmamak için fısıldıyorum.

Fısıldıyorum öyleyse varım.

“Küçük bir oğlan çocuğu olduğunu hayal et” diyor Miriam.

Ralph gözlerini yumunca şaşırıyor – psikoterapistlerin zihinde canlandırmayı ciddiye aldığını bilmiyor.

“Kaç yaşındayım?” diye soruyor Ralph.

“Sekiz.”

“Tamam.”

“Konuşursan, normal sesinle konuşursan kriket sopasıyla dövülürsün.”

Ralph gözlerini açıyor, ona bakıyor, sonra gözlerini yeniden yumuyor.

“Sana bağıyorlar.”

Uzun uzun nefes veriyor Ralph.

"Aç susuz odana kapatılıyorsun. Ya da kendi idrarını içmek zorunda kalıyorsun."

Ralph'ın gözleri açılıyor, alnı kırışıyor.

"Ne?"

"Okulda dilini kedi mi kaptı dilini kedi mi kaptı diyorlar ama yine de konuşmuyorsun çünkü seni duyacağından eminsin. Seni duymayı mutlaka başarıyor."

"Çok üzgünüm Miriam."

Kendi suçları olmadığı halde insanlar neden böyle söyler?

Vay canına.

Az önceki sözcükler onun ağzından mı çıktı?

Kimseye anlatmadı bunları, Fenella'ya bile.

"Vay canına" diye fısıldıyor.

Ralph ayağa kalkıp kollarını açıyor. Yanlış mı doğru mu yaptığını düşünmeden, sonuçları hakkında endişelenmeden Miriam onun kollarının arasına giriyor. Ralph ormanda bir mağara ve karanlıkta ona sarılıyor, yalnızca karanlıkta ona sarılıyor.

"Tuhaf bir küçük mola oldu bu" diyor Miriam geri çekilirken. Utandığı belli.

"Neden?"

"Bilmiyorum aslında. Daha önce küçük bir mola vermemiştim hiç, karşılaştıracak başka bir şey yok elimde."

"Gerçek bir erkek olsam ateş yakar ve sana bir şarkı çalardım. Kamp yapmanın amacı bu değil midir?"

"Hadi yap o zaman."

"Nasıl yapılacağını bilmiyorum."

"Ben biliyorum."

"Öyle mi?"

"Evet."

“Gerçekten mi?”

Miriam odun topluyor, çakısı olup olmadığını soruyor, kibrit, gazete istiyor ve uzun uzun uğraşarak hepsini üst üste diziyor. İşi bitğinde gazeteyi tutuşturuyor ve bütün yığının yanmasını izliyorlar.

“Vay canına” diyor Ralph. “Çok etkilendim.”

Miriam gülümsüyor. “Şimdi şarkımı istiyorum” diyor. “Sakıncası yoksa.”

Ralph, Perishers’ın “Pills” adlı şarkısını çalmaya başlıyor ama biraz fazla karamsar bir tercih olduğunu fark edip “Hello Goodbye”a geçiyor. Miriam ses çıkarmadan sözleri tekrarlıyor, bildiği tek yöntemle şarkı söylüyor, şarkıda sık sık sen öyle diyor-sun ben böyle diyorum sözcükleri tekrarlanıyor ve başka biriyle birlikte hiç bu kadar iyi vakit geçirmediğini düşünüyor.

Yeniden bir çıtırtı ve sonra bir çıtırtı daha geliyor ama biri var gücüyle biri sessizce şarkı söylemekte olduğundan ikisi de duymuyor. Bu kez iki çift ayak ağaçların arasında dolaşarak onlara yaklaşıyor.

“İyi şarkı söylüyorsun” diyor Miriam ellerini ateşe uzatırken.

“Teşekkürler.”

“Sana gitar çalmayı kim öğretti?”

“Önce babam biraz öğretti sonra ders aldım.”

Miriam başını sallıyor çünkü başka insanların böyle yaptığını gördü - *başımı sallıyorum, başımı sallıyorum, seni dinliyorum, lütfen devam et.*

“Peki sen ne yapıyorsun Miriam?”

“Ne mi yapıyorum?”

“Hayatını nasıl kazanıyorsun?”

“Hayatımı nasıl kazanıyorum?”

“Nasıl para kazanıyorsun?”

“Şu anda çalışmam gerekmiyor. Miras kaldı bana.”

“Hiç çalıştın mı peki?”

“Bir süre Morrison’da çalıştım” diyor kız. “Şarküteri reyonunda, bilirsin, peynirler ve soğuk etlerin arasında.”

“Hoşuna gitti mi?”

“Peynirler hoşuma gidiyordu.”

“Yiyor muydun?”

“Kesinlikle hayır ama uzun uzun bakıyordum. Stilton’s en iyi markaydı çünkü kokusu yoğundu ve mavi damarlıydı. Silindirik şeklinde olması hoşuma gidiyordu, bana devrilmiş bir ağacı anımsatıyordu.”

Ralph bardağına yeniden şarap dolduruyor, Miriam hemen yudumluyor şarabını.

“Morrison’s’ta balık tezgâhının arkasında çok hoş bir adam vardı. İnsanlar ona Krakerkafa diyor ama adı aslında Philippe’ydi.”

“Krakerkafa mı?”

“Bir akşam kapandıktan sonra markette parti vardı. Parti sırasında Jacob’s marka kremalı krakerlerin üstüne yuvarlandı.”

“Neden?”

“Öfkelenmişti. Nedenini bilmiyordu. Onu çok severdim. Krakerlerin parasını ödettiler ona.”

Bu bir anekdot muydu Miriam? *Normal biri* gibi hikâyeler mi anlatıyorsun?

Miriam ile Philippe. Philippe ile Miriam. Aralarında bir şey olmayacağını başından beri biliyordu ama kemiksiz ve sarı morina filetolarını teker teker buza yerleştiren ellerini seyretmeden edemiyordu. Parlak gözleri, yüzünden hiç silinmeyen gülümsemesi ve balık kokan parmaklarıyla size nasıl yardımcı olabilirim hanımefendi, size nasıl yardımcı olabilirim beyefendi derdi. Dokuz yıldır Morrison’s’ta çalışıyordu ama gerçekten, beyaz şapkanın ve önlüğün, mavi lastik eldivenlerin altında Philippe dünyaca ünlü

bir güreşçiydi. Veya Luton'lu bir pasifist olan ve oğlunun güreş ve boks gibi fiziksel sporlara duyduğu ilgiden nefret eden babası izin verseydi olabilirdi. Spor denmez onlara diyordu babası – sporla yakından uzaktan alakası yok. Bu yüzden Philippe Morrisons'ın arkasında gizlice müdür yardımcısı David Flint'le güreşiyordu. Diğer çalışanlar toplanıp onları seyreder, kimin kazanacağına dair iddiaya girerdi ama kazanan hep David'di, David Flint. Flint, sol görüşlü bir karısı olan sağ görüşlü bir homoseksüeldi ve Philippe'nin onu yenme şansı yoktu asla. Flinty'nin bastırılmış hırsları bir orduya karşı bile yeterdi.

“Cehenneme atılmış bir kar topu kadar şansı var derler, bilir misin?”

“Evet.”

“Cehennemde uçan, sıcakta keyfi yerinde bir kar topu düşünmekten hoşlanıyorum.”

Düşünceleri dağılmaya başladı.

Ben o kar topuyum. O kar topu benim. Tuhaf bir düşünce ama benim düşüncem.

Düşünceleri iyiden iyiye dağılıyor.

“Hiçbirimiz olduğumuzu sandığımız kişiler değiliz” demişti Frances kızına. “Ben bundan eminim Mim, ama kimse itiraf etmiyor. Yalnızca görüntüler, sesler ve duygulardan ibaretiz. Benim kafamın içinde bir anne, seninkinin içinde bir Miriam yok. Sen de yoksun ben de.” Ölümsüz Aile'yi eline aldı ve kitabı havada salladı.

“Bu nedir?” dedi.

“Bir kitap.”

“Ne kitabı?”

“Bir kız, bir örümcek ve bir domuz hakkında.”

“Kız gerçek mi kurmaca mı?”

“Gerçek değil.”

Frances Ölümsüz Aile'yi Miriam'ın kafasına indirdi. Küçük bir

kitaba göre epey canı yandı. Miriam bunun kitabın uzun zaman yaşamış olmasından kaynaklandığını düşündü. Bay Garbon'un sahaf dükkânından 50 pens verip almıştı onu. Kitabın eski sahibi gelinliğini alabilmek için bütün kitaplarını satmıştı, demek ki bu yıpranmış, karton kapaklı kitap özel bir şeydi. Bay Garbon'a göre, sevgiyi mümkün kılan bir kitaptı bu – bugünden itibaren, iyi günde kötü günde, zenginlikte yoksullukta, hastalıkta sağlıkta, ölüm bizi ayırana kadar denecek bir kitaptı. "Evet" dedi Miriam kıkırdayarak 50 pensi Bay Garbon'a uzatırken.

"Charlotte da senin benim kadar gerçek, seni aptal kız" dedi Frances. "Kurmaca ve gerçek düşüncesi bile saçmalık. Yaşarken uyduruyoruz hepsini, *hepimiz uydurmacayız*, anlıyor musun, dinliyor musun, beni duyuyor musun?"

Kitap yeniden şiddetle başına indi, sonra üçüncü kez yeniden. Miriam kitabın içindeki örümcek ve domuzun itiraz ederek yerlerinde zıpladığını hayal etti. Onun tarafındaydılar. Birinin olması gerekiyordu.

Şimdi Ralph oğullarından birinin, adı Arthur olan oğlunun saldırganlığını üzerinden atmak için güreş gibi bir spora başlaması gerektiğini söylüyordu. Belki de Arhtur'un bilmediğimiz bir besin alerjisi var ve yorgunluğunun, düşmanca davranmasının nedeni bu. Miriam da balkabağı yedikten sonra kendini hep biraz endişeli hissettiğini söyledi ama bunun Cadılar Bayramı ve korkunç aksesuarlarla da ilgisi olabilirdi. Elma ve şerbet tadındaki şarabı bardağını doldurup duruyordu. Miriam bu kadar kısa süre içinde bu kadar fazla içmemişti hiç. Ralph onun bardağına içki ekliyor, boşaldıkça yeniden dolduruyordu ve...

Bir an kuşkulandı. Ormanda bir kadına fenalık yapmak isteyen bir erkek olsan bardağını sürekli içkiyle doldurup dururdun, değil mi? Hayır, elbette yapmazdın bunu, seni aptal kadın.

Onu yumrukla, tekmeler, yere iterdin. Şarap ve cheesecake almakla, kimsenin görmediği, bilmediği bir köşede tavuk pişirmekle uğraşmazdın.

Kimsenin bilmediği ve görmediği – iki adam hariç.

Onları izleyen, dinleyen ama seslerini pek duyamayan iki adam.

Fısıltıyla konuşan, *sen ve ne zaman ve belki ve bilmiyorum* gibi sözcükleri sık sık kullanan iki adam.

Muvafakat

Beverly Smart gözlerini açıyor. Kendi yatağında olmadığını anlaması birkaç saniye sürüyor. Peki kimin yatağında? Dönüp bakıyor. Ne? *NASIL?* Kuşkularını gidermek için yorganın altına bakıyor ve evet, çıplak. Hem de çırlıçıplak. Yanında horlayarak uyuyan Sadie Swoon da öyle. Sadie'nin gövdesine –memelerine, düz karnına, dar kalçalarına– bakıyor. *Vay canına!*

Sadie'yi yedide almayı planlamıştı. A planı buydu. Ama Sadie Swoon'la plan yaptığınızda bütün hikâyenin A planından ibaret olmasını bekleyemezsiniz. Neden? Çünkü Sadie değişken, kararsız, bazılarına göre *güvenilmezdir*. Birlikte A planını yaparsınız, konuşur ya da mesajlaşırsınız ama plana başka planlar eklemeye başladığınız sırada telefon çalar. “Aslında saat yedi bana pek uygun değil. Yedi buçukta buluşabilir miyiz? Harika. Süper.” Şimdi Plan B'ye geçtik işte. Bir dakika, bu da ne? Telefon yeniden çalıyor. Kim olabilir? “Affedersin, tam bir aptalım. Beni almaya zahmet etme, seninle buluşuruz. Sorun olmaz değil mi? Akşam sekiz diyelim. Jackson Townhouse Barı diye bir yer biliyor musun? Adresi sana gönderirim.”

Plan C'ye geçildi bile. Bir keresinde Plan G'ye kadar saydı de-ği-

şen planları. Peki Jackson Townhouse denen yer nerede? Bir kokteyl barı falan mı? Beverly öyle olduğunu umuyor çünkü muzlu daiquiri içmek için ölüyor. Bu kokteyller bağımlılık yapıyor resmen. Elinde muzlu daiquiri'yle hayat daha güzel. Hayır, yalnızca daha güzel değil – *katlanılır* bir hal alıyor.

İşte böylece kendini Jackson Townhouse denen barda, deri bir kanepenin üstünde buldu. Elinde bir kadeh beyaz şarap var çünkü burada yalnızca perşembeleri kokteyl satılıyor.

“Neden yalnızca perşembeleri kokteyl satıyorsunuz?” diye soruyor.

“Çünkü perşembe kokteyl gecesi” diyor barmen. Konuşması iğneleyici. “Kokteyllerimizin tanesi üç pound ve o gece başka içki satılmıyor.”

“Başka içki verilmiyor mu o gece?”

Başını iki yana sallıyor. “Şehrin en iyi kokteylleri bunlar. Beklemek zorunda kaldığın zaman her şeyin tadı daha güzel oluyor.”

Öyle mi? Beverly bundan o kadar emin değil. Peki ya öyle olmazsa? Hazzı ertelerse ve tatmin anını yanlış zamanda yaşarsa, fazla beklerse ve iştahı kapanırsa? Burada bir uzmanla konuştuğunu bilmiyor bu barmen. *Mastermind* bilgi yarışmasına katılsa uzmanlık alanı Gelmeyen Şeyleri Beklemek olurdu.

Barmen kasayı kullanmak için dönünce Beverley tepesinde kabarttığı bir tutam saç haricinde kafasının kel olduğunu fark etti. Saçları beklenmedik beyaz bir dalga gibi kel başının tepesinden kabarıyordu.

Sadie geç kalmıştı. Şaşılacak bir yanı yoktu bunun. Başkalarının geç kalmasından nefret ederdi ama kendisi hep geç kalırdı. Beverley köşedeki boş kanepeye doğru gidiyor ve bir bilardo masasının başında öpüşen iki erkek görüyor. Ne kadar hoş diye düşünüyor. Adamlar baktığını fark edince başını çeviriyor.

“Aman Tanrım! Geç kaldım, üzgünüm. Taksiye bindim. Trafik korkunçtu. Havaya ne oldu böyle? Dün gece yağmuru duydun mu? Sokaklar suyla dolmuş. *Tamamen* suyla dolmuş. Ralph’in şemsiyesini almam gerekti. Şuna bak, korkunç bir şey. İnsan neden *kahverengi* bir şemsiye seçer? Ne içiyorsun? Sana bir içki daha alayım mı?”

Kasırğa. Fırtına. Beverley’nin gördüğü en dar kot pantolonu giymişti. Bu pantolona sığmayı nasıl başarmıştı? *Koyun* sözcüğü aklına gelince, Beverley’nin eli içgüdüsel olarak ağzından fırlamasına engel olmak için yüzüne gidiyor. Böyle haince yorumlar yapmaktan hoşlanmıyor aslında, eskiden eğlenirdi ama artık zalimane ve utanç verici bir şey yaptığını düşünüyor, sanki vazgeçemediği bir alışkanlık öyle davranmak. Bir keresinde bu sorunuyla baş etmek için bir danışmanla görüştü. Onun öfkesi *mantar öfke* diye nitelendiriliyor – gizlice kök salıyor, hayatın orman altı bitkileri arasından fırlıyor ve mantar gibi yayılıyor da yayılıyor. Bu danışma seansı sırasında huysuzluğunun bir tür şişirme, kendini güvensiz ya da küçültülmüş hissettiğinde ortaya çıkan bir tür garazlı *kabarma* olduğu ortaya çıkıyor. *Peki buna nasıl engel olabiliyim?* Şey, Beverley, bu öfke yalnızca bir duman perdesi. *Gerçekten mi?* Evet. Yapman gereken küçülme hissiyle başa çıkmak, yoksa sürekli öfkeyle dolup şişer durursun.

KÜÇÜLME HİSSİYLE MÜCADELE ET. ŞİŞİRME!

Sadie bara gidince Beverley’nin alnı kırıyıyor, huysuzluğunu kontrol altına almaya çalıştığı sırada daha önce görülmemiş bir kırışıklıklar dünyası belirliyor yüzünde. Zihninde iki denklemi karatahtaya yazıyor. Bev arkadaşının şimdiye kadar giydiği en dar pantolonu giymiş olduğunu gördü + Bev ona kıyasla kendini şişman ve kılıksız hissediyor = küçültülme hissi. Kuzu gibi giyinmiş koyun = aksi bir düşünce = arkadaşı bir aptala çevirme yolu = ayrıca Bev’in yaşına uygun giyinen şık birine dönüşmesini sağlı-

yor = şişinme. Keşke o danışman şu anda görebilseydi Beverley'yı! Ama göremez çünkü Nashville'e taşındı ve bunu duyunca Beverley yutkundu, ağladı ve *mesleğinin yüz karası* dedi.

Sadie iki büyük kadeh şarapla bardan geri dönüyor. Durup bir grup genç kadınla konuşuyor, sonra Beverley'nin yanına, kanepeye oturuyor. "Şu kızlar..." diyor. "Bana bunu verdiler." Beverley'nin kucasına bir broşür bırakıyor.

"Hiç sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

"Sirek dansı gecesine falan gitmiyorum."

"Çok geç" diyor Sadie, broşürü işaret ederek. "Bu gece çünkü."

"Ne?"

"Alt katta, anladığım kadarıyla."

"Kesinlikle olmaz. Neler oluyor sana?"

"Nasıl yani?"

"Ralph'ı bir kadınla gördüğüm için mi böyle davranıyorsun?"

Sadie ona cevap vermek üzereyken barın diğer tarafından bir ciyaklama geliyor. Boğuk sesler.

"Aman Tanrım!"

Işıklar kapanıyor. Müzik duruyor.

"Sorun yok, lütfen yerlerinizde kalın" diyor kabarık perçemli kel adam. Kollarını sallıyor ama kimse göremiyor onları salladığını. "Elektrik kesintisi. Bütün sokakta kesildi anladığımız kadarıyla. Dün geceki kesinti bir saat sürdü yalnızca. Paniklemeyin!"

Karanlık. Kıkırtılar. Müzik durmasına ve başkaları tarafından işitilme olasılığı artmış olmasına rağmen yükselen sesler. Bir heyecan kıpırtısı. Bulaşıcı çocuksuzluk. Herkes daha az yalnız hissediyor kendini.

Telefonunda bir şeyler yazmaya başlayan Sadie'nin eli aydınlanıyor.

Sadie Swoon@SadieLPeterson

Jackson Townhouse'da elektrikler kesildi! Bev ile ben karanlıkta kaldık.

Başka ışıklar da var. Akıllı telefonların aydınlattığı eller.

"Sorun yok, herkes yerinde kalsın" diyor Bay Kabarık Perçem. Üzerine yanan mumlar dizilmiş bir tepsiyle masadan masaya dolaşiyor, aynı şeyi söylemeye programlanmış ürkütücü bir robot gibi "Romantizm zamanı" diye tekrarlıyor.

"Hava yüzünden" diyor Beverly.

"Evet" diyor Sadie, başını kaldırmadan. Parmaklarıyla takipçilerinin dikkatini çekmeye çalışıyor.

Sonra içkiler geliyor. Bedava içkiler. Burada kaldığımız için, çıkıp gitmediğiniz için teşekkürler mahiyetinde. Biz bir aileyiz! Müziğimiz yok, kasamız çalışmıyor ama içeriği mumlarla aydınlattık, içkiler bedava ve yağmurun sesini dinleyebilirsiniz. Böyle bir yağmur sesi duydunuz mu daha önce hiç?

Sadie gülüyor. Hava ve elektrikle ilgili dramın keyfini çıkarıyor, Twitter'daki melodrama bayılıyor, #anıyazfırtınası hashtag'inde yazanları takip ediyor. Akıllı telefonlardan önce elektrikler kesildiğinde insanlar ne yapıyordu acaba?

Beverley'nin aklında başka şeyler var; kokteyller. Karanlıkta aylak aylak dolaşiyor, Bay Kabarık Perçem'in yanına gidiyor ve en flörtöz sesiyle "Harika bir iş çıkarıyorsun" diyor.

"Teşekkürler canım. Kriz anlarında iyi iş çıkarırım hep."

"Sana yardım etmemi ister misin?"

"Gerçekten mi?"

"Seve seve yaparım bunu."

"Daha önce bar arkasında çalıştın mı?"

“Elbette. Kim çalışmamıştır ki?” (Aslında öyle bir şey yapmadı ama acil bir durum bu. *Kendini toplama zamanı.*)

“Ben Dylan” diyor barmen, elini uzatarak. “Rom ve kola ister misin?”

“Hayır demem.”

Mark Williams@markwilliams249

@SadieLPeterson gelip sizi kurtarmamı ister misiniz Bayan S?

Kristin Hart@craftyKH

@SadieLPeterson Jackson Townhouse? Ciddi misin?

Marcus Andrews@MAthebakerboy

@SadieLPeterson (El sallar.) Sizden fazla uzakta değiliz, Fungs noddle barındayız #karanlıktaçubuklayemeyemeyidenekolaysa

Jilly Perkins@JillyBPerks

@SadieLPeterson Kocan nerede?

Lucinda Demick@LuciBDemick

@SadieLPeterson bodrumu sular bastı. Courvoisier’le avunuyoruz #anıyazfırtınası

Beverley ve Dylan’ın aklına Prosecco ikramı yapmak geliyor. Kadehler dolusu Prosecco tepsiyle dolaştırılıyor. “Köpüklü bir şeyler ister miydiniz?” diyor Dylan. “Bir kadeh Prosecco almaz mısınız? İkramızız” diyor Beverley. Sadie telefonuna bir şeyler yazmakla öyle meşgul ki Beverley’nin sesini tanımıyor bile. Başını sallıyor, bir şeyler mırıldanıyor ve bir kadeh alıyor. Beverley’nin umurunda değil. İşbirliği yapmanın keyfini çıkarıyor, elektrik

kesintisiyle tamamen değişen akşamın tadını çıkarıyor. Yakında normal servis başlayacak ama bir süreliğine bile olsa bilincin bulanıklığından, uyuşukluğundan kurtulmak, kahvaltı-öğle yemeği-akşam yemeği döngüsünden çıkmak harika bir şey. Koşturmak. Her gün yanında GEORGE MICHAEL EMLAKÇILIK yazan siyah biri Mini'yle oraya buraya gidiyor. Beverley emlakçı olmak istememişti. Chris Ware, Alison Bechdel ya da Simone Lia gibi bir çizgi roman sanatçısı olmak istedi hep. Yalnızlık, aşk ve varoluşun anlamsızlığı hakkında bir çizgi roman yazmak isterdi. Ama annesi hastalandı. Babası otuz yaşında bir kadınla LA'ye taşındı. Sanat okumayı unuttu dedi hayat ona. Bir iş bulman gerek yoksa annen yalnız ölecek ve sen de duyduğun suçluluğu hafifletmek için ömür boyu yanlış erkeklerle birlikte olacaksın. *İş bulup anneme bakarsam, o zaman nasıl sevgililerim olacak?* Yine yanlış sevgililer ama en azından annen onlarla tanışabilecek.

Fakat bu gece Beverley Smart bir emlakçı değil. O bir barmeyd ve Dylan'ın görmediği anlarda Prosecco şişesini başına dikeyiyor. Bir saat kadar sonra bara gidiyor ve kolunu Sadie Swoon'un omuzuna atıyor. "Neyin var? Neden ağlıyorsun?"

"Ağlamıyorum."

"Emin misin? Şu kızlar mı üzdü seni?"

Kızlar derken onlardan iki yaş küçük olan, Superdry'dan alışveriş yapan ve saçları dağınık kesimli kadınları kastediyor. Az önce Sadie'yle konuşuyorlardı. Ona en yakın Hint restoranını ve onlara katılmak isteyip istemediğini sordular.

"Hangi kızlar?"

"Az önce birlikte oturduęun kızlar."

"Telefonum kapandı."

Sessizlik. *Bu yüzden mi üzülüyor?*

"Başıma daha önce gelmemişti hiç."

“Ne gelmemiştin?”

“Şarjı bitti az önce.”

Beverley, Sadie'nin gözlerinin içine bakıyor. Korku görüyor. Endişe. Şarjı bitti diye mi? “Gel aşağı inelim” diyor ve elini uzatıyor.

“Neden?”

“Direk dansı için.”

“Karanlıkta mı?”

“Mum yakmışlar.”

“Tehlikeli değil mi bu?”

“Haydi gel. Az önce gidelim demiyor muydun?”

“Müziksiz dans edilmez ki.”

“Kasetçalarını var. Haydi, *gel gidelim.*”

Sadie'nin yüzü aydınlanıyor. Beverley'nin elini tutuyor. Tanıdığı en düz kadın olan Beverley Smart onu direk dansına davet ediyor. Beverley onu çekerek aşağı götürürken o da etrafında dönüyor ve şimdi aşağıdalar, herkes herkesle dans ediyor.

“Ne oluyor?” diye haykırıyor Beverley.

“Harika olduğunu söyledim.”

“Kesinlikle.”

“İlk defa görüyorum böyle bir şeyi.” Sadie gülüyor. Pis bir gülüş. Sid James.

Neyse ki odadakilerin halini gören profesyonel direk dansçıları yok içeride. Bacaklar zarafetten uzak hareketlerle direklere sarılıyor, bedenler fırl fırl dönüyor, bir aşağı bir yukarı inip çıkıyor, ağızlar *bana bak - seksiyim* demek için açılıyor. Erotik komiklikler. Şehre özgü kendinden geçiş. Bir taklit gösterisi. Serbestleşme. Bedava alkol. 1997'de imal edilmiş kocaman bir teypten gelen müzik. *Elektriğimiz yok! Bize bakın - direk dansı yapıyoruz, işte yaptığımız bu!*

Dylan bundan daha iyi bir gece geçirdiğini hatırlamıyor. İn-

sanların bu kadar rahat, açık davrandığı bir gece. Bu barda genellikle böyle değil ortam. Herkese ve hiç kimseye hizmet edilir burada. Yanlış yapılır. Ama bu gece değil. Bu gece ön kapı kilitli, kimse içeri giremiyor, kimse dışarı çıkamıyor, çatı akıyor ve Bernadette adlı, giysileri üzerinde olan, Penelope Cruz'a benzeyen ve ona Deelaan diyen bir kadının karşısında sutyensiz dans ediyor. *Kâkülünü sevdim Deelaan. Dans etme tarzını sevdim.*

Sadie bunların fotoğrafını çekip Instagram'a koymak istiyor. Mesaj atmak, tweet yazmak istiyor. Paylaşmadığınız bir deneyimin ne anlamı var? Yaptığınızı başka insanlara anlatamıyorsanız yapmanızın ne anlamı var?

"Bırak kendini" diye haykırıyor Beverley, Sadie'nin ellerini tutarak.

Kendini bırak mı? Beverley onun zihnini mi okuyor yoksa? Başka neler biliyor?

Kalabalıktan ayrılıp kendi başlarına dans ediyorlar. Sadie gözlerini kapıyor. On sekiz yıl önceyi, Alison Grabowski'yi, öğrenci barında geçirdikleri cuma gecelerini, birbirlerinin kollarında dans edişlerini, barda sevgili gibi davrandıklarını ama dışarı çıkınca arkadaşlara döndüklerini hatırlıyor. Kayıp ve kazanç arasındaki tereddüt; sarhoş edici, harikulade, katlanılmaz.

Nedir bu, bir tür orta yaş krizi falan mı?

Hayır, orta yaş krizi değil. Boşanmanın ateşli peşrevi. Çabucak yapılan ve uzun süren şeyin sonu. Edilen yeminin bozulması. Yapı söküm ve yıkım. Bir hayattan başka hayata geçme mücadelesi.

Beverly aptal aptal gülerek iki yana sallanıyor. Sadie'nin gözlerini açtığını görüyor. Şimdi Sadie de gülümseüyor, gülümsemesinde açlık var, Beverley böyle bir gülümseme görmedi daha önce, en azından arkadaşının, Sadie Swoon'un yüzünde görmedi ve Sadie şimdi ona doğru eğiliyor, yüzüne dokunuyor, onu öpüyor. İkisi de gözlerini kapıyor, öpüşüyor, öpüşüyorlar ve öpüşmeleri bitince

Sadie *taksi* diyor. Şimdi taksinin arka koltuğunda öpüşüyorlar, şöför dikiz aynasından onları seyrediyor ve gülmek istiyor, *kahretsin be* demek istiyor ama sessizce oturuyor ve arabayı sürüyor. Şimdi koridorda, merdivenlerde, sahanlıkta, yatak odasında, çift kişilik yatakta öpüşüyorlar. Sadie, Alison'ı öpüyor, onun üzerinde aşağı inip yukarı çıkıyor. Hayır, Alison'ı değil, Beverley Smart'ı öpüyor. Alison'ın gürültüyle nefes aldığını duyuyor. Alison Grabowski burada, onunla birlikte yatakta, yapmış olmaları gereken ama yapmadıkları şeyi yapıyorlar, her şeyi yoluna koyuyorlar, kayıplarını ve kazançlarını dengeliyorlar, acı veren salınımı hissediyorlar, kacırdıkları şeyler için arayı kapatıyorlar.

Beverley saatin kaç olduğunu merak ediyor. Sabah boyunca uyudular mı? Kolundaki ne? Siyah kalemle yazılmış tek bir sözcük: ACQUIESCENCE. Harfleri silmeye çalışıyor ama harfler olduğu gibi kalıyor. Çıkmaz kalemle kendisi mi yazdı bunu koluna? Sadie mi yazdı? Bunun nasıl olduğunu da hatırlamıyor, dün gece olanları da. Belki de sarhoş olup yatakta sızdılar. Önce soyunmuş olmalılar, herhalde ergenler gibi cıykladılar ve çıplaklıklarına güldüler.

Sadie yanında kımıldanıyor. Beverley yorganı çenesine kadar çekiyor, Sadie'nin gözlerinin açılmasını bekliyor, burada uyanmak ne tuhaf, dün gece nasıl içmişiz öyle, sence yağmur artık dinmiş midir diyor.

Geleceğine Hoş Geldin

İki adam. Dinliyorlar ve izliyorlar, *sen ve ne zaman ve belki ve bilmiyorum* gibi sözcükler fısıldıyorlar birbirlerine. Yirmili yaşlarındalar. Saçları özenle kesilmiş, bol bol jölenlenmiş, saç heykelleri haline getirilmiş ve başlarıyla birlikte dönüyor; etkileyici görünmesi için epey uğraşmış saçları yastığa dokununca tozlu bir enkaza dönüşüyor ama olsun. Biri beyaz üç mavi çizgisi olan Adidas ayakkabılar, dar kırmızı kanvas pantolon, lacivert bir kazak giymiş. Diğerrinin üstünde siyah pantolon, uzun kollu beyaz bir tişört, zeytin yeşili bir yelek var. Genç, gergin ve sabırsızlar. *Öfkeliler.*

“Sence onları çaldılar mı?”

“Umarım çalmamışlardır.”

“Nasıl yapacağız bu işi?”

“Nasıl tipler olduklarına göre değişir. Önceden planlayamayız.”

“Kahretsin.”

“Haklısın.”

“Hepsi senin suçun.”

“Hadi be sen de. Sen bıraktın onları burada.”

“Bilerek yapmadım.”

“Bu ikisinin gizli ilişkisi mi var nedir?”

Miriam’ın yaktığı ateş sönmeye başladı. Ralph bunu fark ede-

meyecek kadar meşgul. Ortalık yeniden kararıyor, üstlerine yorgunluk çöküyor ve bunların tek anlamı var – yatma zamanı geliyor. Ama *hangi* yatakta? Miriam pratik sorunları, bedenleri ve dehşet verici yabancılaşma hissinin düşünüyor. Bir adam, bir kadın, ahşap zemin. Aman Tanrım!

Ralph hâlâ oğlu Arthur'dan söz ediyor ve onun pek çok açıdan Sadie'ye çektiğini söylüyor; huysuzluğu ve tatminsizliği özellikle annesine çekmiş. Miriam evet, evet, biraz *zor* birine benziyor diyor. Koşarak kaçmayı düşünüyor ama karanlıkta ormanda koşma düşüncesi pek çekici gelmiyor. Kim bilir neler vardır ormanda? Yine kaçacak hiçbir yeri yok. Korkunç tanıdık bir duygu ama farklı da – biraz heyecan verici. Miriam heyecanını içinde tutamıyor, buna alışkın değil, heyecan her yanını kaplıyor, kolları ve ayakları kaşınıyor.

“Stan bana daha çok benziyor sanırım” diyor Ralph, ellerini birbirine sürterek. “Daha kolay memnun oluyor.”

Gerçekten mi Ralph? Sen kendini kolay memnun olan biri mi sanıyorsun? Stan'le tek ortak yönünüz titizliğiniz ve kişisel hijyeninize aşırı özen göstermeniz. Biraz daha dene Ralph. Kendini aramaya devam et.

Gökyüzüne bakıyor Ralph. Küçük bir çocukken annesi ona her yıldızın farklı bir ses çıkardığını, dolunayda dikkatle dinlerse büyük bir orkestranın gürültülü bir senfoni, bir aşk şarkısı çaldığını duyabileceğini söylüyordu. Brenda bunu söylerken sarhoştı, Baby Cham içmişti (etiketinde yazdığı üzere, dünyanın en mutlu eden içkisi) ve altı Guinness içen, iki paket kuru et yiyen Frank hayretle dinlemişti onu. Kutlama yapıyorlardı. Evlilik yıldönümleriydi. Bell'de akşam yemeği yedikten sonra oğullarına uğramışlardı. Yıldızlar çello ve keman, pikolo ve arp, obua ve kontrbas çalıyordu – hepsi ay için, *baygın ay için*.

“Baygın ay mı?” dedi Frank daha sonra, pazarda Tilly’nin yatak örtüsü tezgâhından aldıkları yeni kuştüyü yorganlarının altında karısına sokulurken. (“Bu yeni yorgana bayılıyorum” demişti Brenda, her şeyin daha parlak ve daha az kasvetli görüldüğü küçük bir dağın zirvesine ulaşmış gibi bir duyguyla. “Tilly beş yüzden fazla ördeğin tüyünden yapıldığını söylüyor. Ne kadar ağır olduğunu hissediyor musun? Hisset Frank, hisset.”)

“Biraz fazla övündüm galiba” dedi kocasının kısa sakallı yanığını okşarken.

“Bir şairsin sen.”

“Bilmez miyim?”

“Hep gösteriyorsun bunu.”

Brenda başka bir mısra düşünmeye çalıştı ama kocası geceliğini, ipekli kumaştan, Cadbury moru, evlilik yıldönümü için aldığı yepyeni geceliğini kaldırırken düşünmek zordu.

“Bay Swoon” dedi.

“Efendim Bayan Swoon?” diyen kocası boynunu öptü.

Ralph odasından onların konuştuğunu, gülüştüğünü ve başka sesler çıkardığını duydu. Yatak odasının penceresinden gökyüzüne bakıp *Muppet Show*’daki Animal gibi davul çalan bir yıldız hayal etti. Hoşuna gitti bu fikir. İki kalem aldı ve onları pence-
renin pervazına vurarak Animal’a eşlik etmeye başladı. Sonunda annesi pençe pençe yanakları ve dağılmış saçlarıyla içeri girdi ve kalemleri aldı. Annesi gidince yatağa döndü ve yorganı başının üstüne çekti. Hâlâ gülüştüklerini duyabiliyordu. Büyük aşklarını sahneliyorlardı sürekli. Utanç verici olduğunu düşünüyordu bunun. Yanaklarının kızarmasına neden oluyordu. Arkadaşlarının anne ve babaları gergin ve yorgundular, onlarla başa çıkmak daha kolaydı – kendi annesi ve babası da öyle olsa ne isterse yapabilirdi ve mutlu olması gerekmezdi.

(Başkalarının iri gölgeleri.)

(Yalnızca tohum ekmek istemiş olan bir çocuk.)

Bu gece ormanda Ralph arkasına yaslanıyor, dirsekleri üzerinde doğruluyor. Dalların gökyüzündeki siyah silüetlerine bakıyor.

Sonra iki kişi görüyor.

Ağaçların arasından gelen iki kişi.

Onlara doğru yürüyorlar.

Yüzüne ve gövdesine el feneri tutuyorlar.

Miriam'a el feneri tutuyorlar.

Piçler.

Ne cüretle?

Ralph ve Miriam'ı el fenerleriyle rahatsız ediyorlar.

Kapana kısıldılar.

Siktir.

Miriam nefesini tutuyor.

"Sorun yok" diyor Ralph, ayağa kalkarak. "Sorun yok."

Yok mu gerçekten?

Düşüncesiz sözcükler. Otomatik. Yatıştırıcı.

Gelenler erkek. Gaz lambalarının ve dolunayın ışığında bu kadarını görüyorlar. Ralph'ın el feneri birkaç metre ötede. Yerde durduğunu görüyor (küçük, gümüş rengi, ulaşılmaz bir yerde). Cormac McCarthy'nin *Yol'u*, Ralph'ın en sevdiği kitap aklına geliyor. Kitaptaki baba oğulun geceleri yabancıların sesleri gelecek mi diye ortalığı dinlemelerini, yiyeceklerini çalmak, etlerini lime lime doğramak isteyen yabancılardan nasıl korktuklarını hatırlıyor.

"Hey, merhaba" diyor adamlardan biri, kırmızı pantolonlu olan (ona Kırmızı diyelim).

"Nasılınız?" diyor diğeri, yeşil yelekli olan (ona da Yeşil diyelim).

"İyiyiz" diyor Ralph, kendine güvendiğini belli eden bir ses tonuyla konuşmaya çalışarak.

Miriam orada öylece duruyor, bir ünlem işareti gibi kaskatı.

"Merak etmeyin, burada kalmayacağız" diyor Red.

"Bize ait olan bir şeyler var sizde" diyor Yeşil.

"Ne gibi?"

"Üç küçük teneke kutu."

"Onları kabinde bırakmıştık."

Kabin mi? Ralph *kabin* diye düşünmemiştii o yeri. Daha çok bir kulübeydi ona göre. Çürük ve eski bir baraka. Bir amaca hizmet eden yere kabin denir, içinde yaşanabilecek bir yere değil.

Adamlar kulübeye gidip kapısını açıyorlar. İçeri giriyorlar, el fenerlerinin ışığı duvarlarda ve zeminde sekiyor. Ralph ile Miriam bekliyorlar. Mırıltıları ve huzursuzluğu dinliyorlar, iki adamdan oluşan bir hoşnutsuzluk korusu var içeride sanki. Kırmızı ve Yeşil mutlu değiller.

"Teneke kutular sende mi?" diye fısıldıyor Miriam.

Ralph başını iki yana sallıyor. "Onları gördüğümü hatırlıyorum."

"Neredeler peki?"

"Bilmiyorum."

"Bir yere mi kaldırdın?"

Ralph düşünmeye çalışıyor. Evet, üç tane teneke kutu görmüştü. Geldiğinde yerde duruyorlardı. Küçük, solmuş, büyük olasılıkla epey eski, Sadie'nin "retro ve vintage" ürünler satan, elliler ve altmışlardan kalma pahalı ev eşyaları satmakta uzmanlaşan bir internet sitesinden satın alabileceği türde şeylerdi. Haydi Ralph, ne yaptın o tenekeleri? *Ortalığı düzeltirken onları yerden aldım - öyle yaptım. Melas'ı ilk kez beslemeden hemen önce.* Emin misin? *Evet, eminim, bunu yaptığımı hatırlıyorum.* Demek ki hâlâ içerideler, değil mi?

Değil.

Ah Ralph!

Kırmızı ve Yeşil kulübeden çıkıyorlar, büyük çocuklara uygun el fenerlerini sallıyorlar (düşmeye dayanıklı, sugeçirmez – ampul takılmış coplara benzeyen bu fenerler, avuç içi kadar, zor çalışan, penguen şeklindeki eski fenerlerinden daha *erkeksi*). El fenerlerini geçen hafta mahalledeki kamp malzemeleri mağazasından çaldılar çünkü bedavaya almak varken neden para ödeyeceklerdi ki? Onların düsturu, mantrası bu işte. Bazen Yeşil bu sözcükleri kısa bir şarkıya dönüştürüp ufak tefek suçlar (zararsız) ve gerçek suçlar (kapitalizm) hakkında bir sloganmış gibi tekrar tekrar söylüyor.

“Bir sorunumuz var” diyor Kırmızı, fenerinin ışığını Ralph’ın gözlerine tutarak.

“Tenekeler yok” diyor Yeşil.

“Neredeler peki?”

Bu gece içtiği onca şaraptan sonra, Miriam’ın mesanesi patlamak üzere. Ama şu anda çişini düşünme zamanı değil, ağlama zamanı da değil. Öyle olmadığını biliyor ve ayağa kalkıp doğruca gözlerine tutulan fenerin ışığına bakıyor.

“Emin değilim” diyor Ralph.

“*Emin değil misin?*” diyor Kırmızı, Ralph’ın söylediklerini alaycı bir sesle tekrarlayarak. Yeşil’e bakıyor ve Yeşil bu bakışın ne anlama geldiğini anlıyor. Uzun zamandır arkadaşlar ve birisi *hay-di yapalım şu işi, biraz eğlenelim* anlamında bir bakış attı mı diğeri bunu hemen anlar.

“İkiniz birlikte misiniz nedir?” diyor Yeşil.

“Seni ilgilendirmez” diyor Ralph.

“Gerçekten mi? Kibarca sorulan bir soruya cevap vermiyorsun yani, öyle mi?”

“Ben...”

Kırmızı Ralph’ı baştan aşağı süzüyor. “Senden pek hoşlanmadım” deyip ona doğru bir adım atıyor. Sonra bir adım daha.

“Dur” diye fısıldıyor Miriam.

“Ne?”

“Tenekelerini o almadı.”

Yeşil eğlenmiş görünüyor. “Nesi var *bunun*?” diyor. “Neden böyle komik konuşuyor?”

“Tenekeleri almadığımı söyledi.”

Kırmızı geçiriyor. Hepsini ona bakıyor. Miriam yere bakıyor. Yeşil’in söyledikleri sözcüklerden minik kurtçuklar gibi kulaklarına giriyor –*nesi var bunun nesi var bunun*– ve kulağının içine kayıyor. Mesanesini unutuyor. Korktuğunu unutuyor. Yeşil’in söyledikleri içinde vahşi bir öfke uyandırıyor, kulakları temizleniyor. Yumruklarını sıkıyor.

“Ben deliyim” diye fısıldıyor.

Ralph ona bakıyor.

“Ürkütücü olduğun kesin” diyor Yeşil.

“Burada ne yaptığımızı biliyor musunuz?” diye fısıldıyor Miriam. “Saklanıyoruz. Yaptıklarımız yüzünden.”

Yeşil ve Kırmızı bakışıyorlar. Belki bu tuhaf tiplere bulaşmak gerek. Onlar yalnızca teneke kutularını istiyorlar. Daha doğrusu kutuların içindekini: altı torba hap ve bir alyans.

“Bize kutuları verin” diyor Kırmızı, Miriam’a bakarak.

“Onları aramam gerekecek” diyor Ralph.

“Yani kutuları gördün, öyle mi?”

“Gördüğümü hatırlıyorum ama ortalığı topluyordum da.”

Kırmızı yüzünü buruşturuyor. Nasıl bir insan ormanda ortalığı toplar? Bu adamın biraz pataklanması gerekiyor, kesin iyi gelir biraz sopa ona. Ama çabuk olmaları lazım çünkü bir partiye gitmeleri, malları teslim etmeleri, çalıntı bir yüzükle bir kadına evlenme teklif etmeleri gerekiyor. Kadının adı Janie. Galli. Kadınların memelerinin içinin fotoğrafını çeken bir makineyi kullan-

malarına yardımcı olarak hayatını dürüst bir şekilde kazanıyor. Neydi o kahrolasica cihazın adı? Kırmızı dişlerini gıcırdatıyor. Hadi ama, daha önce binlerce kez söyledin. Düşünmeye çabalarken yeniden geçiriyor ve bu seferki geçirti sözcüğü saklandığı yerden çıkarıyor. (Nörologlar semantik bellekle geçirmek arasında bir bağlantı bulsa neler olurdu düşünün. Karbonatlı içeceklerin satışı tavan yapardı. Aklı karışan insanlar içlerinde sıkışıp kalan bütün sözcükler fırlayıp çıkana dek birbirlerinin sırtını ovuştururdu.) “Mamogram” diye ilan ediyor Kırmızı. Bu sözcüğü neden bir türlü aklında tutamıyor? Janie’yi delirtiyor bu yüzden. Bir keresinde hatırlayamadığı için ondan tokat bile yedi. Janie yüzüne bir tokat attı ve ona sersem dedi.

“Tourette hastalığı mı var sende?” diyor Yeşil, arkadaşına.

“El fenerimi alayım” diyen Ralph yana doğru gidiyor. El fenerini yerden alıp açıyor. Büyük çocuklara göre bir fener değil onunkisi. Ampul takılmış bir copa benzemiyor.

Kırmızı gözlerini deviriyor. “Al bunu kullan.” Kendi fenerini uzatıyor.

“Bu bana yeter” diyor Ralph, gururlu ve alaycı bir gülümsemeyle. (İşinizi gören bir Volkswagen Polo’nuz varken neden bir 4x4 isteyesiniz ki?)

Kırmızı bundan hoşlanmıyor. Alaycı gülümsemeden hoşlanmıyor. Janie bu gülümsemeyi mamografi makinesine tıksa (Vuhu-uu! İşte buna bellek denir Janie. Kanabis ve bellek yitimi arasında bir bağlantı yok, gördün mü? Sana söylemiştim demekten nefret ediyorum ama söylemiştim.) ve içinin fotoğrafını çekse, küçümsemeyle dolu olduğunu görürdü ve onu sıkarsa, makinenin içinde iyice sıkıştırırsa horgörü fişkırarak çıkardı içinden.

Süümüklü piç, süper el fenerimi reddediyor.

“Ben de sana yardım edeyim” diyor gaz lambasını alan Miriam.

“Hayır, sen burada kal.”

“Gözleri benden daha iyi görüyor” diyor Ralph.

“Samanlıkta iğne aramıyorsun sonuçta.”

“Bu tenekeleri hemen bulmak istiyor musunuz istemiyor musunuz?”

Yeşil iç geçiriyor. “Tamam.”

Kulübenin içinde, Miriam planını Ralph’ın kulağına fısıldıyor. “Kutuları bulamazsak çıldıracağım, tamam mı? Dişi bir iblis gibi çılglığı basacağım. Kurt kadına dönüşeceğim. Burada kalmazlar o zaman. Hiçbir erkek gözlerinin oyulmasını istemez.”

Ralph ona nasıl karşılık vereceğini bilmiyor.

Eşyaları kaldırıp altlarına bakıyorlar. Uyku tulumunun altında bir şey yok. Yerde, yerdeki örtülerin içinde de. Ralph sırt çantasının ceplerini kontrol ediyor ama bunu boşuna yaptığını biliyor çünkü teneke kutuları özellikle içlerinde ne olduğuna bakmadan asla çantasına koymayacağını biliyor.

“Ah, bir dakika” diyor ve doğruluyor. Doğrulurken yüzünü buruşturuyor. Üç gece sert ahşap zeminde uyumanın bedeli. “Kova.”

“Tuvalet kovası mı?” (Miriam mavi plastikten tuvalet kovasıyla tanıştı çoktan.)

“Hayır, bir tane daha var. Bazı eşyayı onun içine doldurmuş-tum, ufak tefek şeyleri özellikle. Her şeyin bir arada durmasından hoşlanırım” diyor sanki açıklama yapması istenmiş gibi.

Şimdi yeniden dışarı çıkıyor, Miriam da peşinden gidiyor. Yeşil ve Kırmızı onun bir kovayı yerden alışını, içindekileri yere dö-küşünü seyrediyorlar; kibritler, kâğıt mendiller, yiyecek paketleri, karton kahve bardakları, plastik çatal bıçak, bir gitar penası, bir çift kulaklık, dört tane deforme olmuş taşıma torbası, tükenmez-kalem, üç metal kutu.

“Oh be sonunda” diyor Kırmızı.

“Önce içlerine bak da” diyor Yeşil.

“Doğru dedin.”

“Her şey yolunda mı?” diye soruyor Yeşil, kutuları birer birer açıp kontrol eden Kırmızı’ya.

“Yolunda.”

“Bizim için bir zevkti” diyor Yeşil, ellerini kot pantolonunun ceplerine sokarak. “Bir yandan da çok can sıkıcıydı.” Gitmek için dönüyor. “Hadi gel” diyor.

Ama Kırmızı yerinden kımıldamıyor. Öfkeyle Ralph’a bakıyor. “Bekle” diyor.

Ralph neler olacağını biliyor. Besbelli, değil mi? İşte başlıyoruz – bir adamın yumruğu, tekmesi, Tanrı bilir başka neyi inecek üstüne.

“Güle güle” diye fısıldıyor Miriam.

Kırmızı ona bakıyor. *Ucube*. Yeşil’e bakıyor ama yüzündeki ifadeyi okuyamıyor. Arkadaşı ona ne söylemeye çalışıyor? Ağzı kapalı, dudakları gergin, alayla dudak bükerek gibi ama yaptığı bu değil. Biraz hasta görünüyor, söylemeye çalıştığı bu mu?

Kırmızı, arkadaşı Yeşil’in yüzünde daha önce hiç kaygı ifadesi görmedi, bu ifadeyi başkalarının yüzlerinde görmeye alışkın. Kaybolduğunu hissediyor. Janie’yi bulması lazım. *Yeter*.

“Hoşça kalın ucubeler” diyor.

Ralph ellerini ağzına götürüyor. “Siktirin gidin” diyor karanlıkta görünmez olan adamların arkasından.

Miriam kovayı ve tuvalet kâğıdını alıp kulübenin arkasına saklanıyor.

O zaman fark ediyor Ralph. Burada, ormanda ne kadar savunmasız olduklarını. Ne kadar *korumasız*. Yaşayabilecekleri şiddeti, başlarına gelebilecek kötülükleri. Ama güvenli bir yer var mı gerçekten? Ralph evini, evine girmenin ne kadar kolay olacağını düşünüyor. Ormanla ev arasındaki tek fark zamanlama. Julie

Parsley'yi düşünüyor; doğru kadın, yanlış zaman? Yataklarında uyuyan Sadie'yi, Arthur'u ve Stanley'yi zihninde canlandırıyor. İyi olduklarını umuyor. Telefonunu açıyor.

İsa aşkına, ne çok mesaj böyle? Telefon bipliıyor ve titriyor, Sadie'nin yakıcı sözcükleriyle doluyor. Bu seviyede bir zehir cihazı patlatabilir bile. Sadie mesaj atmazsa onu terk etmekle tehdit ediyor – ne kadar kendini beğenmiş bir tavır, özellikle de Ralph onu zaten terk etmişken. Karşılık vermek istemiyor. Onu kendi zehirli sıvıları içinde çürümeye, kendi acılığında pişmeye, bayılana kadar tweet atsın ve blog yazısı yazsın diye kendi haline bırakmayı düşünüyor. YORUM YOK SADIE. Ama oğulları başka tabii.

– Merhaba Stan. Bir meslektaşımın yanında kaldığımı haber vermek istedim. Annenizle aramız pek iyi değil. Endişelenmeyin, yakında görüşürüz. Gerekirse bana mesaj at. Telefon burada çekmiyor, aramasan daha iyi. Sevgiler, baban xx

– Nihayet, bana! Annemi Catrina için terk mi edeceksin?

– Catrina kim?

– Ah, hadi ama. Annem Catrina'yla olduğunu söylüyor.

– Catrina adında birini tanımıyorum. Sen ve Arthur iyi misiniz?

– Biz iyiyiz ama annem tuhaflaştı.

– Nasıl yani?

– Sarhoş oluyor, sigara içiyor, DVD'leri pencereden dışarı atıyor.

– Söyle ona büyüsün biraz.

– Ne zaman eve geleceksin?

– Yakında x

Bir kâğıt bardağa doldurduğu suyla dişlerini fırçalıyor. Violent Femmes'in "Güzel Duygular" şarkısını mırıldanıyor ama neşeli

olduğu ve şarkı söylemek istediği için değil, gergin, endişeli, adrenalin dolu olduğu için. Miriam'ı ve onun çıldırıp vahşileşmekle ilgili söylediklerini hatırlıyor. *Hiçbir erkek gözlerinin oyulmasını istemez.* Deneyimden mi konuşuyordu? Sürekli yaptığı bir şeyden mi söz ediyordu? Yeşil ve Kırmızı buradayken daha mı güvendedi Ralph? *Tanrım lütfen gözlerimi oymasın.*

Melas, Ralph'ın bacaklarına sürünüyor. Mark onu kucağına alıp göğsüne bastırıyor. Elinde boş kovayla Miriam geliyor. Kovayı yere bırakıp orada öylece duruyor, ellerini önünde evirip çeviriyor. Vahşi kadının yerini üzgün ve donuk bakışlı kız çocuğu aldı.

"Yorgun musun?" diye soruyor.

"Bitkinim."

"Biraz uyumaya çalışalım mı?"

"Tamam."

Soğuk zeminin üstünde eski örtüler. Tek uyku tulumunun fermuarını açıp onu üstlerine örtüyorlar. Miriam'ın yastığı ezilmiş bir sırt çantası. Ralph'ın yastığı deri bir çanta ve katlanmış bir kazak. Köşede, sandalyenin üstünde, dört kutu sardalyenin yanında açık duran feneri tavana doğru çevirdiler.

Geveze bir yarasa kayın ağacındaki ağaçkakan deliğinden çıkıp havaya yükseliyor. Bir çığlık atıyor, perdeli kanatlarını çırpıyor, insan kulağının duymayacağı yüksek frekanslı bir ses çıkarıyor. *Ekolokasyon.* Ses yolculuk ediyor, çevredeki nesnelere çarpıp dönüyor ve yankıyla birlikte gelen mesaj yarasaya avının yerini söylüyor. İkinci bir yarasa ağaçkakan deliğinden dışarı bakıp karanlığa doğru uçuyor, bir üçüncü de onun peşinden gidiyor.

Vızıltılar, yarasa çığlıkları, sessiz olmayan sessizlik.

Başlarının üstünde bir helikopter dönüyor. Sesi artıyor, yaklaşıyor, şimdi tam üstlerinde ve sonra ses azalıyor, neredeyse duyulmaz oluyor, derken yeniden yaklaşıyor. Daireler çizmesinden bir

şeylerin kayıp olduğunu, hâlâ dışarıda bir yerde olduğunu, bulnamadığını anlıyoruz.

Siyah bir baykuş başka bir siyah baykuşla bölge mücadelesine girişiyor. Yuvarlak yüzü, dik tüyleriyle keskin kulaklı, keskin gözlü bilgeliğin simgesi. Ormanın zemininde dolaşan bir farenin hışırtılarını dinliyor ve birkaç saniye sonra onu midesine indiriyor.

“Burada her şey daha yüksek sesli sanki” diye fısıldıyor Miriam, kalbinin güm güm attığını ya da kulaklarının uğulدادığını söylemeden. Bunu daha önce hiç yapmadı. Bir erkekle *yatağa* girmedi hiç. Yattıkları yere gerçek bir yatak denemez aslında – derme çatma, uyduruk bir yatak ve ikisinin de giysileri üstlerinde. Yine de yan yana uyumayı planlıyorlar ve onun kolunun kendi koluna temas ettiğini hissediyor Miriam. Konuştukları zaman gece yatakta sohbet eden bir karıkoca gibi davranacaklar. Çok uygunsuz bir durum ama gerçek, gerçekten uygunsuz.

“Miriam?” diyor Ralph.

“Evet?”

“Sana bunu sormaya hakkım yok aslında ama...”

Tanrım, kulağa hiç iyi gelmiyor bu.

“Ama gerçekten merak ettim sanırım.”

“Neyi?”

“Vahşilikle ilgili söylediklerini.”

“Vahşilik mi?”

Ralph duraksıyor. Nasıl söylemeli? “Kutuları ararken, vahşileseceğim dedin.”

Evet, dedim diye düşünüyor. Dedim bunu. Doğru. Yine o duygu, o *sinsi* duygu doluyor içine. Yeniden oldu aynı şey.

“Söylediğin alışılmadık bir şeydi” diyor Ralph, sesini alçaltmaya çalışırken. Yüksek sesle konuşursam rahatsız olur belki diye düşünüyor. “Bir adamın gözlerini oymak hakkında söylediklerin.”

Başka bir dünyaya açılan bir geçit var. Ralph'ın sözleri açtı bu geçidi. Miriam bu dünyanın uzaktan duyulan sesini, kımıldısını, canlılığını duyabiliyor. Bir pasaj, bir patika, bir dünyadan başka dünyaya bir geçit açıldı. Bu bir kavşak anı Miriam. İster al, ister reddet. Aynı yoldan yürü veya farklı bir şey yap.

Neden konuyu deşmek zorundaydım diye düşünüyor Ralph. Neyim var benim? Yardımcı olmaya, bizi bir şeylerden kurtarmaya çalışıyordu – beni korumaya çalıştı, Tanrı aşkına. Belki de onun söylediği şeyi *ben* söylemeliydim aslında. Ben mi vahşileşecektim? Ne şaka ama. Ben bir bitki gibiyim. Fazla kibarım. Eski ve pis bir kulübede yatmış, psikoterapistçilik oynuyorum. Ama onun terapisti değilim. Belki arkadaş olabiliriz. Neden arkadaşım yok benim? Beni bir daha görmese umurunda olur muydu?

Miriam kavşakta oyalanıyor. Ralph kendi dünyasında oturup kendini çöpe çeviriyor. Hastalarına bu konuda tavsiyelerde bulunur, zihinlerinde taşıdıkları anlatıları fark etmemeye çalışmalarını, kendilerini küçümsememelerini, yargılamamalarını söyler. Bu anlatıyı bilinçli ve açık bir şekilde inceleyip gözlemleyerek onunla aralarına belli bir mesafe koymalarını söyler. Ama kendisi bunu yapmayı başaramaz hiç. Üç topla jonglörlük yapmaya benzer bu – bazı insanlar becerir, bazıları beceremez. Ralph jonglör değil. Topa hâkim olmayı hiç beceremedi.

Bir pasaj, bir patika, bir geçit. Kapısının üstünde, neon ışıklı bir tabela: GELECEĞİNE HOŞ GELDİN (BENSE HEP BURADAYDIM). Tracey Emin'in neon tabelalarından birine benziyor. Miriam, Tracey Emin'e *bayılır*. Yatağı, çadırı, mono baskıları, nakışı ve neonu çok sever. Her şeyin otobiyografik olabilmesinden, her şeyin mesaj verebilmesinden hoşlanır. Tracey Emin bastırılmış biri değil. Fenella gibi o da Miriam'ın dünyasındaki işaret fenerlerinden biri ama daha farklı. Tracey bir işaret fişegi. Bir sinyal.

Bu gece o sinyal GİT, RİSK AL, HADİ, KENDİNİ SAVUNMASIZ
HALE GETİR diyor.

“Ralph?”

“Efendim?”

“Bir keresinde vahşileştim ben.”

Ralph kımıltısız yatıyor.

“O yüzden üç yıl evden çıkmadım.”

“Bana anlatmak zorunda değilsin” diyor Ralph, onun iyiliğinden çok kendi iyiliği için.

“İstiyorum ama. Seninle konuşmak kolay.”

“Benim lanetim de bu” diyor Ralph.

“Ah” diyor Miriam.

“Birer fincan çay içelim mi?”

“Olur.”

Küçük kamp ocağının üstündeki çaydanlık fokurduyor. Miriam uyku tulumuna pelerin gibi sarındı. Ralph da hırkasını omzuna attı.

“İnsanlar beni deli sanıyor” diyor Miriam.

“Ben öyle düşünmüyorum.”

“Öyle mi?”

“Hayır.”

“Eminim değişir düşüncen zamanla.”

“Anlat hadi.”

“Rahat mısın?”

“Aslında hayır” diyor yerdeki torbalardan birinin üstüne oturan Ralph. Bağdaş kuruyor. “Ama anlat sen yine de.”

Miriam'ın annesi öldüğünde ondan geriye yalnızca denizde yüzen melon şapkası kaldı. Çılgın şapkacı. Atladı ama yüzmedi. Bir ağırlık gibi dibe battı.

Görgü tanıklarından biri polise şöyle demişti: “Tüvit ceketli, siyah bir melon şapka giymiş bir kadın gördüm. Uzun bir atlayıştı, tuhaftı. Birinin kenarda durup atladığını hayal edebilirsiniz ama o kadar uzun süre düşeceklerini beklemezsiniz.”

Koşarak atla.

Olur, sorun değil.

Hadi o zaman.

Başıyorum. (Hoşça kal Miriam.)

Miriam o gün birden fazla annesini kaybetti. Deli olanı. Bazen ona iyi davrananı. İstemediği halde sevdiği ve nefret ettiği anneleri. Ona bir yuva, su, yiyecek vereni. Kendini güvensiz hissetmesini sağlayanı. En üzücüsü de, hiç sahip olmadığı anneyi – onunla ilgili bütün umutları. Anneleri boğulmuştu, hepsi suyun altındaydı.

Gömecek bir ceset bulunamadı. Frances Delaney her konuda yaptığı gibi ölümünü de karmaşıklştırmayı ve zorlaştırmayı seçmişti. Miriam onun öldüğüne inanmak zorunda – inanç duymak zorunda. yokluğu da varlığı gibi çaba gerektiriyor. Denizin dibine batan, deniz yaratıkları tarafından götürülen, kemikleri denizin dibinde yatan bir kadın. Bu kadın kendine de, başkalarına da katlanamıyordu. Mutluluk anlarına tahammül edemiyordu. Neşesi çürümüşü. Yalnızca üzüntü ve tiksinti rahat etmesini sağlıyordu – onlara saldırdığında gitmiyor, onları ittiği zaman geri dönüyorlardı.

Cenaze törenine az kişi katıldı. Daha sonra botanik bahçesindeki ağaçlardan birine metal bir plaka yerleştirildi: FRANCES DELANEY, DENİZDE KAYBOLDU.

Cenaze töreninden sonra Miriam on dokuz saat uyudu. Onu ön kapıyı yumruklayan Fenella uyandırdı.

“İyi misin, seni telefonla arayıp durdum ama cevap vermedin” dedi Fenella.

“Affedersin, uyuyordum.”

“Endişelendim.”

“Neden?”

“Dün çok kötü görünüyordun.”

Fenella çay yaparken Miriam duş yaptı. Mutfaktayken Frances’in içeri gelmesini bekliyordu sürekli. Mutfak penceresini açtı, oturma odasına geçti ve bu odanın pencerelerini de açtı. Bu evin havalandırılması gerekiyordu. Ev pis değildi – Frances’in temizlik saplantısı böyle bir şeye asla izin vermezdi ama yine de kirliydi bir şekilde. *Mikropluydu.*

Miriam saçlarını kurularak mutfığa döndü. Üzerinde gri kanvas pantolonu ve mor renkli uzun kollu bir bluz vardı. Ferahlanmış görünüyordu.

“Seni öğle yemeğine çıkarayım dedim” dedi Fenella. “Pub’a yürümek ister misin? Ne dersin?”

“Tabii, olur.”

Fenella’nın Miriam Planı’nı (FMP) uygulamaya koyuşunun ilk günüydü. Planı yazmış, iki kopya bastırmış ve plastik kaplatmıştı. Miriam’ın geleceği parlak, silinebilir bir naylonun içindeydi. Düzenli olarak dışarıda yemek yemek, uzun yürüyüşler ve yabancılarla havadan sudan sohbetler gibi şeyler içeriyordu. Çarşamba akşamı Miriam ve Fenella pub’a gideceklerdi. Cumartesi akşamı şehirde kahve içeceklerdi. Miriam kendi kendine alışveriş yapacak, başta kruvasan ya da bir demet çiçek gibi basit şeyler alacak, sonra giysilere geçecekti. Mihenk taşları ve ödülleri vardı listede. Belki toga. Belki kolejde sanat dersi. Miriam düğmelerle BEN ANNEM DEĞİLİM yazabilirdi. Zamanın yavaş geçtiği, yaşaması kolay, sıcak bir yere tatile gidebilirlerdi. Havuz kenarında kitap okuyup cin içebilirlerdi. FMP’nin en sonunda kırmızıyla yazılmış iki sözcük vardı: *iş ve erkek arkadaş.* Bunların altına, Fenella sonradan aklına gelen koruma amaçlı bir cümle eklemişti: *ama hepsi doğru zaman gelince.*

Pub'da Fenella Miriam'a çedarlı ve soğan marmelatlı bir sandviç, kızarmış patates ve elma şırası ısmarladı, Miriam yemeğini yerken FMP'yi açıkladı ona.

"Baskı altında hissetme kendini tatlım" dedi peyniri tabağına akan tostunu eline alırken. "Ağırdan almak istersen sana istediğin kadar zaman tanırım."

Miriam gülümsedi. Baskı altında hissettiği yoktu. Fenella'nın sabrı sonsuz ve şaşırtıcıydı. Sandviçini yedi, elma şırasını içti.

"Bayağı acıkmışsın sen."

Ya şoktaydı ya inkâr halinde. Belliydi bu. Fenella bunu zihnine kaydetti ama arkadaşına konuyu açmadı. Şok ve inkâr kendi kendilerine geçerdi genelde, değil mi? Onları plana eklemeye gerek yoktu (zaten plastik kılıf da bunu engelliyordu).

"Kendime bir plastik kaplama makinesi alacağım" dedi Fenella, A4 boyutlarındaki planlarını inceleyip havada salları, sertliklerini beğeniyle süzerken. "Çok işe yarar eminim."

"İhtiyacın var mı öyle bir makineye?"

"Sorun o değil. Bir tane istiyorum. Kendini şımartmak iyidir tatlım. Arada bir yanı. Bir şeyler istemek iyidir."

"Öyle mi?"

Yemekten sonra pub'ın önünde durdular ve Fenella Miriam'a öyle sıkı sarıldı ki canını yaktı. "Pilatese gitmem lazım. Dersten önce bu kadar çok yemek iyi fikir değil ama ne yapalım. Sen iyi misin?"

"İyiyim."

"Beni ara."

Fenella koşarak uzaklaştı, gözden kaybolmadan önce dönüp ona el salladı. Miriam iki gün önce annesinin gardırobunda bulduklarını düşünerek tarlada yürümeye başladı: Üzerinde ZEHİRLİ TEMİZLİK MALZEMELERİ yazan eski bir ayakkabı kutusu. İçinde zehirli temizlik malzemeleri yoktu tabii. Miriam'a gelen beş

mektup vardı, büyükannesinden gelen ve annesinin ona vermediği mektuplar. *Mektupların biraz tuhaf sanki canım yazmıştı* büyükbabası. *İyi misin?* Mektupların yanında, Betty Hopkins'in ölüm ilanı da vardı. Miriam on bir yaşındayken ölmüştü.

İspanya'ya taşınmamıştı.

Torunundan bıkmamıştı.

Ölmüştü.

Frances Delaney kötü biriydi.

Yalan söyledim Miriam. Sen de yalanlarıma inandın. İçin yalanlarımla dolu, benimle dolu.

Balıklar etini didikler umarım diye düşündü Miriam.

Gecelerinde ve günlerinde yüzeceğim sonsuza dek.

Pub'dayken gökyüzü kararmıştı ama Miriam'ın yanında şemsiye ya da manto yoktu. Adımlarını hızlandırdı, yerdeki sıgır pisliklerine basmamaya çalıştı, yan tarafta hızla koşarak uzaklaşan bir tavşan gördü. Patikanın üstündeki çiftlik kapısına ulaştığı sırada yağmur yağmaya başladı. durdu, başını kaldırıp gökyüzüne baktı, gözlerini kapadı. *Yıkasın beni. Evet anne, hepsini. Konuşan benim Miriam. Beni duyabiliyor musun? Sensiz nasıl yaşayacağımı bilmiyorum, artık burada olmadığın için değil, yaşamama hiç izin vermediğin için.* Parmaklarını ıslak saçlarının arasından geçirdi, kapıdan geçip orman patikasına girdi.

Arkasından ayak sesleri geliyordu. Önce yavaş, sonra giderek hızlanan adımlar. Koşan biri herhalde. Yanından geçip gidecekti.

Ama koşmaya çıkmış biri değildi gelen.

Ayak sesleri tam arkasında durunca anladı Miriam bunu.

Onu koluyla boynundan yakaladı.

Hayır.

Olamaz bu...

Onu geri doğru çekti. Serbest eli karnında, kolunda, omzundaydı.

Onu patika boyunca sürükledi ve dizleri üstüne çökmeye zorladı.

Her şey öyle hızlı oldu ki; uzuvları bir anda birbirine karıştı, itişmeye başladılar, Miriam'ın göğsü acıdı, adam onun bileğini sıkı sıkı yakaladı, onu yere itti, ağırdı, elleri her yanındaydı, giysilerini çekiştiriyordu...

Derken Miriam kenarda öylece durmuş olanları seyreden annesini gördü.

Sırılsıklamdı annesi.

Saçlarında yosunlar vardı.

Üzerinde tüvit ceket, siyah pantolonu ve melon şapkası.

Ölürken üzerinde olan giysiler.

Sırıtiyordu.

Adamın biri kızının tepesine çıkmıştı ve o sırtıyordu.

Anne?

Miriam çılgığı bastı.

Bebekliğinden beri attığı ilk çılgık.

Ses bulutları yırttı. Gökyüzü delik delik bir paçavraya dönüştü. Hikâyeler ikiye ayrıldı. Adamın göğsüne dirseğini indiren ve dişleriyle sol elinin derisini parçalayan Miriam'ın hikâyesi gibi. Onu bütün gövdesiyle itti, bedeni yay gibi kıvrıldı, döndü, yüz yüze gelene kadar debelenmeye devam etti.

Sonra adamı tırmaladı. Yüzünde derin çizikler açtı.

Sonra bir şekilde kendini onun sırtında buldu –nasıl olmuştu bu?– ve elleri adamın gözlerinde, kolları şok etkisi yaratan bir kolyeydi, adam öne doğru sendelerken bir kolye süs gibi onun üstünde sallanıyordu hâlâ. “Ne oluyor be? Manyak mısın nesin? Gözlerime ne yaptın kahrolası kaltak?”

Adam döndükçe Miriam da onun sırtında dönüyordu.

Bunu sen istedin pislik. O istedi, değil mi anne?

(Cevap yok.)

Anne?

(Orada kimse yok.)

Miriam adamı bıraktı. Yere düştü.

Adam –kanayan yüzü, kıpkırmızı gözleriyle– ormana doğru koştu.

Miriam –kanlı tırnakları, bereli dizleriyle– aksi yönde, şehre doğru koştu. Beckford Bahçesi 7 numaraya ulaşınca kapıyı açtı, içeri koştu, kapıyı çarparak kapattı, kilitledi ve sürgüledi. Mutfığa gizlendi. Bir köşede yere oturdu, pencereye doğru döndü, dizlerini göğsüne çekip titremeye başladı.

Gökkuşağına baktı. Duruma uygunsuz bir gökyüzü, çizgi filmi andıran.

Birinin gelmesini bekledi.

(Boşuna, umutsuzca.)

“Çok üzgünüm Miriam” diyor Ralph. Onun elini tutmak istiyor.
“Polis o adamı buldu mu?”

“Polise gitmedim ki.”

“Neden?”

“Anlamıyor musun?”

“Neyi?”

“Korkunç davrandım.”

“Ama...”

“Anlamıyorsun.”

“Seni öldürebilirdi.”

Miriam Starbucks fincanını daha sıkı tutuyor. “Onu öldürebilirdim.”

“Miriam, o adam...”

“Neler olduğunu bilmiyorsun. İçimde neler olduğunu.”

“Hayatta kalma güdünden mi söz ediyorsun? Dövüş ya da kaç güdüsünden?”

"Tehlikeliydim. Delirmiş gibiydim. Annem gibi."

Ralph yüzünü ovuşturuyor. Kaşlarını çatıyor, gergin, aklı karışmış.

"Tehlikeli olan *oydu*."

Miriam yüksek sesle nefes veriyor. Ralph neden söylediklerini anlamamakta ısrar ediyor? "Onu gördüm" diyor.

"Pardon?"

"Saldırı sırasında. Onu gördüm."

Ralph elini Miriam'ın elinin üstüne koyuyor.

"Gülümsüyordu" diyor Miriam.

"Zor bir hayatın oldu" diyor Ralph.

"Kime göre zor? Daha kötüsünü yaşayan sayısız insan var."

"Dışarı çıkmaya korktun mu?"

"Hayır."

"Hayır mı?"

"İnsanlar güvende olsun istedim."

"Başkaları mı?"

"Kendime güvenemiyordum artık. Eve gidince hiçbir şey hissetmedim. Aylarca hem de. *Hiçbir şey*. Tuhaftı, sanki bütün duygularımı aynı anda harcamıştım."

Şimşek.

Gök gürültüsü.

"Kahretsin" diyor Ralph, ayağa kalkarak.

Eşyaları -çantaları, kovaları, fincanları, kamp ocağını, gitarı, uyku tulumunu, kaşıkları, çayları, süttozunu- topluyorlar ve yağmur başlamadan kulübeye koyuyorlar ve yağmur hemen bastırıyor. Kocaman yağmur damlaları patlayan su bombalarını andırıyor. Son on dört aydır yağın en şiddetli yağmur bu. (Sabah haberlerde gösterilecek; bir gecede iki aylık yağmur yağdığı söylenecek ve akşam yeniden yağmur yağacağı bildirilecek. Bazı bölgelerde sel görülecek, kum torbaları depolardan çıkacak, insanlar birlik

olacak, giderler bu kadar suyla baş edemeyecek, nehirler yükselecek, şehirler su altında kalacak ve hepsi yüksek hızlı hava akımının suçu olacak, *hava koşullarını suçluyoruz* diyecekler ve bu sözcüklere yüzen köpeklerin, mutfaklarındaki sel sularını temizleyen vatandaşların, suyla dolu sokağa sokulmaması gereken terk edilmiş bir arabanın, daha önce böyle bir felaketle karşılaşmadıklarını söyleyen insanların görüntüleri eşlik edecek.)

Fırtına sırasında *sen* neredeydin? Bütün gece süren ve ertesi gece yeniden başlayan büyük fırtınada?

Yatağımdaydım tabii. En azından ilk kısmında. Başka nerede olacaktım? Ormanın ortasındaki kapısından ve tavanından su sızdıran yıkık dökük bir kulübede değil herhalde.

“Durum iyi değil” diyor Ralph, örtüler, uyku tulumu, bir araya yığıldıkları eşya ıslanırken.

Sağanak yağmurun altında bel vermeye başlayan çatıya bakıyorlar. Ralph Melas’ı kucığına alıyor ve çatının çökme ihtimaline karşılık bir daha indirmiyor. Fenerini soru sorar gibi Miriam’a doğru çeviriyor.

“Tamam” diyor ıslak saçlarını yüzünden geriye doğru iten Miriam. “Benim evime gelmek ister misin?”

“Sorun olmaz mı?”

“Olmaz. Haydi gerekli eşyaları alıp geri kalanı bırakalım.”

“Bunların çoğuna ihtiyacım yok” diyor Ralph. “Ama kediyi getirebilir miyim?”

“Evet” diyor Miriam. Çantasını omzuna atıyor, Ralph’ın gitarını alıyor ve bu adamın Beckford Gardens 7 numara hakkında, 1973’ten kalma turuncu ve kahverengi halı, 1958’de alınmış guguklu saat ve Neil Armstrong’un ayaklı posterini hakkında ne düşüneceğini merak ediyor.

Ralph ile Miriam sırt çantasını, gitarı, bir torbayı ve kediyi alıp ormana, karanlığa dalıyorlar. Ayakları çamur birikintilerine giriyor, giysileri sırlıklam oluyor, kedi Ralph'ın kollarında sallanıyor. Gittikleri yeri görmeye çalışırken kahkahalarla gülmeye başlıyorlar, kayıp düştükçe bacakları çamurla kaplanıyor.

Ralph yağmura bakıp AMAN TANRIM diye haykırıyor. Devasa sözcükler bunlar, vahşi ve gürbüzler. Ağzını açıyor ve dünyaya öylece çıkıveriyorlar.

Mucizevi diye düşünüyor Miriam. *Mucizevi* bir şey.

Plastik Meyveler

Bir ananas, bir salkım üzüm, bir armut. Betty Hopkins'in Noel ağacından sarkanlar bunlar. Ağaç gerçektir ama meyve gerçek değildi.

"Yeni dekorasyon malzemesi lazım bize" demişti Betty kızına. "Sen seçmek ister misin?"

"Ne anlamı var?"

"Baban yakında eve dönecek. Evi biraz aydınlatmış oluruz süslerle."

Frances omuz silkti.

Pazardaydılar. Şimdilik yalnızca yeni bir tarak ve bulaşık bezleri almışlardı. Noel tezgâhlarına gelmişlerdi. Noel Baba kılığına girmiş sabırsız bir adam size ne verebilirim, size nasıl yardımcı olabilirim, renkli süs ister misiniz, peki ya sim diye haykırıp duruyor, bir şeyler satmaya çalışıyordu.

"Kızım yılbaşı süsü seçecek" dedi Betty. Mahcup görünüyordu. "Değil mi canım?"

"Öyle bir hali yok gibi" dedi adam.

"Lütfen Fran. Bir şeyler seç. Şimdi."

"Bunlar" dedi Frances, işaret ederek.

"Gerçekten mi? Plastik meyveleri mi istiyorsun?"

Fran yürüyüp gitti, cüzdanını açmaya çalışan, hemen ödeme yapmak için acele eden, bir dakika canım hemen geliyorum diyen annesini tezgâhın başında bıraktı.

Küçük Fran Hopkins. Erkek Fran diyordu çocuklar ona. Şu saçınla erkeğe benziyorsun. Kendim kestim saçımı, sen hayatında hiçbir şeyi kesmemişsindir eminim ama ben neyi istersem kesebilirim, gel buraya seni de keseyim, kesebilirim, keserim.

On üç yaşındaki Fran bir otoparkta oturuyor. Daha büyük bir erkek çocuk gelecek yakında. Sulusepken kar yüzüne iniyor. Çocuk onu sevdiğini söyledi. Gerçek aşk bu dedi. Seni korkutuyor muyum dedi çocuğa. Elbette hayır dedi çocuk. Günlerce canı yandı ama o acı kıymetliydi, Fran'e sıkı sıkı sarıldı, onu bırakmadı.

Ondan sonra da onu tanımazdan geldi. Ceket giyen, bir duvarın üstünde oturan erkek çocuklar, dumanlı boğazları. Siktir git kızım, neden bana bakıyorsun öyle?

Her yanım ağrıyor dedi annesine. Midem ağrıyor, başım ağrıyor ama sen bana aldırmıyorsun ve sana ihtiyacım yok.

Betty doktora haber verdi, bahçe tellerinde açılan deliği, kesilen saçları, kesilen kolları, uyuduğunu, sürekli uyuduğunu, bir türlü huzura ermediğini anlattı ve erkek çocuklar var, eminim var dedi, hamile kalacak, bana ne yapacağımı söyleyin. Frances sessizce oturuyordu. Ona bakıyorlardı. Bu doğru mu, erkek çocuklar var mı diye sordu doktor. Hayır dedi Frances. Disiplin dedi Bay Hopkins, tavsiyem bu, bu kızın disipline ihtiyacı var. Onunla siz baş edemiyorsanız belki başka biri size yardımcı olabilir, bir süreliğine, kendinizi toplayana kadar. Kocanız nerede, sorabilir miyim? Betty, kocam yurtdışında çalışıyor, hep uzakta ama onu kim suçlayabilir, zavallı adam dedi. Yalnız değilsiniz Bayan Hopkins dedi doktor. Bu Valium'ları alan, kendinize dergiler satın alın, ama bu konu hakkında hemen bir şeyler yapın, kızınız kontrolden

çıkmaq üzere, ergenliğı kontrol altında tutmaq lazım. Kızınızın zihnini temizleyecek tek şey ceza, unutmayın sakın, bana güvenebilirsiniz, lütfen ağlamayın artık.

O gece Frances bir konuşmayı dinledi:

"Sabrımın sınırına geldim" diyordu annesi. "Sanki benim çocuğum değil. Beni çoktan aştı bu durum. Kalbimi kırıyor sürekli."

Hepsini daha önce duymuştu bunların:

Seninle ne yapacağımı bilmiyorum.

Babanı kaçırdın, kaçırdın onu.

Neden benden nefret ediyorsun?

Seni seviyorum ama...

Seninle baş edemiyorum.

İmkânsız birisin.

Seni seviyorum ama...

Seninle baş edemiyorum.

(Annem benimle baş edemediğini söylüyor, demek ki benden uzak, demek ki bana ulaşamıyor, demek ki yalnızım.)

Sonunda, bir dizi çocuktan sonra Eric Delaney geldi. Araba tamir ediyor, tulum giyiyor, eski ahşaptan güzel oymalar yapıyordu.

"Seni korkutuyor muyum?" dedi Frances ona.

"Korkmuyorum" dedi.

"Her şey yoluna girecek de bana."

"Her şey yoluna girecek."

Ona inanmak istedi.

Onu test etmeye koyuldu.

Ona bana sıkıca sarıl dedi.

Söylememeniz Gereken Şeyler

Merkezi ısıtma. Belli saatlerde seramik bir kapta verilen yiyecek. Yumuşak halı (kahverengi turuncu renkli halı konumunuza, bakış açınıza, baktığınız andaki ruh halinize göre cafcacılı da gelebilir retro da). Başka? Bu kedinin beğendiği çok şey var – muhteşem listesi bitmek bilmiyor. Dolaşabileceği bir bahçe var. Endişeyle ona seslenen Ralph. Yerler, duvarlar ve tavanlar, tüylü bir battaniye, ev hayatının ayrıntıları hakkında konuşan insanların bacaklarına sürtünmenin zevki de var. Beckford Gardens 7 numara bir cennet, tam bir cennet. Bir insan için olmasa da bir kedi için öyle en azından.

Melas oturma odasında yerde geriniyor ve yuvarlanıyor, sarı bir yastığın püskülleriyle oynuyor. Ralph ile Miriam masaya oturmuş seramik kâselerindeki Heinz domates suyunu içiyorlar. Az önce Monopoli oynamayı bitirdiler (Miriam piyon olarak köpeği seçti, Ralph da arabayı). Oyun çok uzun sürdü çünkü Miriam nasıl oynandığını bilmiyordu. Ralph şimdi internetten söz ediyor ona.

“Sence nasıl bir şey?” diye soruyor.

“Ne nasıl bir şey?”

“Çevrimiçi olmak.”

“Ben yalnızca Google’ı kullanıyorum” diyor Miriam.

"Facebook ya da Twitter hesabın var mı?"

"Yok."

"İnternette yok musun yani?"

Miriam'ın var olmadığını mı ima ediyor? Çevrimiçi varlık göstermek bir yana, insanların çoğu *çevrimdışı* varlık gösteremiyor ki. Bir insanın kaç farklı yerde bulunması gerekiyor?

"Hayır."

"Sevindim."

"Neden?"

"Çünkü bence böylesi daha iyi."

"Seçim yapmadım bu konuda. Bir şey *seçmedim* yani."

"Ulaşılamaz birisin Miriam. Kesinlikle öylesin."

"Ne?"

"Kimse seni bulamaz."

"Bundan o kadar emin değilim."

"Ben eminim."

Gerçek insanlar için gündelik hayat epey değişti artık. Yemek, uyumak, duş yapmak gibi aktiviteler artık *çevrimdışı* olmak, ulaşamamak, yok olmak, kaçak olmak anlamına geliyor.

"Ben de görünmek isterdim" dedi Miriam. "En azından *birileri* görsün istedim beni de."

"Sana imreniyorum, gerçekten imreniyorum."

"Bana mı imreniyorsun?"

"Özel hayatın tamamen sana ait."

"Hiçbir şeyim yok."

"Karım özel hayatımıza ait ayrıntıları internette paylaşmanın kabul edilebilir bir şey olduğunu düşünüyor. Ama bunun olanları bir kâğıda yazıp elektrik direğine asmaktan ne farkı var? Onun internetteki öykülerinden birinin karakteri gibi hissediyorum."

"Karın deli olduğu için üzgünüm."

“Ona *deli* diyebileceğimizden emin değilim Miriam.”

“Sen de bir şekilde sorumlu olabilir misin bu durumdan?”

“Nasıl yani?”

“Onun öykülerinden?”

Ne cüret. Ne aymazlık! “Ne demek istiyorsun?”

“Bazen ben de normal bir insanmış gibi yapıyorum, öyleymiş gibi hissedeyim diye yani.”

“Ama sen normal bir insansın zaten.”

“Bazen gerçek olsun diye bir şey öyleymiş gibi yapmak gerekir” diyor Miriam, Fenella’dan ödünç aldığı, çılgın bir dünyada aklı başında kalmak hakkındaki kitaptan alıntı yaparak. Bu özel yöntem, “sahip olmak istediğiniz şeye sahipmiş gibi yapmak” denir. *Özgüvenliymiş gibi davranın ve özgüveniniz artsın. Mutluymuş gibi davranın ve... Amatör dramatizasyonlar bunlar. Kişisel gelişim tiyatrosu.*

“Ne demek istediğini anladığımdan emin değilim” diyor Ralph.

“Belki de evliliğiniz hakkında hikâyeler anlatmasının nedeni bir evliliği varmış gibi hissetmek istemesidir.”

Ralph, Miriam’a bakıyor. Miriam patlıyor. Durumu anlatacak başka sözcük yok. Monopoli oynamayı öğrenmenin heyecanı patlamasına yol açtı ama Ralph onun eski halini, daha az güvenli olduğu halini daha çok seviyordu.

(*Öyleymiş* gibi yapıyor Ralph. *Özgüvenliymiş* gibi *numara* yapıyor, anlasana.)

Melas Miriam’ın masanın altındaki beyaz ve pofuduk terliklerini görüyor, üstlerine atlamaya hazırlanıyor. Ralph, Parsley adlı bir kadın hakkında bir şeyler anlatıyor. Bazen, Sadie yerine Julie Parsley’yle evlense neler olacağını düşündüğünü söylüyor. Miriam hışırıyor ve kimseyle evlenme şansı olmadığını ama bunun için minnettar olduğunu çünkü gidip gidip sürekli ona geri dönen

biriyle ne yapacağını bilmeyeceğini söylüyor. Tabanın ağzına kadar dolu ama sürekli şikâyet ediyorsun.

“Öyle mi?” diyor Ralph.

“Evet” diyor Miriam, sonra acaba bu söylenmemesi gereken şeylerden biri miydi diye düşünüyor. Böyle bir liste var, Fenella gibi insanlar bu listeyi doğuştan biliyor.

Ralph'ın yüzüne bakıyor – evet, bir şey oldu. Ralph değişti. Seçeneklerini tartıyor. Ona bir tokat atabilir. Hayır, bu kabul edilemez bir şey. Peki insanlar böyle durumlarla nasıl başa çıkıyorlar?

“Tracey Emin'i sever misin?” diye soruyor. Ralph'ın çorbasını bitirip sandalyesinde arkasına yaslanmasını seyrediyor. “Ben severim. Tıpkı onunkiler gibi kocaman bir neon tabela yapmak isterdim ve üzerinde *işitilebilir sis* yazsın isterdim.”

“Seviyor musun öyle şeyleri?”

“Nasıl şeyleri?”

“Sanatla ilgilenir misin?”

“Her şeyle ilgilendiğim kadar” dedi Miriam.

“Tabii öyledir. Aslında hepimiz bazı şeylere daha düşkünüz ama neye düşkün olduğumuzu nereden bileceğiz? Asıl sorun bu.”

Sorulardan biri bu diye düşünüyor Miriam. Asıl soru değil. Başka biriyle vakit geçirmek öyle karmaşık ve zor ki, belki de harcanan çabaya yazık.

Miriam'ın bahçesinin bitişiğindeki bahçede, Boo Hodgkinson merdiveninin tepesine çıkıyor ve Miriam Delaney'ye bakıyor, onu inceliyor, ona *bakakalıyor*. “Kutsal peksimet aşkına” diyor. Kutsal peksimet aşkına demeyi seviyor. Neden? Çünkü peksimetler deliklidir ve kutsal anlamına gelen *holy* sözcüğüyle delik anlamına gelen *hole* sözcüğü birbirine benziyor. Başka ünlemlerin aksine (Şaka yapıyorsun! Tanrım! Elin kopsun!) bu sözlerde gerçeklik

payı var. Bir gerçeği bildiriyorlar. Kutsal Peksimet derken aslında Delikli Peksimet demiş oluyorsun.

Merdivende dengede durmaya çalışırken, Miriam'ın yemek odasında olanları görmeye çalışırken hayatı boyunca peksimetten korkan bir kadın geliyor aklına. Kadında tripofobi denen bir rahatsızlık var, bir araya toplanmış küçük deliklerden korkuyor. Buna bazen yinelemeli desen fobisi de deniyor. On dakika boyunca Google'da yoğun bir şekilde araştırma yaptıktan sonra, Boo sözcüğün delmek ya da delikler açmak anlamına gelen Yunanca *tripo* sözcüğü ve *phobia* sözcüklerinin birleşimi olduğunu öğreniyor. Dünya üzerinde bal peteklerinden, karınca deliklerinden, ponza taşından, mercanlardan, etten, ahşaptan, keklerden ve bir araya toplanmış pipetlerden korkan yüz binlerce insan olduğunu keşfediyor.

Boo'nun çatı giderlerini temizlemesi lazım aslında. Evi onun yuvası değil, hayatının en büyük aşklarından biri. Minik bodrumundan yepyeni çatısına, çift camlı pencerelerinden büyük garajına, serasından ön verandasına evinin her köşesine bayılıyor. Bu yüzden bir fırtına çıktığında, evini hırpalayan ve bahçesini dağıtan yaz fırtınasından sonra kırmızı tulumunun üstüne su geçirmez pantolonunu geçiriyor, alet kemerini beline takıyor ve hasarı kontrol etmek için bahçeye çıkıyor. Merdiveni duvara yaslıyor, tepesine tırmanıyor ve şefkatle, kaygıyla çatı giderini inceliyor. Giderden topladığı yosun topaklarını aşağıdaki çimenlere atıyor, küçük bir çatlağı dolgu malzemesiyle dolduruyor ve o sırada oturma odasındaki Miriam'ı görüyor. Ah, ne güzel bir manzara. Ama *o da ne?* O kim? Bir adam mı? Olamaz, değil mi? Miriam'ın evinden çıktığını biliyor ama *(bir adamla birlikte)* eve döndüğünü görmedi. Bu doğru olamaz. O masum biri, bir hoppa değil. Belki de adam tesisatçı ya da ustadır veya gazometreyi okumaya gelmiştir. *(Ve sonra Monopoli oynamaya başlamışlardır, değil mi Boo?)*

Ah olamaz, Miriam onu gördü. El sallıyor. Boo da gülümseyerek el sallıyor ona. Ellerini havaya kaldırıyor ve bu hareketiyle fırtınanın çılgınlığını ima ediyor. Miriam'ın onu anlayacağını, hareketini doğru şekilde okuyacağını biliyor. Miriam başını sallıyor şimdi, Boo da bir yosun topağını gökyüzünden düşmüş gibi dramatik bir tavırla havaya kaldırıyor, Miriam'ın onu anladığını biliyor, onun fırtınanın etkisi, zararı, sonrası hakkında yorum yaptığını anlıyor. Sözcüklere ihtiyaç duymadan konuşuyor, kırılıp dökülenle ilgileniyorlar.

Miriam pencerenin önünden ayrılıyor. Boo merdivenden inip evine giriyor. Sugeçirmez pantolonunu çıkarıyor, kahve yapıyor, oturma odasına gidip pencerenin önündeki sandalyeye oturuyor. Karnı aç ama canı yemek istemiyor, yorgun ama uyumak istemiyor. Miriam'ı oturma odasında o adamla görmek gününü değiştirdi. Kullandığı yeni bitkisel ilaç -kaygıya iyi gelen, Anata adlı bir ilaç- yüzünden hassaslaştığını düşünüyor. (Anata hâlâ deneme safhasında olduğundan Boo günde iki kez şişeden birer yudum alıp gözlemlerini Moleskin defterine kaydediyor.)

Pencereden dışarı bakıyor, suyla kaplanmış sokaktan geçen arabaları izliyor, sonra bir şey görüyor. Bir çocuk. Miriam'ın ön kapısına koşuyor çocuk.

Posta kutusu takırdıyor ve Miriam umarım beklediğim şey gelmiştir diye düşünüyor - gereksiz reklam broşürleri, resmi evrak, fatura değil, tanımadığı birinden imzasız bir kartpostal bekliyor. Evet diye düşünüyor. Evet evet evet. Kartı alıyor, okuyor, misafiri-ne gösteriyor. Kartın ön yüzünde bir ağaç fotoğrafı var. Arkasına, turkuvaz rengi mürekkeple şöyle yazılmış:

**HER CUMARTESİ PAZARDA: BİR SADELİK AĞACI.
BİRİNİN ÜZERİNDE SENİN ADIN VAR MIRIAM**

"Kimden gelmiş?" diyor Ralph.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyor musun?"

"Kapıdan içeri atıyorlar onları."

"Onları mı?"

"Diğerlerini görmek ister misin?"

Kartpostalların ön yüzlerinde birer fotoğraf var. Arkalarında, büyük harfle, elyazısıyla yazılmış notlar. Ralph yazıları şöyle bir gözden geçiriyor:

GERİ ÇEKİLMEK İYİDİR, KATILMAK HARİKA

(önde St. Ives fotoğrafı)

ZAMANI GELİNCE BİZİ BULACAKSIN

(bir köpek ve yavrularının fotoğrafı)

YALNIZLIK MECBURİYET DEĞİLDİR

(bir Barbara Hepworth heykelinin fotoğrafı)

YAŞANACAK ÇOK HAYAT VAR

(gece vakti şehir manzarası)

HAZIR OLDUĞUNDA SENİN OLABİLİR BU

(beyaz ve kırmızı bir megafonu tutan bir kadın)

BİR KAFEDE OTURUP KİTAP OKUYABİLİRSİN MIRIAM.

RÜZGÂR SAÇLARINI KARIŞTIRIRKEN SOKAKLARDA

BİSİKLETE BİNEBİLİRSİN.

(bir Fransız kafesinin duvarına yaslanmış

eski bir bisiklet fotoğrafı)

**BİRİSİ YÜKSEK SESLE KONUŞTUĞUNDA BU ONUN
KENDİ SESİNİ BULMUŞ OLDUĞU ANLAMINA GELMEZ**
(bir kara kedi fotoğrafı)

“Bunların hepsi kapıdaki posta deliğinden mi atılıyor?” diyor Ralph.

“Evet.”

“Seni ürkütmüyorlar mı?”

“Neden ürkeyim?”

“Bir yabancıdan kartpostallar gelse ben huylanırırdım.”

“Bana rahatlatıcı geliyorlar.”

Kuşkulu bir tavırla burnunu çekiyor Ralph.

“Mesajları da seviyorum” diyor Miriam.

Ralph sanki bu kez bir ad ve adres bulabilecekmiş gibi kartpostalları yeniden inceliyor. Sonuncu kartı elinde sallayarak, “Bunu kimin getirdiğini görebilirdik” diyor.

“Boş ver” diyor Miriam, eğilip bükülme ihtimaline karşı elindeki kartı alırken.

“Bunları almaktan hoşlanıyorsun, değil mi? Hoşuna gidiyor bu kartların gelmesi.”

“Evet, öyle.”

Kapı tıklatılıyor. Ralph kendi evi, kendi kapısıymış gibi ayağa kalkıyor ama sonra duruyor. Ön kapıyı açan ve kırmızı tulum giymiş bir adamla merhabalaşan Miriam’ı seyrediyor.

“Onun peşinden koştum” diyor adam, başını sallayarak. Nefes nefese kaldığı için konuşmakta zorlanıyor. “İyi değil, değil.” Boo bacaklarına, kırmızı velur kumaştaki yağlı su lekesine bakıyor, tulumu bir terzilik trajedisi. “Ah, olamaz” diyor. “Üstüme su sıçramış.”

“Ralph, bu Boo. Yan komşum. Az önce ona el sallıyordum.”

“Bir merdivenin tepesindeydin” diyor Ralph, adamın kalın bıyığını kuşkuyla süzerken.

“Bu da Ralph” diyor Miriam. “Onu ormanda buldum.”

Boo’nun başı hafifçe dönüyor, Miriam’ın ormandan gelen bu adamla kim bilir neler yaptığını düşünüyor ve nasıl hissettiğine inanamıyor – ne kadar *fiziksel* ne kadar *yakıcı* bir his. “Gaviscon var mı?” diye soruyor.

“İçeri gelsene” diyor Miriam.

“Bir çocuk vardı” diyor Boo.

“Çocuk mu?”

“Peşinden koştum – belki odur diye düşündüm.”

“Oydu.”

“Öyle mi?”

“Evet.”

“Başka bir kart mı geldi?”

“Evet.”

Ralph, Miriam’ın komşusuna plastik kaşıkla Gaviscon içirmesini ve ona gelen son kartı göstermesini seyrediyor, ağacın sadeliği hakkında olanı.

“Bu bir davet” diyor Boo.

“Sence öyle mi?”

“Evet.”

Kartpostal, çocuk ve Boo’nun kirli bacakları – şöyle oluyor her şey.

“Kabul ediyor musun etmiyor musun?” diyor Matthew, kardeşiyle paylaştığı yatak odasının kapısında dururken.

“Çok yorgunum” diyor iki tek yataktan birine uzanmış yatan Alfie. Arkasına üç yastık koymuş, *Doktor Who’nun Maceraları* adlı bir dergi okuyor.

“Neden benim yatağımdasın?”

“Daha rahat da ondan.”

“Nasıl olabilir bu?”

“Bilmiyorum ama öyle işte.”

Matthew kapıyı kapıyor ve yatağına yürüyor. Ulaşması fazla uzun sürmüyor çünkü oda küçük. Aslında bütün ev küçük. Victoria mimarisi tarzındaki iki odalı evin tavanları yüksek olabilir ama odaları öyle küçük ki şiddet karşıtı hayvan severler bir kediye uygun bir ev olmadığını söylerdi. (Bir şeyi söylemenin binlerce yolu olsa da, kadim sözcükler çıkıyor genelde ağızlarımızdan. Sözcükler mi bizim içimizde biz mi onların içindeyiz?)

“Sana para veririm” diyor yatağın kenarına oturan Matthew.

“Ne kadar?”

“Beş papel.”

“Ya beni görürse?”

“Şimdiye kadar görmedi.”

“Neden kendin yapmıyorsun?”

“Benim boyum bir seksen.”

“Yani?”

“Yirmi bir yaşındayım.”

“Ne olmuş?”

“Sen daha az dikkat çekersin.”

“Hiç de bile.”

Matthew Doktor Who'nun Maceraları'nı Alfie'nin elinden çekip alıyor. “Lütfen” diyor. “Sana on papel veririm, son teklifim.”

Çocuğun gözleri aydınlanıyor. “Ona âşık mısın?”

“Ne?”

“Onunla çıkmak ister misin?”

“Elbette hayır. Bir gün sana açıklarım, tamam mı?”

Alfie yataktan çıkıyor. Doktor Who ve River Song figürlerinin yanına koymak için bir Amy Pond figürü almak istiyor ve para

lazım bunun için. Bir Tardis ve Dalekler ordusu da istiyor ama bir noktada durmak zorunda olduğunu biliyor çünkü istediği her şeye sahip olamaz, para ağaçlarda yetişmiyor ve annesiyle baba-sı zengin değil. kahverengi pantolonunu, yeni gömleğini giyiyor, papyonunu takıyor, tüvit ceketini üstüne geçiriyor. "Doktor Who'ya benziyor muyum?" diyor.

"Bir Zaman Lordu'na benzediğin kesin" diyor Matthew.

"Teşekkürler. Saç jölenden alabilir miyim?"

"Çabuk olursan evet."

Genç bir adam ve yedi yaşında bir çocuk arabayla gidiyorlar. Sahte Manchester aksanlarıyla bir Oasis şarkısı söylüyorlar, ışıkların bükülüşünü mü ne anlatıyor şarkı. Adam gülüyor. Çocuk gülüyor. Sonra araba duruyor.

"Ben burada beklerim seni" diyor Matthew, kartpostalı Alfie'ye uzatırken.

"Ya beni görürse?"

"Merhaba dersin."

"Tamam. Parayı ver."

"Dönüşte veririm."

"Ya şimdi ya hiç."

Matthew ön panele on poundluk bir banknot yapıştırıyor. "Git" diyor.

Alfie arabadan iniyor, sokak boyunca yürüyor, köşeyi dönüp Beckford Gardens'a giriyor. 7 numaranın önüne geliyor, ıslak kaldırımında ayağı kayıyor. *Bunu senin için yapıyorum Amy Pond. Yakında benim olacaksın. Seni Toys R Us'tan kurtaracağım. Hayır, bir Rory figürü almıyorum. Ona ihtiyacımız yok.* Kartpostala ya da arkasında yazanlara bakmaya gerek duymadan (öncekilerden bir şey anlamadığı için çoktan vazgeçti bu işten) kapıdaki posta deliğini açıyor ve kartı içeri atıyor. Dönüp yürümeye başlıyor

ama arkasından ayak sesleri geliyor, hızlı ayak sesleri. Duruyor. Kıpırmızı bir adam. Peşinden koşuyor. "Bekle, lütfen bekle!" diye haykırıyor.

Alfie koşmaya başlıyor. Matthew onu görüyor, adamı da görmüş olmalı çünkü motoru çalıştırıyor, yolcu kapısını açıyor ve arabayı geriye doğru hareket ettiriyor. Alfie içeri atlıyor, Matthew gaza basarken kapıyı kapatmaya uğraşıyor. Sokağın ortasından dönüp doğru yöne doğru ilerliyorlar, kırmızılı adama doğru ilerliyorlar ve hızla yanından geçip onu ıslattıklarına pişman oluyorlar.

"Affedersiniz bayım" diye haykırıyor Matthew. Arabanın camını kapayıp sola dönüyor.

"Bu bir kurtarma harekâtıydı" diyor Alfie.

"Belki de" diyor Matthew.

"Yok, kesinlikle öyleydi" diyor Alfie, Toys R Us yolunda. Plastik camlı karton kutusunun içinde yapayalnız bekleyen Amy Pond'u hayal ediyor. "Çok yalnızdır eminim" diyor.

"Evet" diyor Matthew.

Olmadığı İçin, Tamamlanmadığın İçin Devam Etmesi Gereken

Sadie bir çadır satın almak üzere. Bir çadıra ihtiyacı yok, onu istemiyor bile, almak üzere olduğunun farkında da değil. Vahşi doğada polyester bir örtünün altında uyumanın düşüncesi bile saçmalık açıkçası. Neden bunu yapmak istesin ki bir insan? Otel-lerin icat edilmesinin bir nedeni var ama bazen bir çadır yalnızca bir çadır değildir; bulunduğunuz yerde olmanızı haklı çıkaran şeydir – belli bir yerde (*Aman Tanrım bu o mu?*) olmanızın (*bunca yıl sonra*) nedeni (*ne tuhaf*).

Yer: Grab&Go Kamp Malzemeleri.

Grabowski adındaki gibi: Grab.

Alison Grabowski.

Manhattan'da yaşamak, küçük köpeğini Central Park'ta dolaştırmak, sokak sanatını, Japon mutfağını, James Joyce'u seven biri-ne âşık olmak isteyen kadın. Peki ne olmuştu? Bessie olmuştu işte. Bessie Byrant. Tam adıyla Elizabeth Jennifer Byrant. Açık havayı çok seven biri. Profesyonel kampçı. Alison'a yıldönümlerinde sugeçirmez pantolon almıştı. Romantizm ölmedi, sağlığı sıhhati yerinde, yalnızca onu yakalamanız gerekiyor – Grab&Go Kamp Malzemeleri!

Sadie pencereden içeri bakıyor, Smiths tişörtü giymiş, süet ceketli, siyah kot pantolonlu, sarma sigara içen bir kadın arıyor. İçeride bu tarife uyan biri yok. Midesi ağrıyor. Yolda çok fazla sayıda Werhter's Originals yedi. Öğle yemeğini de atladı, bunu yapınca cinayet işleyecek kadar depresif oluyor. Gergin de. Bir hayalet görmüş gibi mi olacak? Alison'a duyduğu hırpalanmış sevgi canlanan eski ve ahşap bir bebek gibi korkutucu mu olacak? *Dejavu. Yeniden duyularımdan korkuyorum. Yine dejavu! Üniversitedeyim sanki. Hiçbir şey mi öğrenmedim bunca zamandır?*

Ve sonra...

Aman Tanrım!

Bu o mu?

Sadie, burnunu cama yaslıyor.

O, değil mi?

Üzerinde Smiths tişörtü, süet ceket, siyah kot pantolon yok. Sarma sigara da içmiyor. Bir hava yatağını şişiriyor. Yere diz çöküyor, üflüyor. Saçları farklı (düz ve küt). Bedeni de farklı (daha ince şimdi). Kargo pantolon (yeşil, pratik, teknolojik) ve kısa kollu gri bir tişört var üzerinde, tişörtün önünde de küçük bir ayı karikatürü. (Herhalde bir logo, büyük olasılıkla Kanada markası - tabii bir rozet değilse. Öyle olmadığını umalım çünkü öyle bir rozeti nasıl bir kadın takar?) Üflüyor, üflüyor ve genç bir adam yanına geliyor, gülüyor, bir şeyler söylüyor ve Alison'a ayak pompasına benzer bir şey uzatıyor. Alison bunu hava yatağına bağlıyor ve ayağa kalkıyor, ayağıyla hava pompalıyor, Sadie'ye de Alison Grabowski'nin poposuna bakmak kalıyor; poposu hâlâ aynı ama bir yandan da tamamen farklı.

Wonder Stuff eşliğinde dans ediyorlar. Başım dönüyor, fezadayım. Zıplayarak dönen Alison'ın üzerinde bir kazak, kot şort, siyah tayt, vişne rengi Doc Martens var. Adı Alison değil Allie.

Sarhoş ve gülerек Sadie Peterson'la birlikte Wonder Stuff eşliğinde dans ediyor. Sadie buraya kibar ve düşünceli Ralph Swoon'la geldi. Sadie'nin Ralph'ın Allie olmadığını anlaması aylar sürdü. Tabii aşıkâr anatomik farklar var aralarında, gelecek hayalleri de tamamen farklı, biri melodramı seviyor diğeri saksı çiçeklerini. Allie'nin dans edişini seyrediyor, kahretsin, seni gerçekten istiyorum diye düşünüyor, elini karnına koyuyor ve ağlamaya başlıyor.

Sadie Peterson hamile.

"Onunla evlenecek misin gerçekten? Ralph Swoon'la?" diye soruyor Allie bir hafta sonra, sanat galerisinin kafesinde. Göz kalemi akmış. Yüzü solgun. Humusuna ve pita ekmeğine dokunmadı.

"Başka seçeneğim var mı?"

"Onu seviyor musun?"

"Evet, galiba."

"O zaman evlenmelisin, değil mi? Banliyöde cici bir ev satın alabilirsiniz."

"Öyle konuşma."

"Nasıl?"

"Kıskanıyormuşsun gibi."

Allie pita ekmeğini bölüp humusa banıyor. "Kıskandığım falan yok, hayal kırıklığına uğradım. Arada büyük bir fark var."

"Öyle mi?"

Tanrı aşkına, söyleyin işte. Birbirinize nasıl hissettiğinizi söyleyin. Bu işi tersine çevirin. Ralph'ı için içine katarak plan yapın, üniversiteyi bitirin, minik bir bahçesi, büyük bir terası olan bir eve taşının, ikiniz birlikte yaşayın, anne ve babalarınızdan bebek bakıcılığı yapmalarını isteyin, bir şekilde idare edin, babaları ve üç büyükanne ve üç büyükbabaları olan iki çocuğa annelik etmenin yolunu bulun.

Sadie öne doğru eğilip Allie'nin ağzının kenarına bulaşan humusu siliyor. Sessizce oturuyor, Kirsty Mac Coll'u dinliyor, diyet kola içiyor, bir şeyler olsun diye bekliyorlar. Aylar geçiyor, Sadie'nin karnı büyüyor, Ralph ona evlenme teklif ediyor ve Saide evet diyor. Oturup diyet kola içiyorlar ve bir şeyler olsun diye bekliyorlar. Birisi, bu çocuklar futbolcu olacak, bekleyin de görün diyor. Doğdukları zaman Ralph ağlıyor, Sadie çığlıklar atıyor ve Allie ölüm hakkında altyazılı bir Fransız filmini izlemek için gittiği sinemada kendisi gibi yalnız Bessie adında bir kadınla tanışıyor.

"Beni istediğinden emin misin?" diyor Bessie, ilişkilerinin altıncı ayında.

"Neden böyle diyorsun?"

"Bilmem."

"Biliyor olmalısın."

"Ama bilmiyorum işte, tamam mı? Neden öyle dedim bilmiyorum. Biraz yürüyelim mi?"

Bir kamp malzemeleri mağazasının önünde pencereden içeri bakarak ancak belli bir süre dikilebilir insan. Bir süre sonra dikkat çekmeye, rahatsız hissetmeye başlar. Sadie'nin midesi gurulduyor ve iştahı aklını karıştırıyordu. Eski tutkuları kurcalıyordu ama bunlar adı üstünde, *eski* tutkular değil miydi yalnızca? Yanında iki figür duruyordu; sağında arzu, solunda hüznün. Bir nostalji sandviçinin reçeliydi, pencereden içeri bakıp yitirdiği şeylerin acısını çekiyordu. Tatmin edici bir acı olması tuhaf çünkü acı tatminsizliğin belirtilerinden biridir genelde. Paradoksal bir özlem onunkisi. Yitirdiği şey hâlâ burada ama yalnızca hiçbir zaman burada olmamış olduğundan. Karşılıksız aşk: Olmadığı için, tamamlanmadığı için devam etmesi gereken aşk. Varlığı yokluktan beslenen.

Sadie kapıyı açıp dükkândan içeri giriyor. Bir zil sesi. Başı yukarıda içeri giriyor Sadie. Hava yatağını şişiren kadının yanından geçiyor. Kurulmuş çadırlarla dolu bir köşeye gelene kadar yürüyor. Arkasında ayak sesleri duyuyor. Hemen çadırlardan birinin yanına gidiyor, zorlu bir günün ardından iki mutlu kampçının içine kıvrılıp uyumasına hazır bu çadır. (Gerçi zorlu gün boyunca kampçıların ne yaptığını hiç bilmiyor Sadie. Ne yapıyorlar gerçekten?) Uyku tulumlarının üstünde kurbağa resimleri var, misket limonu yeşili kurbağalar siyah fonun önünde oturuyorlar. Bu bir çocuk çadırı mı?

“Yardımcı olabilir miyim?”

İşte hiçbir şey başlıyor. Sadie dönüp bakmıyor. Bakmak istiyor ama olmuyor. *Dejavu...*

Sessizlik. Plastik kokusu, parfüm kokusu ve...

Sadie kadının arkasında durduğunu hissediyor. Kadın hiçbir şey söylemeden öylece arkasında duruyor ve Sadie bunun bir satış görevlisi için epey *girişken* bir tavır olduğunu düşünüyor: *Seni izliyorum, tependeyim*. Bu düşündükleri bir şarkı sözü müydü? Bir kadın sesinin onları söylediğini duyabiliyor – Juliana Hatfield olabilir mi? Çadırların hep böyle erotik olup olmadığını merak ediyor (belki de kampçılara bundan ötürü mutlu kampçılar deniyor) ya da aniden banyoya daldığı bir seferinde Alison’ı küvetin içinde, çevresinde mumlar yanarken D. H. Lawrence okur ve Juliana Hatfield dinlerken bulduğunu hatırladığı için ona böyle geldi.

“Bu çadır indirimli” diyor kadın.

Sadie arkasına dönüyor. Nefes veriyor. Sanki sonsuza dek veriyor o nefesi. Nefesini tuttuğunu yeni fark etti.

Kaşlar kalkıyor, ağız açılıyor. Kadının yanakları şaşkınlıktan pembeleşiyor. Gözlerini yalnızca bir kez kırıyor. Sonra tek bir

sözcük söylüyor. Bu sözcük dudaklarından dökülmeden önce dudaklarındaydı. Sadie diyor. Aslında bir soru soruyor.

“Sadie?”

“Merhaba Alison.”

İlk cevap yeterli gelmemiş gibi, Sadie denen bu kadın duymıyormuş ve karşısında durmuyormuş gibi (bu nasıl olabilir ki?) yeniden soruyor kadın: “Sadie?”

“Evet.” (Benim. Buradayım.)

“Kahretsin.”

“Biliyorum.” (Ne biliyorum ki aslında?)

“İnanamıyorum.”

Sadie iç geçiriyor. Daha önce bu kadar çok iç geçirdiğini anımsamıyor.

Alison başını sallıyor. “Sen...”

“Ben ne?”

“Çadır mı bakıyorsun?”

Gerçekten çadırlardan mı söz edecek yani?

“Evet.”

Evet mi?

“Bu tarafta oturmuyorsun değil mi?” diyor Alison. Bunu söylerken biraz ürkmüş görünüyor.

“Yalnızca geçiyordum.”

Ah, hadi ama!

Sadie'nin zihninde, hızlı gelgitler. Birbirine zıt iki cümle: *Aslında buraya seni görmeye geldim'e karşılık oğullarım için iki kişilik çadır almam lazım.* Gerçeğin karşısında yalan. Riske karşı güvenlik. Bedavaya karşı 250 pound. Çadırı almak yerine biraz zaman kazanmaya karar veriyor.

“İşten sonra birer içki için buluşmak ister misin?”

“Bugün mü?”

“Evet.”

“Aslında planım var.”

Zaman satılık değil. Bitti. Sadie zamanın boş olduğu ve onlara ait olduğu günleri hatırlıyor. Ağlamak istiyor ama dürtüsü genelde olduğu üzere yine gözyaşı yaratmıyor. Eva Cassidy’nin “Songbird”ü çalışıyor dükkânda. İyi bir seçim değil çünkü bu şarkıyı dinleyince hep duygulanır ama tuhaf çünkü şarkıyı sevmiyor bile ve...

“Ama erteleyebilirim” diyor Alison.

“Yapabilir misin bunu?” diyor Sadie.

Hızlı ve Derin

Boo bahçenin çimlerini biçerken kahve içiyorlar.

“Neden böyle yapıyor?” diyor Ralph.

“Yardımcı olmayı sevdiğinden” diyor Miriam.

“Biraz erken değil mi bunun için? Saat sekiz bile değil henüz.”

“Ne için erken?”

Mutfak penceresinden onu seyrediyorlar, sonra Miriam dolaptan üç kutu mısır gevreği alıp tezgâha diziyor: Coco Pops, Cheerios, Crunchy Nut Cornflakes. Ralph'ın her zamanki kahvaltısı meyveli, cevizli ve çekirdekli müsli.

“İstedğin kadar ye” diyor Miriam, bir kâse dolusu Coco Pops'la odadan çıkarken.

Cheerios o zaman diye düşünüyor Ralph. Onları kâseye koyuyor, süt ekliyor. Bunlar *yenebilir* şeyler mi gerçekten?

Dışarı çıkıyor. “Nasıl gidiyor?” diye sesleniyor.

Boo çim biçmeyi bırakıyor. Kısa kollu kot gömlek ve soluk kot pantolon var üstünde. Ralph'a Village People üyelerinden biri gibi güçlü kuvvetli ve yakışıklı görünüyor. “İyi gidiyor” diyor. “İşim bitmek üzere.”

“Miriam'a çok yardımcı oluyorsun, değil mi?”

“Beni eve yeni aldı.”

“Yeni mi aldı?”

“Eve yeni davet etti.”

“Kahve içmek ister misin?”

Boo başını yana yatırıp güneş gözlüğünün üstünden Ralph’a bakıyor. Ormandan gelen bu adam kendini ne sanıyor? Kendi evindeymiş gibi konuşuyor, kahve ikram ediyor ve...

“İsterim, teşekkürler.”

Mutfakta, Boo Ralph’ın neyin nerede olduğunu bilen birinin rahatlığıyla dolaplar ve çekmeceler arasında gidip gelmesini seyrediyor. Bu küçük gösteri kendini dışlanmış hissetmesine neden oluyor. “Miriam nerede?” diyor.

“Galiba yukarı çıktı.” Bir sessizlik, sonra: “Senin bitki uzmanı olduğunu söyledi.”

“Evet, öyle.”

“Ben psikoterapistim. Gerçi artık tartışmaya açık bir konu bu. Ne olduğumdan emin değilim. Bir tür kriz geçiriyorum sanırım. Kulağa fazla dramatik gelmiyordur umarım.”

Ben yalnızca Miriam’ı görmeye geldim diye düşünüyor Boo. “Anlıyorum.”

“Neyse, bitkisel ya da değil, her türlü yardıma açığım.”

“Ne tür bir krizden söz ediyorsun?”

“Sana biraz abartılı gelebilir.”

Boo kımıldasız oturuyor.

“Bilinmez olduğumu hissediyorum.”

“Bilinmez.”

“Evet.”

“Kendine mi öyle geliyorsun başkalarına mı?”

“İkisi de. Aklım sürekli karışık ve hiçbir şeyin önemi yok. Kulağa korkunç geliyor, biliyorum. Oğullarım önemli benim için. İki oğlum var. Ama geri kalan her şey sıvı gibi adeta.”

Sıvı mı?

Boo derin bir nefes alıyor. Çimleri biçerken mutluydu – tartışılmaz bir şekilde mutlu. Şimdi bilgi bombardımanına tutuluyor ve Miriam da yok görünürde. “Sıvı mı?” diyor.

“Katı olan şeyler sıvılaştırmış gibi. Bunun için bir ilacın var mı?” Ralph gülüyor. Söylediği şeyin saçmalığının farkında. Hızlı çare diye bir şey yoktur, değil mi? Mutfak dolaplarının kapılarını fark ediyor, çoğu yamulmuş, düşmek üzereler. Heinz domates çorbası, şekerli çocuk gevreği, Village People üyesi bir adam – bunların faydası oluyor mu gerçekten? Bir anlamı ve amacı var mı bunların?

“Şu anda kaygı için bir ilaç hazırlıyorum” diyor Boo. “Adı Anata.”

“Sorunumun kaygı olduğundan emin değilim.”

“Kaygılı değil misin?”

“Pek değil.”

“Kaygılı görünüyorsun.”

“Harika.”

“Harika mı?”

Ralph ve Boo iki farklı türde insan. Onları bir odaya kapatsanız bağ kurmaları aylar sürer. Biri nezakete, meşgul olmaya, kendisine ait olana iyi bakmaya önem veriyor, diğeri kendine ait olan bir şeyi, ne olursa olsun bir şeyi arıyor.

Yukarıdan ayak sesleri geliyor. Radyo açılıyor. (Çalan Chris Isaak mı?) Kurutma makinesinin sesi.

“Sana bir soru sorabilir miyim?” diyor Boo. “Hemen cevap vermeni istiyorum, hiç düşünmeden.”

“Tamam.”

“Tamamen özgür olduğunu hayal et. Ne istersen yapabilirsin. Ne yaparsın bu durumda?”

“Ah, bu iyi bir soru işte” diyor Ralph.

“Düşünme ama” diyor Boo.

Kurutma makinesi susuyor. Sahanlıkta ayak sesleri.

“Söyle” diyor Boo.

“Bilmiyorum” diyor kendini baskı altında hissedenden Ralph.

“Aklına hiçbir şey gelmiyor mu?”

“Aslında hayır.”

Boo, “Özgürlüğünü boşa harcıyorsun” diyor nazik ve alçak bir sesle.

Ralph, Sadie’yle, iki yeniyetme oğluyla ve sayısız zorlu hastasıyla baş etmeye alışkın. Ama şimdi, bu eski mutfakta afallamış bir halde oturuyor. Boo’yla fazla hızlı ve derin bir ilişki kurdu, şimdi ifşa olmuş gibi hissediyor kendini. Bir okul gezisinde hostelin mutfağında geçirdiği sabahı anımsıyor – diğer çocuklar aptal ve dağınık görünüyorlardı. Eve dönmek istiyordu ama kalmak da istiyordu.

“Ben her şeyi akışına bırakırım” diyor. “Burada olmakla da akışına bırakmış oluyorum şeyleri.”

“Miriam’la mı yani?”

“Evet.”

“Onunla birlikte olmak istemiyor musun?”

“Ah sen ne sandın...” Ralph başını iki yana sallıyor. “Birlikte olduğumuzu sandın.”

“Değil misiniz?”

“Hayır, öyle bir şey yok.”

Ne harika sözcükler bunlar! Boo kahvesinden bir yudum alıyor ve çaydanlığın yanında duran Crunchy Nut Cornflakes kutusuna bakıyor. Miriam’ın aşağı indiğini duyuyor, ayak sesleri ağır ve yavaş. Onun mutfağını tamir etmek, havuzunu temizlemek, garajına raf takmak, ona bol garnitürlü bir rosto yapmak isterdi. Kahvesini üzerinde DÜNYANIN EN İYİ ANNESİ yazan bir fincanla içen Ralph’a bakıyor.

“Çimenleri hemen halletmeliyim” diyor Boo.

“Tamam” diyor Ralph. Bu adamın enerjisini nereden aldığını merak ediyor, bitkisel bir şeyler kullandığını ve karışımları olmasa yorgun, bitkin, yani normal olacağından kuşkuluyor.

Şehrin diğer ucunda bir çocuk uyanıyor. “Günaydın Amy Pond” diyor. “Bugün nasılsın? İyi uyudun mu? Ben harika bir uyku çektim. Acıktın mı? Biraz tost ister misin?”

Tek kişilik yatakların diğerinde uyuyor numarası yapan Matthew, küçük kardeşinin oyuncak figüre söylediklerini dinliyor. Alfie’nin birkaç dakika sonra *Doktor Who* pijamalarıyla yataktan çıkıp Amy Pond’u aşağıya, kahvaltı masasına götüreceğini, orada figürün bacaklarını (sevgiyle, yavaşça) oturma pozisyonuna getireceğini, onu bir şişe kahverengi sosun yanına oturtacağını biliyor (“İşte böyle dimdik oturmalı herkes” diyerek gülecek annesi). Amy Pond yeni ama şimdiden ailenin bir parçası oldu bile. Her türlü konudaki yorumlarının (Amy çok geveze) ciddiye alınması gerekiyor, taleplerinin de. (“Bir ara küvette yüzmek isterim” diyor Amy.)

Bugün günlerden cumartesi. Alfie’nin babası pazarda tezgâhını kuruyor. Amy ona yardım etmeyi teklif etti çünkü öyle bir kızdır o. Matthew da geliyor ve bu beklenmedik bir şey. normalde cumartesi günleri bisikletiyle dolaşır ya da akşamüstü bir kız arkadaşıyla sinemaya gider. Kız arkadaşlarının hiçbirini eve getirmez, yalnızca karakalem portrelerini akşam yemeğinden sonra (cumartesileri balık ve patates) ailesine gösterir. Hep birlikte eğilip resme bakarlar ve *aaaah* ya da *ooooh* gibi sesler çıkarıp *ilginç bir yüz ifadesi* ya da *bakışları çok hüüzünlü* gibi yorumlar yaparlar.

“Siz ikiniz babanıza yardım etmek istiyorsanız acele edin” diyor anneleri.

“Siz üçünüz” diyor Alfie.

Matthew annesine bakıyor. "Sen de geliyor musun?"

"Hayır, market alışverişi yapmam lazım benim. Gelirken balık alır mısınız?"

Saat dokuz buçuk olduğunda pazar bez torbalarını omuzlarına atmış dolaşan insanlarla dolu. Bez çantalarda BENİ KİMSE KÖPEĞİM GİBİ SEVMİYOR ya da KANSERE KARŞI KOYUN, BU GEZEĞENİ SEVİYORUM ve UYUŞTURUCU DEĞİL KÖPEKLER GÜZEL gibi sloganlar yazıyor. Alfie çantalardaki sözcükleri okumayı seviyor çünkü yedi yaşındayken bu mesajlar çok gizemli, çok önemli geliyor insana.

"Kanserli bir kadın gördüm" diyor babasının yanına koşup. Amy Pond'un gömlek cebinden çıkan başı bir aşağı bir yukarı sallanıyor. "Ölüyor mu o kadın?"

"Kanser olduğunu nereden çıkardın?" diyor Eric.

"Çantasında yazıyordu."

"Ağabeyin nerede?"

"Arabayı park ediyor."

Bez çantalar organik et, köy sebzesi, bol meyveli reçel, kendi sürülerinin sütünü kullanan üreticilerin peynirleriyle doluyor. Bazı çantalarda mum, ikinci el kitaplar, küçük ahşap objeler de var. Bu objeleri ahşap oymacı olan Eric yapıyor. Tezgâhında daha büyük eserlerinin resimleri de var. Bugün sallanan minik ağaçlar, çıplak bir çift (yüz yüzeler, sarılıyorlar), ejderler, yaban tavşanları, ağaca yaslanmış küçük bir keman, davul çalan bir kadın var tezgâhında. (Evet, insanlar bu nesneleri alıyor.)

Matthew iki kahve bir limonatayla geliyor. Ahşap oymaları tek tek alıp kaidelerini inceliyor. Babası kahvesini içip müşterileriyle sohbet ediyor, havadan sudan konuşmayı sever. Ahşap bir saat yapmasını isteyen bir kadınla konuşuyor babası, Matthew kadının ellerinin titrediğini fark ediyor. Emekli olduğunda kocasına hedi-

ye edecekmiş saati. Hayatı boyunca emekli olunca bir saat hediye edileceğini sanmış kocası ama saat sesini sevmiyormuş. Sessiz, ahşap, *simgesel* bir saat hoşuna gider onun – tahmin edilemez bir boşluğu doldurur diyor. Zorlu bir görev bu.

“Ona istediği saati yapacak mısın?” diyor Matthew, kadın gidince.

“Nasıl hayır diyebilirim?”

“Daha önce saat yaptın mı?”

“Her şeyin bir ilki vardır.”

Matthew tezgâha gelen var mı diye çevresine bakınıyor. Tabureye tünemiş çizgi romanını okuyan Alfie’ye göz atıyor. Şu an iyi bir zaman. “Baba?”

“Hımmm...”

“Bugün birisi gelebilir. Yani, ufak bir ihtimal ama...”

Eric oğluna doğru dönüyor. Onun sanal kız arkadaşlarından biriyle mi tanışacak yoksa? Karakalem resim yerine kanlı canlı, gerçek bir kızla? “Hariak” diyor ellerini birbirine sürterek.

“Ama önce beni dinle.”

Alfie, *Ateş Arabaları*’nın müziğini mırıldanmaya başlıyor. Adamın biri gelip tren istasyonuna nereden giderim diye soruyor. Ahşap ejderlerden birini alıyor. Bir atı tercih edeceğini söylüyor. Eric’e dev bir Harry Potter yapmasını tavsiye ediyor. Gidiyor.

“Ne diyordun?”

Matthew parmaklarını saçlarının arasından geçirerek iyice dağıtıyor. Babasının gözlerinin içine bakıp “Miriam’ı biliyorum” diyor.

Dans

Ben, Sadie Swoon, kendimi berbat hissediyorum. Alison Grabowski halimi görüyor mu? Hangisi daha kötü bilmiyorum; seni düşünmek mi, burada karşısında oturduğum kişinin senin düşüncenin yerini alması mı? (Bir anı tohumu çiçeklenip hayali bir bahçeye dönüşüyor. İçinden geçiyoruz. İçinde dolaşmayı hiç bırakmadık.) Ama bu bizim hikâyemiz, öyle değil mi? Kayıp ve kazanç. Bir anlamı yok. Korkunç bir şey.

Seni düşünmediğim zaman bile seni düşünüyordum.

Buradayken oradaydın.

Oradayken buradaydın.

Keşke o bir kadeh şarabı ısmarlamasaydım.

Sadie içki içmeyi planlamamıştı. Kafasının açık olmasını istemişti, bir de gerekirse Alison Grabowski'den hemen uzaklaşmak. *Gerekirse.*

Büyük kadehindeki pinot noir'ı yudumluyor ve çevresine bakınıyor. Kırmızı deri koltuklar. Beyaz badana. Uzun barın arkasındaki duvardaki ayna. Elliler ve altmışlardan kalma çerçeveli reklamlar. Siyah süpürgelikler. Saçları asimetrik kesimli zayıf servis elemanları. Orantısızlık çok popüler artık. (Böyle yorumlar yapmaya başlayınca yaşlandığınızı anlıyorsunuz.) Dört ayrı

kolondan içeri dağılan ses, Elvis'in. Yan masada, Justin Bieber'a benzeyen üç adam biftekli sandviç yiyorlar, minyatür ve çelik çiçek saksılarından ince kesilmiş patates kızartmalarını üçer beşer ağızlarına atıyorlar. Dövmeli bir kız kendi başına oturmuş Martini içiyor, *Ulysses*'i okuyor. Sadie kıza imreniyor ama nedenini bilmiyor. Genç bir çift biraz içiyorlar, fıstık yiyorlar, masanın altında ayakları birbiriyle oynuyor. Bir adam cep telefonu ile konuşuyor, bunu bana yapma, bunu bize yapma diyor. Üzerinde hâlâ teknolojik pantolonu ve kısa kollu gri tişörtü olan Alison Grabowski üzerinde ayı karikatürü olan rozetini çıkarmış. Gençler için kamp gezileri düzenleyen bir yardım kuruluşunun logosuymuş o ayı.

"Nereden başlasak?" diyor Alison.

Levellers çalışıyor ve dans ediyorlar. Mutfakta sebze doğruyorlar, sebzeli lazanya yapmanın ne kadar kolay olduğunu konuşarak gülüşüyorlar. Odeon'da *Peret'in Arkadaşları*'nı seyrediyorlar, sonra iki paket cips alıp Emma Thompson'ın ne kadar iyi bir oyuncu olduğundan söz ederek eve dönüyorlar. Parkta birbirlerine kar topu atıyorlar, Alison, Tanrım, dur ve şuna bak diyor, bak kar her şeyi nasıl da güzelleştiriyor. Bir kafede pastırmalı sandviç yiyor, *The Times*'i okuyor, kendilerini yetişkin hissediyorlar. Alison'ın ilk arabasını, kırmızı Fiat Panda'sını yıkıyorlar, yan komşu çıkıp kızlar öyle yapılmaz o iş diyor ve elinde dönen özel başlıklı bir fırçayla geliyor. Bir Tori Amos konserinde en ön sırada el ele oturuyorlar, Tori Amos şarkı söylerken onlara bakıyor, ciddi ciddi gözlerini dikeyiyor ve sonra günlerce bunu konuşuyorlar, Tori Amos'ın ikisi için nasıl şarkı söylediğinden söz ediyorlar, harikaydı, müthişti diyorlar ve sürekli o şarkıyı, "Cornflake Girl"ü, üçünü birleştiren şarkıyı çalışıyorlar. Alison'ın annesi, babası, kız kardeşi, teyzesi, eniştesi ve büyükannesiyle birlikte akşam yemeği masasında oturuyor-

lar, hindi yiyorlar. Cuma sabahki kadın araştırmaları konferansı hakkında tartışıyorlar, saat dokuzda orada olmaları gerekiyordu ama Alison kalkmadığı için Sadie tek başına gitti ve ayrıntılı notlar aldı, sonra kruvasan alıp dinç, üretken, cömert bir ruh haliyle eve döndü ama Alison hâlâ uyuyordu, Sadie ona tembel olduğunu söyledi, Alison kalktı ve benim karım değilsin dedi; giyindi, kırmızı Fiat Panda'sına atlayıp parka gitti, öfkeyle parkta dolaşırken keşke evde kalıp kruvasanımı yeseydim diye düşündü. Sadie'nin yatağında yatıyorlar, Alison gülümsüyor, parmaklarını Sadie'nin kolunda bir yukarı bir aşağı dolaştırıyor – istersen sevişebiliriz diyor, nasıl hissedeceğini görmek için ve Sadie de, tabii, ne demezsin diye karşılık veriyor.

Ben, Sadie Swoon, acı çekiyorum. Seni kaybettim ve şimdi seni bularak yeniden kaybetmiş oldum.

“Nereden başlasak?” diyor Alison.

Sadie'yle birlikte olabilmek için her şeyden vazgeçerdi. Bessie'den, işinden, evinden. Evet, bunca zaman sonra bile. Bunu biliyor, zaten hep biliyordu. Sonuç önemsiz. Bunun gelecekle ilgisi yok, yalnızca geçmişle ilgili; kendine sadık kalarak yaşadığı, ona gerçek ve haki ki gelen bir şeyi ifade ettiği dönemle ilgili bir şey. Kendi hayatında kendi varlığını en yoğun şekilde hissettiği dönemle.

“Umarım birden böyle çıkıp gelmem sorun olmamıştır” diyor Sadie.

“Elbette olmadı” diyor Alison.

“Tuhaf bir dönemdeyim. Aklıma sürekli üniversite yılları geliyor.”

“Ralph nasıl?”

“Hiçbir fikrim yok.”

Alison kırmızı şarabından bir yudum alıyor. Sadie'nin eline bakıyor, alyansını arıyor. İşte orada, sade ve yerli yerinde. Ralph'tan boşanıp başka biriyle mi evlendi?

"Bir hafta önce evden ayrıldı" diyor Sadie.

"Seni terk mi etti?"

"Sanmıyorum. Hiçbir fikrim yok. Dolapta arkadaşım Kristin'i öptüm. Baskı işleri yapıyor. Kitap kapağı da tasarlıyor. Çok yeteneklidir."

Alison, Kristin denen bu kadından nefret ediyor. Hayatta bazı şeyler basittir. "Bir ilişkin mi var yani?"

"Yok, ilişkim falan yok. Ralph'a hiç ihanet etmedim."

(Zavallı Beverly Smart. O sayılmıyor bile.)

"Tamam. Neden onu bir dolapta öptün? Hâlâ biraz..." Alison duraksıyor. "Bastırılmış mısın?"

Bıçağı sokuyor!

Sadie ne söyleyeceğini düşünürken dudaklarını yalıyor. "Artık bir tür dağ insanısın yani" diyor Alison'ın kıyafetini süzerken.

Nakavt!

"Uzun yürüyüşleri hep sevmişimdir bilirsin" diyor Alison.

Sadie başını sallıyor. Uzun yürüyüş falan hatırlamıyor aslında. Kısa yürüyüşleri hatırlıyor -parkın çevresinde, şehre ve şehirden sinemaya, markete yürüyüşleri- sanki ayakları hiç durmamış, yan yana yıllar boyunca sürekli yürümüşlerdi.

"Asıl enerjik olan Bessie" diyor Alison.

Böylece Bessie de resme girmiş oluyor. Düz anlamıyla değil çünkü şu anda meşgul, Göller Bölgesi'nde bir yaz kampını yönetiyor. *Enerjik*. Bu doğru sözcük mü Alison? *Azimli* ve *saplantılı* ya da *heyecanlı* gibi başka sözcükleri de seçebilirdi ama *enerjik* sözcüğünü seçti çünkü kulağa diğerlerinden daha iyi geliyor ve Bessie Kristin'le yarışmaya başlıyor.

"Partnerin mi?"

"Hayat ve iş ortağım."

Hayat ve iş mi? Bunu ben mi söyledim gerçekten? Alison yüzünü buruşturuyor, Sadie içkisini içiyor ve "All Shook Up" çalıyor barda.

"Bir dakika, üniversitede Bessie diye biriyle çıkmamış mıydın sen?"

"Sadie, onu senin düğününe getirmiştım."

"Düğünüme mi?"

"Hatırlamıyor musun?"

"Hayır."

Gerçekten hatırlamıyor. İki tane ağlayan bebeği, yeni bir kocası ve doktoruna göre hafif gribi vardı. Doktoru mutlu olup olmadığını sorduğu zaman Sadie ağlama krizine girmiş, adam keşke bunları sormasaydım diye düşünmüştü. Bu kesekâğıdının içine nefes alıp ver demişti doktor. Bu kesekâğıdının içine nefes alıp ver ve her şey yoluna girsin. Sessiz bir şekilde girmişti de çünkü doktor ona antidepresan vermişti ve kimseye söylemeden beş yıl kadar kullanmıştı ilacı.

"Bağlantımız neden koptu hiç bilmiyorum" diyor Alison.

"Yirmili yaşlarında ikiz çocuk büyütmek kolay değil" diyor Sadie, her şeyin açıklaması buymuş gibi. "Ralph için sorun değildi. Üniversiteyi bitirdi, hayatına devam etti. Bana hiçbir şey kalmadı."

"İki çocuğun ve kocan kaldı."

Bir an dans ediyorduk, sonra bir de baktım ki iki bebeğim var."

"Doğum kontrol hapı reklamı gibisin."

Sadie başını kaldırıyor ama bir şey söylemiyor.

"Bir içki daha ister misin?"

"Evet, lütfen."

Ben, Alison Grabowski, öyle bir seçim yapma hakkım olmasına rağmen seni seçtim Sadie Swoon. Ne cüretle bu şekilde

çıkarmaz mısın? Beni uyarmadan, hazırlanmam için vakit bırakmadan mağazama geldin. Geleceğini bilsem üzerimde bu savaş pantolonu ve bu tişört mü olurdu sence? Bu sabah saçımı yıkar, biraz makyaj yapardım. Ama bana zaman vermedin, seçenek tanımadın. Ne değişti yıllar içinde? O zaman da seçeneğim yoktu şimdi de yok. Buraya geleli bir saat bile olmadı ama neden geldiğini biliyorum. Ralph'tan sonraki hayat düşüncesi Ralph'tan önceki hayatını düşünmene yol açtı ve ondan önce kim vardı? Ben. Ona asla âşık olmadın, o da bunu biliyordu ama çocuk gibi dediğini yaptı. Sonunda seni bıraktı, bu yüzden buradasın. Senden nefret ediyorum Sadie. Çok soğuktun. Seni çok özledim. Seninle birlikte olmak için her şeyi verirdim. Senden nefret ediyorum.

Oturup şarap içiyorlar ve melankolik hissediyorlar, melankolik başlarının üstünde yükseliyor, kendi özel mimarilerinde, kendi özel dünyalarında.

"Eskiden gidip izlediğimiz grubu hatırlıyor musun?" diyor Sadie. "Acquiescence?"

"Aman Tanrım" diyor Alison gülerek. "Acquiescence. Edinburgh'lu gothlar."

"O gothlara bayılırdım."

"Bence özellikle vokalisti seviyordun."

"Harikaydı o. Çok iyi bir çift olurduk."

Alison cevap vermiyor. Şarap kadehini iki elinin arasına alıyor, soğuk bir günde sıcak bir içecek içiyormuş gibi ellerinin arasında tutuyor.

"Peki iyi misin?" diyor Sadie.

"İyi?"

"Mutlu musun?"

"Evet, öyle de denebilir."

“Buna sevindim.” Sadie ahşap stanttan bir yiyecek mönüsü alıyor. “Aç mısın? Saatlerdir bir şey yemedim. Pizzayı hâlâ seviyor musun?”

Ben, Alison Grabowski – hızlı kuruyan, UV radyasyon ve rüzgâr korumalı, gelişmiş nem kontrolü sağlayan, kargo ceplerine her türlü malzeme yerleştirilebilen, anti-mantar ve böcek kovucu malzeme kaplamalı pantolonu ve gardırobumdaki *en sıkıcı* tişörtü giyen ben Alison, Saide Swoon’la karşılıklı pizza yiyor, Elvis dinliyorum. Geçen hafta Bessie’yle birlikte izlediğimiz *Bu Dans Senin* adlı filmi düşünüyorum; filmde bir kadın tutkulu bir ilişki için kocasını terk ediyor ama filmin sonunda en başta olduğu kadar mutsuz yine. Biz böyle olmayız Sadie, çünkü biz orijinal çiftiz, hiç birlikte olmamış olan çift. Heyecanın zamanla başka bir şeye dönüştüğünü bilecek kadar uzun yaşadık ve ben seninle başka bir şey yaşamak istiyorum. istersen yavaş yavaş yapabiliriz bunu. Konunun çevresinde dans edebiliriz. Burada oturup eski günlerden, kırmızı şarap içmekten söz edebiliriz. Bana mutlu olup olmadığımı sorabilirsin, ben de sana evet, öyle de denebilir diye karşılık veririm. Dans etmekten sıkılana kadar dans edebiliriz.

Annesini Öldürmeyi Düşünmek İnsanı Deli Yapmaz

Miriam'ın oturma odasında, guguk kuşu saatten fırlıyor ve *The One Show* başlıyor. Programı yeşil bir kanepede yan yana oturan bir adam ve kadın birlikte sunuyorlar. Kadın bize adamın adını, adam kadının adını söylüyor. Kamera başka bir yeşil kanepede oturup gülümseyen Sarah Millican'a dönüyor. Ralph bu programı daha önce hiç izlemedi. Böreğini ve patates püresini yerken, bir konudan diğerine atlayan, bu uysal ama pervasız televizyon yaratığına hayret ediyor. Şu anda, Galler'de çocuklarına zarar vermekten korkan kadınlar için bir yardım kursu açan bir adam hakkında konuşuyorlar. *The One Show* için riskli bir konu besbelli, bütün kadınların annelik içgüdüsüne sahip olduğunu, her kadının çocuk doğurabileceğini, suyu geldiği andan itibaren zaten içinde olan bir Annelik Rehberi sayesinde bu görevi başarıyla yerine getirebileceğini söylemeyi tercih ederler.

"Bir keresinde bir kendi kendine yardım grubunu yönetmişim" diyor Ralph.

"Ben de birkaç hafta öyle bir grubun toplantılarına gitmişim" diyor böreğini bitiren Miriam.

"Öyle mi?"

"Fenella iyi bir fikir olduğunu düşünmüştü."

“Fenella kim?”

“En yakın arkadaşım. Onu seversin, çok akli başında biridir.”
Miriam titriyor. Deliliğin anlamı olduğunu, asla damgalanmaması gerektiğini söyleyen Anita Goodwin’in organize ettiği kendi kendine yardım grubunu hatırlıyor. Anita’nın nasıl bir işe kalkıştığını dan haberi yoktu. Miriam onun şimdi ne yaptığını merak ediyor – Pam Croft’un etkisinden kurtuldu mu acaba?

“Ben misafir sanatçayım” diye ilan etti Pam Croft. Son sergisi kısa süre önce oturma odasında açılmıştı.

“Misafir sanatçı o anlama gelmiyor” diyor Rudy. “Kendi evinde misafir sanatçı olamazsın.”

“Neden olmasın? Böyle kurallara göre yaşıyorsan deli olduğuna şaşmamalı.”

“Biz kendimize *deli* demiyoruz Pam. Siyaseten yanlış bir deyiş bu.”

“Bunu başkaları yapıyor ama, değil mi?”

“Biz kendimize *zorlananlar* diyoruz.”

“Zorlananlar?”

“Evet.”

“Sen hangi konuda zorlanıyorsun peki?”

“Başka insanlarla bir araya gelmekte zorlanıyorum.”

Psikanalist ve grup yöneticisi Anita Goodwin ellerini salladı. “Sırayla konuşalım, olur mu?” dedi. Başkalarının küçültücü bulduğu sakinleştirici ses tonuyla düdüğü olmayan bir trafik görevlisi gibi konuşma trafiğini durdurmaya çalıştı.

“Biz deli değilssek gerçek deliler nerede peki?” dedi Pam.

“Enstitülerde.”

“Ne?”

“İlerlemiş vakalar. Tehlikeli insanlar. Kronik ve akut sorunları olanlar” dedi Rudy, gözlerinde yaşlarla.

“Ben eskiden annemi öldürmeyi düşünürdüm” dedi Miriam, elindeki Snickers paketini açarken. “Mimmm...”

“Mimmm mı?”

“Snickers’la konuşuyordum.”

“Sen kimsin peki?” dedi Anita Goodwin. Grup toplantılarının ilk kuralını unutmuştu; açılışa herkes teker teker kendini tanımalıydı. (Bunu nasıl unuturdu? Kocasını haftalık market alışverişini yaparken karısının giysilerini giymeye başladığından beri Anita Goodwin için hayat karmaşıktı. Giysilerini giymesini sorun etmiyordu – toplumsal cinsiyet rollerinin tersine çevrilmesi düşüncesine açıktı. Sorun olan kocasının aldığı iltifatları; arkadaşlarının, komşularının ve tanıdıklarının onun feminen varlığından, kıyafet seçiminden, yeni kimliğinden mest olmasıydı. Haftalık market alışverişini kendisi yıllardır o giysiler içinde yapıyor, görünmez, beğenilmez biri olarak market koridorlarında dolaşıyordu ve şimdi içinden çığlıklar atmak, bütün bluzlarını parçalamak, bütün kazaklarının kollarını koparmak geliyordu.)

“Annesini öldürmeyi düşünmek insanı deli yapmaz” dedi tam adı Cliff Richard Jones olan Cliff Richard. “Seni insan yapar.”

“Eskiden bir pergelle bacaklarıma adımı yazardım” diyor Mary.

“Bir yarış mı bu? Sanki öyle olmaya başladı” dedi Pam.

“Neden olmasın?” diyor Mary. “Neden olmasın? İçimizden birinin ilk kez bir yarışı kazanma ihtimali var sonuçta!”

“Mary, lütfen” dedi Anita. “Küfür etmek, bağışlamak yok. Yan tarafta içlerini boşaltmaya çalışan Budistler var.”

“Kardeşimin Fiesta’sıyla mahalledeki Asda’ya girdim” dedi Chris. “Ekmeklerinin insanları zehirleyip ırkçı yaptığını sanıyordum. Ama artık öyle düşünmüyorum tabii.”

Anita Goodwin sağlık nedenleriyle aniden istifa etmeden önce grubu altı hafta kadar yönetti. Sağlık sorunu derken içindeki deh-

şetli kaosu kastediyordu. Pam Croft'un Morris Minor marka bir arabayla onu takip ettiğini fark etmişti ama polise şikâyet edemiyordu çünkü Pam bu arabanın içinde yaşıyordu, dolayısıyla teknik olarak tek yaptığı kendi evinde oturmak ve pencereden dışarı bakmaktı; bunun nesi suçtu ki?

"Harika bir grupmuş bence" dedi Ralph. "Anarşik."

"Sence anarşi iyi mi yani?"

"Bazen" diyor Ralph, düzenli bir zihnin bastırılmış hayalpe-restliğiyle.

"Bir daha kendi kendine yardım grubuna gitmem" diyor Miriam, televizyona bakarak. "Anarşiden de payıma düşeni aldım zaten."

The One Show'da, 1971'de evlatlık verilen ve biyolojik annesiyle kısa süre önce bir araya gelen bir adamı tartışıyorlar. Adam ve annesi şu anda ekrandalar. Adam kollarını annesine sarmış, onun başını sanki bir çocuğu avutur gibi göğsüne bastırıyor. Anne hıçkırıyor. Adamın yüzü ifadesiz, kayıtsız, dalgın. Fonda yavaşlatılmış ve vokalleri çıkarılmış bir pop şarkısı remiksi çalıyor, duygusal etkisi artsın diye şarkıyı iyice ağırlaştırmışlar.

"Çok rahatsız edici" diyor Ralph.

Miriam ayağa sıçırıyor ve televizyonu kapatıyor. "Yeter bu kadar" diyor.

O akşam telefon çalıyor.

Yirmi kilometre ötede, bir adam karısı ve büyük oğluyla birlikte *The One Show*'u izliyor. Adamın kızı, delikanlının ablası ve bir yabancı hakkında uzun ve zorlu bir diyalog yaşandı aralarında, iki gün önce. Cumartesi günü akşam yemeğinde balık, patates kızartması ve bezelye ezmesi yedikten sonra, Alfie ile Amy Pond uyur uyumaz konuştular konuyu. Büyük oğul: "Senin ve annemin yıllar önce *ablamdan* söz ettiğinizi duydum." Baba: "Başka seçene-

ğim yoktu." Büyük oğul: "Alfie'ye kapısının altından kartpostallar attırdım." Baba: "Onun evine mi gittin?" İki gün sonra bir adamın annesine kavuştuğu *The One Show*'u izleyen ve sonra üç kadeh brendi içen Eric Delaney ayağa kalkıp şöyle diyor: "Tamam, bu işi yapmaya hazırım."

Miriam babasının ölmüş olduğunu sanıyor. Frances ona öldüğünü söylediğinden böyle düşünmekte haklı. Ama gerçekler sık sık kurmaca çıkar. Yalanlar da gerçek. Bu uydurma dünya akıl karıştırıcı giysiler giyiyor.

"Anevrizma geçirdi" demişti Frances. "Dodo kuşları kadar ölü. Ölü ölü ölü." Bir süre kendini suçlu hissetti ama sonra kendi hikâyesine kendisi de inanmaya başladı: "Gürültücü, bağırıp bağırان bir adamdı. Basit biriydi. Yıkılan çamaşırları asarken beyin anevrizması geçirdi. Evet, aynen öyle oldu. Önceden nasıl bilebilirdik? Pembe plaj havlumu asıyordu. Geride bir eş ve bebek yaştaki kızını bıraktı. Bebek sendin ama olanları fark etmedin bile. Yalnızca bir bebektin, öyle değil mi? Bebekler birinin ortadan kaybolduğunu fark etmezler."

Bebek çocuğa, yeniyetmeye, kadına dönüştükçe hikâye de değişti. Bazen adam öldüğü sırada bir korseyi asıyordu, bazen de sarı bir bebek tulumunu. Hikâyede değişmeyen tek ayrıntı ölümüydü. Demek ki o bölüm gerçek olmalıydı.

Ama değil.

Miriam'ın babası ölmedi.

Bunca zamandır hayattaydı, ki Miriam kendisi için aynı şeyi söyleyemez.

Neredeydi peki?

Yolun yirmi kilometre ilerisinde, küçük teraslı bir evde.

Bir keresinde farkında bile olmadan aynı otobüste yolculuk etmişlerdi.

Bir keresinde, farkında bile olmadan bir süpermarkette birbirlerinin yanından geçmişlerdi (donmuş brüksellahanası ve solmuş bezelyelerin yanında).

Bir keresinde, farkında olmadan aynı bekleme odasında oturmuş, aynı diş hekimine muayene olmayı beklemişlerdi. Diş hekimi odanın kapısından başını içeri uzatıp Miriam'a başını sallamıştı. Gelebilirsin Miriam demekti bu. İsim söylenmemiştir. Kimlikler ifşa olmamıştı. Babayla kızını ayıran çok gizli, özel güvenli bir manevraydı. Babası onun su sebiline doğru yürümesini seyretmişti. Miriam babasının *Country Life* dergisini sehpanın üzerinden aldığını görmüştü. Babası dışı başını salladığı saman Miriam'ın kalkıp muayene odasına girmesini seyretmişti. Hepsi bu. Boşluk ikisinin de içindeydi.

Miriam bunu bir şekilde biliyor. Ayrıntıları, nerede, ne zaman, nasıl olduğunu değil, onun bazen kendisine belli belirsiz temas eden varlığının dışarıda, dünyada bir yerde olduğunu her nasılsa biliyor.

Zikzaklar çizerek geliyorum.

Seni duyarım diye etrafı dinliyorum.

(Hep senin sesini duymaya çalışıyorum.)

Beyaz gürültü, parazit, fon müziği dünyası.

(Yine de dinliyorum seni duymak için.)

Dinlediğimi bile bilmeden.

(Nasıl bildiğimi bilmeden biliyorum.

Seni sevmeden seviyorum seni.

Seni görüyorum ama daha önce buraya gelmedin hiç.)

Beckford Gardens 7 numarada telefon çalıyor.

"Alo?" diye fısıldıyor Miriam.

Eric Delaney konuşmadan önce karısına ve oğluna bakıyor. Başını sallıyor. Başlarını sallıyorlar.

“Alo?” diye fısıldıyor yeniden. Telefonu kapatmak üzereyken bir erkek sesi duyuyor.

“Miriam Delaney’yle mi konuşuyorum acaba?”

“Evet.”

“Miriam, benim adım Eric. Korkunç bir şok gibi gelecek sana, ne olur bunun için beni affet. Ama ben senin babanım Miriam. Konuşan senin baban. Bay Eric Delaney.”

Çekici, Cazibeli

Miriam Delaney, hayır, sana inanmıyorum, annem de babam da öldü, kanıtın var mı, neyin peşindesin diyor. Fısıldarken kalbi hızla çarpıyor ve avuçları terliyor. İçinde umut yükseliyor, onu bastırmaya çalışıyor ama kendi iradesi varmış gibi içine dolmaya devam ediyor umut.

Ralph Swoon telefonda konuşan Miriam'ı dinliyor, neler olduğunu, onun her zamankinden biraz daha yüksek sesle fısıldamasına kimin sebep olduğunu merak ediyor. Melas'ın başını okşuyor ve guguklu saate bakıyor.

Sadie Swoon içinde rokfor, fırınlanmış soğan, patates, domates ve mozzarella olan bir pizza yiyor. Alison'ın ağzına bakıyor ve şimdi ne olacak, şimdi ne halt edeceğiz diye düşünüyor.

Alison Grabowski fûme salam ve ananaslı, fazladan biber eklenmiş bir pizza yiyor. Sadie'ye, *Bu Dans Senin* adlı bir film izleyip izlemediğini soruyor ve Sadie hayır diyor, yıllardır film izlemiyor, hatta Ralph'la veya başka biriyle birlikte sinemaya en son ne za-

man gittiğini bile bilmiyor, uzun bir cevap veriyor, anlatıp duruyor ama Alison onu seyreliyor ve başını çevirmiyor.

Arthur Swoon, Netflix'te *Breaking Bad* izliyor. Kanepeden beş saattir kalkmadı. Dün gece rüyasında bir nehirde yüzüyordu ve su soğuk, katlanılmaz ölçüde soğuktu ama bedeni sıcaktı, yüzmek kolaydı ve annesi nehir kıyısında durmuş onu cesaretlendirmek için haykırıyor, sanki bir yarış varmış gibi tezahürat yapıyordu ama suda Arthur'dan başka kimse yoktu.

Stanley Swoon mutfakta Joe Schwartz'ı öpüyor. Tavadaki pastırma cızırıyor. Ocağın diğer gözünde başka bir tava ısınıyor. Tezgâha üç tabak, üç bıçak ve üç çatal konmuş. Son birkaç gündür ebeveynleri evde olmadığından –babası tamamen gitti, annesi bir görünüp bir kayboluyor– Stanley'nin kişisel yetki hissi güçlendi. Bu ev *onun* eviymiş gibi geliyor ona artık. Bu sabah Harvey'yi dolastırdı, akşam yemeğini verdi, küçük bir tüpü açıp kana susamış pirelerden korumak için ensesine sıktı. Süpermarkete gidip tavada pişmekte olan pastırmayı satın aldı. Şu anda iPod'undan üç farklı odaya müzik yayını yapıyor – Bizim Yazımız adlı şarkı listesini çalışıyor. Evi, annesiyle babasının asla dolduramadığı bir şekilde dolduruyor ve bu heyecan verici bir şey, rahatsızlık verici ve yaşadığını hissetmesini sağlıyor.

Kristin Hart evde Carol'la birlikte *The Good Wife*'i izliyor. Sahanlıktaki dolapta olanlardan beri ondan kaçan arkadaşı Sadie'yi özlüyor – hiç olmaması gereken öpücükten beri, öfkelenmeden düşünemediği öpücükten beri, minik ve fantastik bir kuş gibi gecelerinde ve günlerinde uçuşan öpücükten beri.

Bob Hodgkinson yeni bir bitkisel tedavi yöntemi bulmaya çalışıyor. Mutfağı bir laboratuvar ve o da bir bilimadamı. Bose müzik sisteminde Vivaldi'nin *Dört Mevsim*'i çalıyor. Biftek, patates kızartması ve bir şişe birayla yakutını aldı, şimdi kitaplarını karıştırıyor, müzikle birlikte melodiyi mırıldanıyor ve aynadaki yansımalarını hayranlıkla süzüyor; kalın bıyığını, rugby oyuncularını andıran fiziğini, kılı göğsünü beğeniyor.

Eric Delaney kızını dinliyor. Kızı onu mirasını çalmak istemekle suçluyor. Fısıltıları bir meltem gibi etrafında dolaşüyor ve bu meltem eski karısının parfümü gibi kokuyor – Chanel No 5.

Alfie Delaney yatağında uyuyor. *Doktor Who* pijamaları üzerinde. Amy Pond Alfie'nin başının yanında, yatıkta yatıyor. Alfie rüyasında komşunun Jack Russel'ını görüyor, kahverengi ve siyah köpek Amy'yi ağzına almış çemberler çizerek koşuyor.

Matthew Delaney az önce Miriam'la konuşmayı bitiren babasını dinliyor. Benimle fısıldayarak konuştu diyor Eric. Ah tatlım diyor annesi, yanına oturup onun saçlarını okşarken. Matthew, Miriam'la tanışması gerektiğini biliyor, bunun çok önemli olduğunu kemiklerinde hissediyor – istatistiksel bilgi. Onun yüzünün resmini yapmak istiyor. Şu anda, üzüntüden buruşmuş ve sarkmış yüzüyle babasının da resmini çizmek istiyor. İnsanlar neden gülümseme çizmek ister hiç bilmiyor Matthew – asıl çekici, cazibeli olan hüznü ona göre.

Kimin Hayatı Bu?

“İnanamıyorum” diyor Ralph, Miriam’a bakarken. “İyi misin? Sana çay yapayım mı?”

Ona doğru yürüyünce kız titriyor.

Bir çaydanlık dolusu Yorkshire çayı. Bir tabak dolusu Rich Tea bisküvisi. Kendal Mint Cake – neden olmasın? Miriam bir tür keşif gezisine çıkacak besbelli – her saniye biraz daha yükselen, *tırman bana, tırman bana, bana tırmanmak istediğini biliyorsun* diye haykıran dev aile dağıtını herkes görebilir.

Yan yana kanepede oturuyorlar. Kolunu onun omzuna atıyor Ralph. Miriam’ın bedeni katı, inatçı.

“Annem ona gitmesini ve bir daha bizi asla aramamasını söylemiş” diyor, her zamankinden daha solgun yüzüyle.

“Peki neden kabul etmiş böyle bir şeyi?”

Miriam dönüp ona bakıyor.

“Sadie *bana* çocukları asla göremezsin dese bunu asla kabul etmezdim” diyor Ralph.

“Sadie benim annem değil ama.”

“Evet değil.”

“Annem bir daha ortaya çıkarsa benim canımı yakacağını söylemiş ona.”

“O da inanmış mı?”

“Annemle hiç tanışmadın sen.”

“Polise gidebilirdi.”

“Annem ondan önce davranmış. Babamın saldırgan olduğunu, onu evden uzak tutmaya çalıştığını söylemiş.”

Ralph çayını yudumluyor. Kimin hayatı bu? Kanepeye oturup Rich Tea bisküvisi yiyerek babası ölüymüş gibi ortadan kaybolan kadının hayatını dinleyen kim? *Onun* hayatı olmadığı kesin. *Asla* onun hayatı değil yaşadığı hayat zaten.

“İnanmakta zorlanıyorum” diyor Miriam. Beklentiyle Ralph’a bakıyor.

“Öyle” diyor Ralph.

“Bir süre sessizce oturmam lazım herhalde.”

“Evet.”

“Kendi başıma.”

“Ah...”

“Sakıncası var mı?”

“Elbette yok.”

Ralph’ın varlığı ne rahatlatıcı ne de faydalı. Küçültücü bir durum bu.

“Dürüst olmak gerekirse, günlerdir bu evde oturuyorsun” diyor Miriam.

“Mımmm...”

“Dikkatli olmazsan bana dönüşeceksin.”

“Bir yürüyüş yapayım” diyor Ralph.

“Pub’a gidip bir şeyler içebilirsiniz.”

Bu bir ilk olurdu Ralph için – pub’a gidip bira içmek. Otantik bir deneyim.

“Boo bunu sık sık yapar” diyor Miriam. “Aslına bakarsan sana katılmak isteyecektir herhalde.”

“Senin için sorun olmaz mı?” diyor Ralph. Sadie’ye dışarı çıkmasının sorun olup olmadığını hiç sormaz. İsteddiği gibi gelip gider ve o da öyle...

“Kesinlikle hayır.”

Boo kapısını açmıyor. Vivaldi’nin *Dört Mevsim*’ini öyle açmış ki kapı sesini duyamıyor. Ralph orada öylece duruyor, hem Miriam onu kovmuş gibi hem de kendisi Miriam’ı terk etmiş gibi hissediyor.

Crown’a ulaşana kadar cadde boyunca yürüyor. İçeride insanlar ona dik dik bakıyorlar. Barda bir bira ve cips ısmarlıyor. Yan gözle bir kadının yerinden kalkıp ona doğru geldiğini görüyor. Kadın adının Sandy olduğunu söylüyor. Sana arkadaşlık etmemi ister misin diyor. Üzerinde turuncu bir straplez ve daracık taşlanmış kot var. Ne iş yapıyorsun diyor, Ralph da psikoterapist olduğunu söylüyor. Psikoterapist nedir diyor kadın. Başkalarını dinlemek ve içdünyalarını anlamalarını sağlamak için para alan biri diyor Ralph. İçdünya nedir diyor kadın, resim asmak falan gibi şeylerden mi söz ediyorsun? Hayır diyor Ralph, *kişilerin iç dünyasından söz ediyorum*. Kadın gülüp ona psikopatın birisin diyor. Dışleri insanı şaşırtacak kadar beyaz. Öne doğru eğiliyor ve ona başkalarının *onun* içdünyasının avantajlarından yararlanmak için çok para verdiğini söylüyor, anlarsın ya diyor. Nazik teklif için teşekkürler diyor Ralph. Nazik bir teklif değil bu, seni pislik, kalbimin iyiliğinden yapmıyorum bu işi diyor kadın. Çok üzgünüm, canınızı sıkmak istememiştım, sessizce biramı içmeye geldim diyor Ralph. Frijit karından kaçmak için geldin, değil mi diyor kadın. Biliyordum zaten. Her halinden belli. Şeyinle ne yapman gerektiğini hatırlayamıyorsundur bile sen. İşe yaramazın tekisin. En azından bana bir cips ver bari.

Lanet olsun diye düşünüyor Ralph, pub'dan çıkarken. Köşeyi dönüyor, Crown'ı geride bırakıyor ve Miriam'ın evine dönmekte tereddüt ediyor. Miriam orada olmasını istiyor mu? Peki Ralph orada olmak istiyor mu? Oraya gitmeyecekse ne...

Telefonuna bakıyor. Bugün mesaj da gelmedi arayan da olmadı. Bir numara çeviriyor.

"Hiç tahmin etmezdim" diyor bir ses.

"Merhaba."

"Sonunda bağlantıya geçmeye karar verdin, öyle mi?"

"Üzgünüm."

"Öyle misin gerçekten?"

"Üzgünüm Sadie."

"Ailene sırtını dönüp çekip gitmek kabul edilebilir bir davranış mı sence?"

"Değil."

"Polise kayıp olduğunu bildirdim."

"Aman Tanrım, lütfen bunu yapmadığını söyle."

"Hayır yapmadım."

"Neden peki? Başıma bin türlü şey gelebilirdi."

"İçimden bir ses iyi olduğunu söyledi. İyi misin?"

"Öyle sanırım. Çocuklar nasıl?"

"İyiler. Bak, başka zaman konuşabilir miyiz?"

"Geç oldu, biliyorum."

"Ondan değil. Alison Grabowski'yi hatırlıyor musun?"

"Üniversiteden mi?"

"Evet."

"Neden?"

"Onunla dışarıdayım şimdi."

"Neredesin?"

"Bir otoparkta."

"Ne?"

"Dinle, gitmem gerek Ralph. Taksiye binmek üzereyiz."

"Nereye gidiyorsunuz?"

"Alison'ın evine."

"Çocuklar yanınızda mı?"

"Artık çocuk sayılmazlar, değil mi? On altı yaşındalar."

"Demek evde yalnızlar."

İç geçiriyor Sadie. "On altı yaşındalar."

"Alison mı seni aradı?"

"Neden sordun?"

"Öyle mi oldu?"

"Hayır, onu Google'dan ben buldum."

"Onu Google'dan buldun."

"Öyle dedim ya. Dinle, seni yarın ararım, tamam mı? Alison bekliyor. İyi olmana sevindim. Yakında konuşuruz."

Bir sokak lambasının yanında, beyaz teraslı bir dizi evin önünde kaldırımında duran Ralph telefonuna bakıp İsa aşkına diyor. Sadie, Alison'la dışarıda. Evde onun için ve evlilikleri için endişelendiği yok. Öyle olmasını mı bekliyordu? Herhalde. Kristin ya da Beverley'yle de buluşmuş olabilirdi. Ama kahrolası Alison Grabowski. Umarım şişman ve sıkıcı birine dönüşmüştür diye düşündü. Ne kadar olgunsun Ralph. Olgunluğu boş ver. Hepsini boş ver gitsin. Miriam bile hareket halinde, bir dağa tırmanmaya başlamak üzere, babası olduğunu iddia eden bir adama doğru kuşku ve ihtiyatla ilerliyor. Peki ya o? Şehrin sağlıksız diye tarif edilmesi gereken bir semtinde, bir sokak lambasının altında durmuş bekliyor. Bugün önce Miriam, sonra da kapısını çaldığında evinin ışıkları yanan, Village People üyelerinden biri gibi görünen adam tarafından reddedildi. Şimdi de karısı sarhoş, sesinden keyfinin yerinde olduğu anlaşılıyordu. Google yaptı bunu. Keyfini yerine

getiren o. Alison değil. Belki Google Ralph için de bir şeyler yapabilir. Miriam'ın bilgisayarını kullanması gerekecek. Miriam'ın bilgisayar var mı ki? Vardır herhalde, herkesin bilgisayar var.

Ah Ralph, seni sersem. Google zaten elinde değil mi? Kendi teknolojik bilgisizliğine gözlerini deviriyor. Akıllı telefon, akılsız kullanıcı. Telefonunu daha önce *doğru dürüst* kullanmadı hiç, dışarıda internet sitelerine bakmasına veya e-posta göndermesine gerek kalmadı. Ama artık hayatı hep dışarıda geçiyor. Peki *ne-reye* gidiyor? Bu öyle etraflı bir soru ki harfleri bir araya gelince Amsterdam'ı oluşturacak kadar büyük; kanalları, bisikletleri ve laleleri, galerileri ve kırmızı ışıklı bölgesi ve bu bölgede geçmişin asla sonlanmadığını anlatan bir şarkı söyleyen Julie Parsley var.

Sadie yapabiliyorsa kendisi neden yapamasın?

Ralph'ın rekabetçi bir yanı var ve bu özelliği bu gece ona amaç ve yön veriyor; amacı Eski Sevgiliyi Baştan Çıkarma oyununda karısını yemek olsun, ne çıkar?

(Çocukça şeyler bunlar Ralph.)

(Telefonda Google'ı nasıl açacağını bile bilmiyorsun.)

Hadi bakalım Sadie diye düşünüyor, Miriam'ın evine doğru koşarken, kim kazanacak bakalım?

Maymun Fırıl Fırıl Dönüyor

"Araba kullanamazsın" diyor Alison. "Çok şarap içtin."

"Sen de kullanamazsın" diyor Sadie.

Çok katlı otoparkta durmuş, anahtarlarla uğraşıyorlar. Bir şıngırtı, bir çingirak sesi, kararsızlığın inişli çıkışlı sesi. Alison başparmağını anahtarlığın üstündeki beagle fotoğrafında dolaştırıyor.

"Senin köpeğin mi?" diyor anahtarlığa bakan Sadie.

"Bu mu?"

"Evet."

"Değil, anahtarla birlikte gelen resim bu."

"Oraya kendi istediğin fotoğrafı koyman gerekiyor."

"Kim demiş?"

Karanlıktan bir delikanlı çıkıyor. Beyaz spor ayakkabı, kot pantolon, kırmızı tişört giymiş, saçı pembe.

"Saçın çok hoş" diyor Alison.

"Gece barınağı için para lazım bana" diyor çocuk.

Sadie ona evsiz olup olmadığını soruyor.

"Evim olsa neden dileneyim?"

Fusion Noodles torbası taşıyan bir kadın çıkageliyor. "Kevin, Tanrı aşkına" diyor. "Bunu kaç kere konuşmadık mı? Arabaya bin hemen." Kadın ve çocuk siyah bir BMW'ye biniyorlar. Kapı çarpı-

lıyor, motor çalışıyor. Yolcu koltuğunun camı iniyor ve uzaklaşan arabanın içinden tartışma sesleri geliyor.

“Düşünüyordum da” diyor Alison. “İstersen bende kalabilirsin. Arabaları yarın alırız.”

Sadie'nin boğazı tıkanıyor. Alison kontrol ediyor durumu – ona öyle geliyor. Bu yüzden boğazı tıkanıyor ve utanıp başını çeviriyor. El çantasında titreşen telefonunu fark ediyor ve kimin aradığına bakıyor.

“Şu görüşmeyi yapmamın sakıncası var mı?” diyor. “Çok önemli de.”

“Elbette, konuş istediğin gibi. Ben taksi bulayım.”

“Hiç tahmin etmezdim” diyor Sadie. “Sonunda bağlantıya geçmeye karar verdin, öyle mi?” Sonra, “Öyle misin gerçekten?” ve “Çekip gitmek kabul edilebilir bir davranış mı sence?”

Alison taksi için telefon ediyor, bir yandan Sadie'nin söylediklerini dinlemeye çalışıyor.

“Demek beni Google'dan buldun?” diyor otoparktan çıkarken.

“Başka nasıl bulacaktım seni?”

“İrkiltici bir şey yaptığın” diyor Alison.

“Sanki çok umurunda” diyor Sadie.

Taksi geldiğinde el ele tutuşuyorlar.

Dikiz aynasında karton bir maymun asılı – göğsünde *Muz kuyorum bebek* yazıyor. Ama araba muz kokmuyor, tıraş losyonu ve bira kokuyor.

Şoför Cornwall'li. Arka koltuğuna geçip pencereden dışarı bakan Sadie ile Alison'a kendisi söylüyor bunu. St. Ives diyor, hayatının aşkı, gerçekten öyle, başka türlü nasıl ifade edilir bilmiyorum, bir yeri bir insan kadar sevemeyeceğinizi söyleyenler halt etmiş.

“Sizin sevdiğiniz bir yer var mı hanımlar?” diyor.

“Yok aslında” diyor Sadie.

"St. Ives'i seviyorsan neden orada değil de buradasın?" diyor Alison, bunun üzerine susuyor şoför. Başını sallıyor, dikiz aynasına bakıyor ve adam aniden frene basınca maymun fırl fırl dönüyor.

"Siz kahrolası kadınlar ne kadar *kendini beğenmişsiniz*" diyor.

"Pardon?"

"Ne isterseniz söylüyor, ne isterseniz yapıyorsunuz."

Ne?

Alison, Sadie'nin elini tutuyor.

Çok hızlı gidiyor taksi. Yanlış yerden dönüyor.

Alison'ın evine giden yol değil bu.

Aynı anda konuşuyorlar.

Sadie, bence sen diyor.

Alison da, hemen kenara çek yoksa ben.

Şoför, çenenizi kapayın hemen kapayın çenelerinizi diyor.

Hız kesmeden bir kavşaktan geçiyor.

Trafik ışıklarında durmuyor.

Beni St. Ives'tan sürdüler diyor. Yeni sevgilisi ve kankaları. Hem de *kendi* karımı sarhoşken bir kere düzdüm diye. Arabayı durdur lütfen diyor Alison. Lütfen kenara çek, inmek istiyoruz. Adam, ben *konusuyorum* diyor. Çok kaba olduğunu söyleyen oldu mu sana hiç? Yeniden St. Ives'tan söz etmeye başlıyor, yollarını, virajlarından gece çıkan sesleri çok sevdiğini anlatıyor. Bir keresinde şiir yazdım St. Ives için, hem de yayınlandı, ne hoş değil mi hanımlar?

Radyoyu açıyor. "Take My Breath Away." *Top Gun*.

Sadie bir an filmi hatırlıyor. Tom Cruise ve Kelly McGillis'i. Sonra Alison Grabowski'yle birlikte bir arabanın arka koltuğunda olduklarını hatırlıyor, bir adamın sessiz bir yere gidelim, ne dersiniz, gidilecek en iyi yeri, en mükemmel yeri biliyorum dediğini duyuyor.

İnsan Bazı Şeyleri Kendiliğinden Bilir

Miriam ile Ralph uyurken telefon çalıyor. Genellikle arayan Fenella'dır ya da Frances Delaney'nin evde olup olmadığını soran biri. Frances'i soran insanlar bir şeyler satıyor. Miriam bundan emin çünkü annesinin tek arkadaşı vardı ve o da müdürdü.

Arayan Fenella değil, bir adam.

"Merhaba, Miriam Delaney'yle mi görüşüyorum?"

"Olabilir" diye fısıldıyor yavaşça. "Ama olmayabilir de. Saatin sabahın biri olduğunun farkında mısınız?"

"Öyle mi? Aman Tanrım, çok üzgünüm. Zamanın nasıl geçtiğini fark etmemişim. Ben..."

"Kimsiniz acaba?"

"Benim adım Matthew Delaney."

Artık herkesin adı Delaney. Yeni bir tür çılgınlık bu. Hiç bitmeyecek mi?

"Bana babam olduğunu mu söyleyeceksin?" diyor Miriam.

"Aslında ben senin kardeşinim."

Uzun bir sessizlik oluyor.

"Alo?" diyor erkek sesi.

Miriam konuşmak üzereymiş gibi derin bir nefes alıyor.

"İyi misin?"

“Neye inanacağımı bilmiyorum” diyor.

“Öyle yaşamak akılcıca bir şey” diyor Matthew.

“Neden?”

“Kolay kanan biri olmaktan daha iyi.”

“Kolay kanan biri olup olmadığımı bilmiyorsun.”

“Bu doğru.”

Bir süre orada, bir arada ve ayrı yerlerde oturuyorlar. Miriam arkadan gelen sesleri duyuyor, sanki Matthew bazı eşyaları, kitapları ve dergileri bir yerden bir yere taşıyor, böyle bir şeyler yapıyor. İyi tahmin etti çünkü Matthew çizim defterini açıyor, kucağına koyuyor ve ilk birkaç sayfasının kucağına devrilmesine izin veriyor. Sol elinde telefon, sağ elinde kurşunkalemi var.

Eric Delaney'den daha inanılır biri. Miriam bunun nedenini açıklayamaz ama öyle işte. Bu belki büyük bir kandırmaca belki değil. Hem merak ediyor hem korkuyor. “Gerçekten benim kardeşim misin?” diye soruyor.

“Yarı kardeşinim. Bir kardeşin daha var.”

“İki erkek kardeşim mi var?”

“Ben yirmi bir yaşındayım, Alfie yedi.”

Miriam onları hayal etmeye çalışıyor; henüz görmediği bir şekilde onunla bağlantılı olan bir erkek ve bir çocuk. Fiziksel özellikleri, karakterleri birbirine benziyor mu merak ediyor. “Anneniz var mı?” diyor.

“Evet” diyor Matthew.

“İyi biri mi?”

“Genellikle evet.”

“Benimki öldü.”

“Biliyorum. Üzgünüm.”

“Üzülme. Annemin de babamın da ölmüş olduğunu sanıyordum. Şimdi ebeveynlerimden birinin yaşadığına inanmam gerekiyor.”

“Çılgın bir dünyada yaşıyoruz” diyor Matthew.

Miriam, Fenella'nın da aynı şeyi söylediğini anımsıyor. Dünyanın biraz komik, biraz hüzünlü olduğunu ve hayatın da böyle olduğunu, bunu mezar taşına yazdıracağını söylüyor. *Burada Fenella Price yatıyor. Dünyayı biraz komik, biraz hüzünlü bulurdu.* Miriam telefonu oturma odasına götürüyor, perdeleri açıyor, kanepeye oturup battaniyeyi bacaklarının üstüne çekiyor. “Bazen çok fazla geliyor bana” diyor.

“Babam iyi bir insandır” diyor Matthew. Uygunsuz bir karşılık gibi geliyor ama neyin uygun olduğunu neyin olmadığını kim söyleyebilir?

“Olduğunu söylediğin kişi olduğunu nereden bileyim?” Miriam'ın aslında bu soruyu sorması gerekmiyor çünkü onun sesi daha önce duyduğu seslerin hiçbirine benzemiyor. Aralarında bir bağ var. Hissedebiliyor bunu. İnsan bazı şeyleri kendiliğinden bilir.

“Babamda doğum belgen var.”

“Gerçekten mi?”

“Sen bebekken almış onu yanına.”

Tıkanık bir sessizlik.

“Ne yapıyorsun?” diyor Miriam.

“Yapmak mı?”

“Para kazanmak için.”

“Bir sinemada çalışıyorum.”

“Çok film izler misin?”

“Hem de çok. Ayrıca hüznü resmederim ve bisikletle uzun uzun dolaşırım.”

Miriam pencereye doğru yürüyor. Karanlığa, yıldızlarla dolu mavimsi karanlığa bakıyor. “Ben çok hüzünlüyüm” diyor.

“Eminim öyledir” diyor ses, yumuşak ve derin.

“Eskiden bir süpermarkette çalışıyordum.”

“Hoşuna gidiyor muydu o iş?”

“Şarküteri reyonundaydım.”

Peynirlerden, soğuk etten, kalabalık yerlerde çalışmaktan söz ediyorlar. Matthew kendi evini anlatıyor (küçük) ve Miriam da kendi evini (eski ama temiz). Miriam sıcak çikolata yapıyor, Matthew bir Horlicks alıyor ve yeniden oturuyorlar. Telefon konuşması gecenin ilerleyen saatlerine kadar sürüyor, ta ki:

“Seninle görüşmek isterim” diyor Matthew.

“Peki ya baban?”

“Babamız.”

Bir es. Bir burun çekiş.

“Ona söyler miydin?”

“Elbette. Bugün vaktin var mı?”

Melas kanepenin yanından geçiyor. Miriam eğiliyor, ona uzanıyor, öpücük sesi çıkarıyor ama Melas onu görmezden geliyor. Kedi, guguklu saate bakıp onu eski hokey sopasıyla parçalamayı hayal eden Miriam Delaney'den o kadar hoşlanmıyor. Olanlar bir bakıma saatin de suçu – zamanı gösterdi, saatleri saydı. Güvenilir ve etkisizdi, tıpkı yıllarca dayanan ve bir kere bile topa vurmayan hokey sopası gibi.

“Bugün?” diye fısıldıyor Miriam.

“Neden bekleyelim?”

“Peki o zaman. Nerede ve ne zaman?”

Yirmi kilometre ötede, bir adam ablasıyla konuşuyor ve ablası tam burada, oturma odasındaki pencerenin önünde. Hep buradaydı.

Hangisi daha korkunç bilmiyorum diye düşünüyor – dünyada yalnız olduğuna inanmak mı, öyle olmadığını öğrenmek mi?

Oyunlar

Çalan telefonun sesiyle uyanıyor ve yatağına uzanıp dinliyor. Çalar saate bakıyor, saatin 01.12 olduğunu görüyor; bu iyiye işaret olamaz. Birisi ölmüş olmalı ama Miriam'ın hayatında ölecek kim var ki? Yalnızca Boo ve Fenella. Yoksa arama dönenle mi ilgili; ölümden dönen yani.

Ralph, Sadie'nin iPad'inde aptal bir zombi oyunu oynamaya çalıştığını anımsıyor, oyunu hiç becerememişti. Yarış oyunlarında daha iyiyim demişti. Daha önce yarış oynamışlığı yoktu hiç ama ne kadar zor olabilirdi ki?

Julie Parsley'nin e-postasına cevap yazması ne kadar sürecek, merak ediyor. *Doğru* Julie Parsley'ye yazdığından bile emin değil. Beklenti duygusu iyi hissettiriyor, takvimde bir şeyi işaretlemek gibi - bir etkinlik, gelecekle ilgili bir plan sanki onu davet ediyor, kendine çağırıyor.

Moomin pijamaları içindeki Julie Parsley hayatı boyunca uykusuzluk çekti ve şu anda dizüstü bilgisayarının ekranına bakıyor. Ağzına Hotel Chocolat marka fıstıklı bir pralin atıyor. Ralph Swoon'dan gelen e-posta onu epey şaşırttı. E-posta adresini nereden buldu acaba? İsteyen herkes bulabilir mi adresini? Başka-

larını takip etmeyi seven çatlakların hedef tahtalarından biri mi yoksa dünya artık böyle bir yer mi oldu? *Ralph Swoon*, *daha neler?* Paskalya barbeküsünde onu gördü ama Ralph onu görmedi. Dükkânda karısıyla birlikte dolaşıyordu ve karısı on yıl öncekinden çok daha güzel görünüyordu. Görünüşe göre Ralph'ın durumu iyiydi, tabii çoğu insanın yaptığı gibi görüntüye inanılabilirse.

Julie bir çikolata daha yiyor ve uzun süre düşünüyor. Yeni insanlarla tanışmaktan hoşlanmıyor. Sorulan bir sürü soru ve kaçınılmaz cevapları. Bir bilgi otobanı ve üstündeki şeylerin çoğu palavra, dürüst olmak gerekirse hepimiz biliyoruz bunu. Tanımadığı insanlar bir yana, arkadaşlarının yanında bile rahatlamakta zorlanıyor. Ralph da bir yabancı. Onun hakkında bildikleri güncel değil artık. Artık yeniyetme değiller. Bir sürü bokla uğraştılar. Yığınla bokla.

Bok yığınları hakkında bir şeyler yazmamaya karar veriyor. Bunun yerine onu Nordik Kafe'ye davet ediyor – kendi bölgesine, kendi çöplüğüne. Çabucak kahve içip kalkabilirler. Bir saatte biter her şey. Nezaket de bunu gerektirir. Hatırlayamadığı bir geçmişin hatırına.

Ralph hemen cevap verince siniri bozuluyor. Onun karanlık bir odada ekranın karşısında oturduğunu hayal ediyor ama aslında bu canını sıkmamalı çünkü kendisi de aynı şeyi yapıyor. Şu ara işten izinli olduğunu, istediği zaman görüşebileceklerini, *en kısa sürede* görüşmek istediğini yazıyor.

Buluşalım da aradan çıksın diye düşünüyor Julie. Henüz listeme eklemedim ama listeden çıkarması iyi olacak bunu. Listesi zihninde: Yapmak İstemediğim Ama Yapmak Zorunda Olduğum Şeyler Listesi. Veya Gündüz Saatleri.

Bu Kız Alkışı Hak Ediyor

Taksi şoförü *sarhoş*.

Yine St. Ives'ı anlatıyor, elinden gelse oradaki her evi, dükkânı, galeriyi alacağını ve St. Ives'ın *Kahrolası Kralı* olacağını söylüyor. O semti çok seviyor ama St. Ives bir fahişe, *pis bir fahişe* ve Alison neden orada değil burada olduğunu sorduğu zaman damarına bastı, sinirini bozdu. Hayal kırıklığı gösterge paneline yayıldı. Umutsuzluğu yolcu koltuğuna:

Şimdi saatte 90 km hızla bir yerleşim bölgesinden geçiyor. Ön camlar açık ve arkada kendisine itiraz eden yolcuların sesini duyamıyor.

Sadie ve Alison cep telefonlarını almak için çantalarına uzanıyorlar ama polisi arayacak vakit kalmıyor. Araba fırl fırl dönmeye başlıyor. Şoför haykırıyor. Dört bahçenin çimenlerini eziyor, bir ağaca çarpıp duruyorlar.

Şoför dışarı atlıyor, çimenler boyunca koşuyor.

Çevredeki evlerin ışıkları birer birer yanmaya başlıyor, pencereler ve kapılar açılıyor, insanlar sokağa fırlıyor. Az önce uyur, TV izler, tartışır, yarınki öğle yemeklerini paketler, sevişir ve (içlerinden yalnızca biri) çamaşır çekmecesindeki külotları renklerine ve tarzlarına göre düzenlerken, şimdi verandalarında ve bahçe-

rinde durmuş bir taksiye, eğilmiş bir ağaca ve koşarak kaçan bir adama bakıyorlar.

Alison arabanın kapısını açıyor. Hiç düşünmeden o da kaçmaya başlıyor.

Sadie başta bunu anlayamıyor. Araba dönüp ağaca çarpınca kucağından yere düşen cep telefonunu arıyor yolcu koltuğunun altında. Kapının açıldığını duyuyor, ayak seslerini duyuyor ve dehşet içinde kıymetli bir şeyin gittiğini hissediyor. Karanlıkta elleriyle arabanın tabanını yokluyor, sonunda eline dikdörtgen şeklinde sert bir şey geliyor.

Bir erkek sesi: "İyi misin canım?" diyor. Adam arabanın camından içeri, başını bacaklarının arasına sokmuş kadına bakıyor, onun ciddi biçimde yaralandığını sanıyor.

Sadie doğrulup oturuyor, doğum yaparmış gibi soluklanıyor ve telefonunu havaya kaldırıyor. "İyiym" diyor nefes nefese. "Ama ucuz atlattım." O anda, bu söylediği şeyin Sadie Swoon'un hikâyesi olduğunu fark ediyor. Her zaman iyi, her zaman ucuz atlatmış durumda. Yalnızca iyi olduğunuzda ne oluyor peki? İnsanlar fark etmiyor, kimse ilgilenmiyor, hiçbir şey olmuyor. Orta şeritte geçen bir hayat, ölçülü ve listelerle dolu bir hayat onunkisi (*köpeği besle, altıda Stanley'yi al, destekli sutyen satın al*) ve bu ılımlı hayatı uzatmak için, dayanıklılık testi devam etsin diye elinden geldiğince sık sebze tüketiyor.

"Kendimi hep tahripkâr biri sandım" diyor Sadie. "Ne şaka ama."

"Tamam" diyor adam. Üzerinde çizgili pijaması var.

"Ona sürekli çiçek aldım. Barbeküyü hep ben yaptım."

"Anlıyorum" diyor adam. Bu kadın beyin sarsıntısı geçiriyor besbelli. Saçmalıyor. Arkasına dönüp telaşlı hareketlerle elini sallayarak karısını yanına çağırıyor.

“Tanıyıp tanıyabileceğiniz en sosyal insanım ben” diyor Sadie. “Ama insanlardan çoğunlukla hoşlanmıyorum aslında.” Yüzünü ellerinin arasına gömüyor ama beklediği gözyaşları akıyor. Duygusal tıkanıklık yaşıyor, kendini bildi bileli böyle zaten. Engellenmiş ve bastırılmış. Şu kahrolası antidepresan ilaçlar yüzünden olmalı. Ruh için müşhil de yapıyorlar mı? Kuru eriğin duygusal karşılığı nedir acaba? Adama ve onun yanına gelen, şarap rengi sabahlık giymiş kadına bakıyor.

“Ambulans çağırdım canım” diyor kadın, ona iyice bakmak için eğilerek. Sadie’nin yüzünde bir şey, bir tür ıstırap görüyor ve az önce söyledikleri yetersizmiş gibi geliyor ona. Sabahlığının kuşağını düzeltiyor ve arabaya biniyor. “Yalnız değilsin canım” diyor kapıyı kapatırken.

Sadie yabancıнын yüz ifadesini inceliyor – sıcak ve acıma dolu. Az önce, dakikalar önce burada olan Alison Grabowski nerede? Öne doğru eğilip yabancıнын koca memelerinin, geniş omuzlarının, kabarık saçının arkasından dışarıyı görmeye çalışıyor ama tek görebildiği kadının bir maytabı havada çevirir gibi kolunu sallayan kocası, gerçi ortada maytap falan yok.

“Pencereyi açmamı istiyor” diyor kadın, brendi kokulu sıcak nefesiyle. “Ama gerek yok bence.”

Sadie hasta hissediyor kendini. Kadının parfümü, bedeni ve nefesi arabayı dolduruyor, havayı tüketiyor. Az sonra boğulacaklar. Bu kadının bunu yapacak gücü var. İnsanı yüzüne yastık bastırarak boğacak, işi bitince bulaşıkları yıkamaya koyulacak bir kadına benziyor. Ah evet, Sadie’nin buna hiç kuşkusu yok. Dudak büküyor ve “Kendinden utanmalısın” diyor.

“Şoktasın canım” diyor kadın, gülümseyerek. Ağzı sanki çok fazla sayıda dişi varmış gibi şişkin.

“Hayır” diyor Sadie. Çekmecelerden çaldığı çorapları tavşan

gibi sallayan Harvey'yi azarlarken kullandığı ses tonu bu. Arabanın kapısını açıp dışarı çıkıyor. Bir ambulans geliyor, sağlık görevlileri arabaya dalıp şarap rengi sabahlık giyen kadının durumunu incelemeye başlıyorlar, kadın da havaya giriyor, sersemlemiş ve tuhaf hissediyorum kendimi diyor, karısının herkesin ve her şeyin ilgisini çekmeye çalışmak gibi yorucu bir huyu olduğunu bilen kocası ondan nefret etmeye başladığını –gerçekten nefret ettiğini– hissediyor. Orta yaşlı kadınların Pac-Man'i bu kadın, sonsuza dek yiyor, yiyor. Ağzı o yüzden şişkin duruyor – başka insanlardan aldığı ve sindiremediği şeylerle dolu çünkü.

Sadie, bahçelerden birindeki küçük bir gruba doğru yürüyor. Gecelikleri, pijamaları, şortları ve yelekleri içinde taksi şoförünü bahçeden bahçeye kovalayan Alison Grabowski'yi seyrediyorlar. Birisi, bakın nasıl da koşuyor, cesur bir kız bu diyor ama Sadie sesin nereden geldiğini anlayamıyor. *Bakın şuna, adamın tepesine bindi, bindi tepesine. Bu kız alkışı hak ediyor, alkışlayalım!*

Öyle gerçekten. Adamın tepesinde. Cinsel bir sahneyi andırıyor ama öyle değil (gerçi insan emin olamaz bundan).

“Ne kadın ama” diyor Pac-Man karısı omzunda battaniyeyle ambulansta oturmakta olan çizgili pijamalı adam.

“Evet” diyor Sadie ama sözcük ağzında dağılıyor, metal tadı veriyor.

Adam sözcüğün dağıldığını duyuyor. Kadına vermek için ceplerinde mendil arıyor ama cebi yok – üzerine bol gelen, kocaman mavi düğmeli, flanel pijaması var üzerinde.

Bir kadın sesi: “Ağlıyor musun?” Alison'ın sesi. Ağzından yanlışlıkla bir sözcük çıkıyor: “Sevgilim?” diyor.

“Ben ağlamam” diyor Sadie.

İki Kişilik Bir Bisiklet

Miriam erkenden geliyor. Bir buçuk saat var buluşmaya. Parktaki çimenlerde oturuyor, bir yabancı olan ve olmayan adamı bekliyor. Onu *görmek* isteyen birini dış dünyada beklemek yeni bir deneyim. Belki başka insanlar bu tür şeylere alışıktır? Herhalde öyledirler. Başka insanlar Miriam'ın hayatında hiç denemediği şeylere alışkınlar zaten. Sevgililerine darılmaya. Tatillere. İtalyan restoranlarında makarna yemeye. *Sekse*. Matthew seks yapmış mıdır acaba? Kardeşinin seks hayatını düşünmesi biraz tuhaf ama Miriam bir kardeşi olmasına da alışık değil. Kardeşler arasında sohbet diğer insanlar arasında olduğundan daha mı farklı? Birbirlerinin aklını okuyabiliyorlar mı?

"Başının cam bir kutu olduğunu hayal et" demişti Frances, on yaşındaki kızına. "İçinde neler olduğunu her zaman görebilirim."

"Hayır göremezsin."

"Görebilirim. Düşüncelerin özel değil Mim."

O akşamüstü Miriam cam kutuyu kapatmak için bir bere aldı ve annesi onu klozete atıp sifonu çekerek boruları tıkayana dek her gün taktı.

"Bere mi bu?" dedi tesisatçı.

“Ne olmuş öyleyse?” dedi Frances. “Herkes tuvaletine istediği şeyi atıp sifonu çekmekte serbesttir.”

“Hiç görmedim böyle bir şey. Fotoğrafını çekebilir miyim?”

“Hayır, çekemezsin. Sapık falan mısın sen?”

“Sen mi öylesin?”

Miriam bir şeyi fark ediyor. Matthew neye benziyor bilmiyor aslında. Onu nasıl tanıyacak? Erkeklerin yüzlerine bakıyor. Kardeşim sen misin? Ben senin ablan mıyım? Matthew onu nasıl tanıyacak hiç bilmiyor. Ama üç yıldır evinden çıkmadığını biliyor kardeşi. Bildiklerini nereden biliyor peki? İnsanlarla konuşuyor. Babası gibi kolayca sohbet edebiliyor herkesle. Sohbet sırasında yankesicilik yapıyor. Diyalojik hırsızlık. Dil cambazlığı.

Miriam oturup bekliyor ve sıradaki doksan dakikayı nasıl geçireceğini düşünüyor. Evden çıkması gerekiyordu – Parsley’den başka bir şeyden söz etmeyen ve yemek bile yapmayan Ralph onu çıldırtıyordu.

Matthew bir ekmek dilimine tereyağı ve reçel sürüyor. Her zamankinden daha sessiz görünen babasına bakıyor. Hepsi her zamankinden daha sessiz nedense, babasının bir zamanlar başka bir kadınla evli olduğunu yeni öğrenen, bu korkunç ve kafa karıştırıcı, tepeden inme birliktelik sayesinde bir de gerçekten yaşlı bir ablası (otuz beş) olduğunu haber alan Alfie bile öyle. Onun evine gitti zaten. Kapısından içeri kartpostallar attı. Beckford Gardens 7 numara – hatırladın mı Alfie? Matthew ablalarının varlığından haberdardı ama ona bir şey demedi. Bunu Alfie’nin iyiliği için yaptı çünkü babaları doğru zaman diye bir şey olmamasına rağmen doğru zamanı bekliyordu.

“Zamanın da tıpkı deniz gibi kendi hayatı vardır” diyor Matthew.

“Onun varlığını nereden öğrendin?” diye soruyor Alfie.

“Annemle babamın sen doğmadan önce ondan söz ettiğini duydum.”

“Ben doğmadan önce mi?” diyor kendisinden önceki zamanın varlığını kavrayamayan Alfie.

“Senden önce.”

“Saat kaçtı?” diye soruyor gözlerini kısarak mutfak saatine bakan Alfie.

“Pardon?”

“Saat kaçta duydun onları?”

“Hiç bilmiyorum. Ama geç bir saatti. Gecenin geç saatleri.”

Elinde boş bir bardakla merdivenlere oturmuş, bir kız hakkında konuşan annesiyle babasını dinliyordu.

“Nasıl bir his olduğunu hayal bile edemiyorum” diyordu annesi.

“Korkunç bir şey.”

“Belki de çok geç kalmamışsındır?”

“Frances’i tanıımıyorsun. Bir ablası olduğunu Matthew’dan gizlemek doğru gelmiyor bana.”

Bir abla mı?

Sessizlik. Matthew hiç kımıldamadan oturmaya devam etti. Titriyordu. Aylardan ocaktı. Süt içip Wagon Wheel yemek için aşağı inmişti ve bir ablası olduğunu öğrenmişti. Peki neredeydi bu abla?

“Bebekken oyuncak bir pengueni vardı. Onu sıkı sıkı tutardı. O zaman bile korkuyordu, Angie, bundan eminim. Küçük eklemeleri bembeyaz olurdu.”

“Yapma Eric. Kendini üzüyorsun. Elinden gelenin en iyisini yaptın sen.”

“Yaptım mı gerçekten?”

"On sekiz yaşındaydın."

"Bu bir bahane değil."

"Wagon Wheel'i aldın mı?" diye soruyor Alfie.

"Hayır, sanmıyorum."

"Neden almadın?"

"Sanırım yatağa döndüm yeniden."

Alfie, Amy Pond'a bakıyor. Bakışları şöyle diyor: "İmdat Amy. Doktor Who'yu ara. Annem olmayan kadını silmem için beni zamanda geriye götürsün."

"Bunu yapamam" diyor Amy, yumuşak, nazik ve İskoç aksanıyla. "İnsan ırkı için tehdit oluşturmadıkları sürece insanları silmez Doktor Who."

Alfie iç geçiriyor. Hain Amy! Ne aptalca bir cevap. Acı çektiğini göremiyor mu Alfie'nin? Tehdit altında olduğunu? Hem Alfie de insan ırkının parçası. Büyük bir sorunu olan küçük bir insan ve bu soruna *türbülans* deniyor. Türbülansın ne olduğunu biliyor, televizyonda türbülansa giren bir uçağın içini gördü ve şimdi aynı şey ona oluyor.

"Bugün Miriam'la buluşacağım" diyor Matthew.

"Neden?"

"Çünkü ailemizin bir parçası olabilir."

"Acele etme" diyor Eric. "Ailemizin parçası olmak istemeyebilir."

"Sen de gidecek misin?" diyor Alfie.

"Hayır" diyor Eric. "Matthew bu buluşmayı kendisi ayarladı."

Eric ve Angelina çaresizce, minnettarlıkla, şaşkınlıkla bakıyorlar.

"Neden?"

"Çünkü ona bir fincan çay ısmarlamak istiyorum" diyor Matthew.

"Evinde çayı yok muymuş?"

"Hiç bilmiyorum."

"İyi biri mi?"

"Telefonda hoş biri gibiydi."

Alfie bıçağını tereyağına saplıyor.

"Alfie, lütfen" diyor bıçağı alan annesi.

"Beni değiştirecek misiniz?"

"Nasıl yani?"

"Benim yerimi o mu alacak?"

Eric ayağa kalkıyor. Alfie'den de aynısını yapmasını istiyor. Baba oğul mutfağın ortasında karşılıklı duruyorlar. Matthew ve Angelina tost yiyip onları seyrederken Eric Alfie'yi havaya kaldırıp çevirmeye başlıyor. Onu gıdıklıyor, tepetaklak çeviriyor, duyduğum en aptalca şey bu, çılgın oğlum benim diyor, hayat boyu bizim oğlumuzsun sen, anlıyor musun? Alfie artık biraz büyük bu oyun için ama babası Alfie için uçak oluyor ve uçuş türbülanssız, rahat geçiyor, uçak da kıkırdıyor, yüksek sesle kıkırdıyor çünkü pilot harika biri ve bir yere gittiği yok.

Sonra Matthew gidiyor, oda sessizleşiyor, kıkırdamalar kesiliyor.

"Belki Miriam'a bir resim çizmelisin?" diyor annesi.

"Neden çizecektim?" diyor Alfie.

Onun parkta, çimenlerin üstünde bağdaş kurup oturduğunu görüyor Matthew. Yanına gidip bekliyor, başının tepesine bakıyor. "Miriam Delaney?" diyor birden.

Miriam şaşkınlıkla ayağa fırlıyor.

Kollarını açıyor Matthew. Yıllardır fiziksel sevgi görmeyen Miriam'ı kucaklamak isteyen ikinci kişi bu yaz. Miriam kararsızlık geçirince Matthew kollarını indiriyor ve onu yanğından öpmek için hafifçe eğiliyor.

Bir seksen boyunda. İnce ve kaslı biri. Dağınık kumral saçları öne taranmış, kulaklarını örtüyor. Sakalsız. Samimi davranıyor.

“Merhaba Miriam” diyor.

“Merhaba” diye fısıldıyor ama Matthew’nun nasıl konuştuğundan haberdar olduğunu unutuyor. Onun *pardon* ya da *ne demesi* ni bekliyor ama bir şey söylemiyor Matthew.

“Bir fincan çay ister misin?” diyor.

“Güzel olur.”

Parkın girişine yakın bir kafede pencere kenarına bir masa çekiyor Matthew ve otursun diye Miriam’ın sandalyesini tutuyor. Ciddi ve fırfırlı, eski moda bir üniforma giymiş garsondan çay ve yumurtalı sandviç istiyorlar.

Pencereden dışarı bakıyor, tenis oynayan iki adamı seyrediyorlar. Sözcükler kolayca çıkmıyor ağızlarından – birkaç saat önce telefonda konuşurken olduğu kadar rahat değiller.

“İyi vuruştun” diyor Matthew.

“Evet” diyor Miriam.

“Tenis oynar mısın?”

“Hayır.”

“Ben de. Pek sportmen değilim.”

“Öyle mi?”

“Öyle. Hobilerin var mı?”

Miriam ona boş boş bakıyor. Hantal, baş döndürücü bir sessizlik, sanki düşmek gibi.

“DVD setlerini seviyorum” diyor sonunda.

“Ben de” diyor Matthew.

Bir şeyler söylüyorlar, hiçbir şey söylemiyorlar. Çay içip sandviçlerini yiyorlar. Bir bebek ağlamaya başlayınca gözlerini deviriyorlar, sesi duymamış gibi yapıyorlar. (Miriam onun gözlerinin kendisinininkiler gibi kahverengi olduğunu fark ediyor.) Mahcup ve kaybolmuş haldeler ama Matthew bir plan yaptı, onları bir araya getirmenin yolunu buldu.

“Bisikletle dolaşmak ister misin?” diyor tabakları boşalınca.

Miriam daha önce bisiklete binmedi hiç. Bisikleti yok. *Bisiklete binmek mi?* Böyle bir anda ne tuhaf bir teklif bu? Hem de hayal kırıklığına uğrattıcı çünkü şimdi başkalarının yanında sık sık hissettiği gibi hissediyor yine; aptal gibi, yabancı gibi, ne yapacağını bilmiyor gibi.

“Bisiklete binmeyi bilmiyorum” diyor.

“Sorun değil. Asıl işi ben yaparım.”

Ne yapacaktı?

“Bisikletimi görmek ister misin?”

Aslında hayır diye düşünüyor. Bir parça kek yiyip baban hakkında soru sormayı tercih ederim.

Matthew parkta önden yürüyor. Dışarıda olmak, bir şeyler öğrenmek isteyen ısrarcı garsonlarla dolu, parlak ışıklı bir odada yüz yüze oturmamak daha iyi. (Kahve mi istersiniz çay mı, kek mi sandviç mi? *Bilmiyorum bilmiyorum bilmiyorum bilmiyorum.*)

Miriam Matthew için bir Mr. Whippy ve kendisine limonatalı bir lollipop alıyor. Küçük bir gölün yanından geçerlerken onun beş, kendisinin on dokuz yaşında olduğunu hayal ediyor. Yine böyle bir gün mü geçirirlerdi acaba? Güneşte dolaşır, dondurma yer, bisikletlerden mi söz ederlerdi? Ama kendisi on dokuz Matthew beş yaşında değil. Aradan on altı yıl geçti ve Matthew ona sanatı, bisikletleri, Oasis'i sevdiğini anlatıyor. Sanki benlik sabit ve somut bir şeymiş, açıklaması kolay bir şeymiş gibi çaba harcamadan listeliyor sevdiği şeyleri. Başka neleri seviyor? Karakalem resim yapmayı, George Orwell'ı, canlı modelleri çizmeyi, *Wallander*'ı, rostoyu ve kartpostalları.

Matthew duruyor birden. “Sana sekiz tane kartpostal gönderdim” diyor.

“Senden mi geldi onlar?”

“Evet.”

“Neden?”

“Seninle bağlantı kurmaya çalışıyordum.”

“Telefon açabilirdin.”

Matthew kızarıyor, suçluluk duygusuyla başını eğiyor. “Ben arabada beklerken Alfie bıraktı onları kapına.”

Tiz sesle fısıldıyor bunu duyan Miriam: “Evime mi geldin?”

Matthew donup kalıyor. Miriam çok üzgün görünüyor.

Miriam, zihninde haykırıyor: *Bu bir hataydı. Delinin birisin sen. Ralphe ihtiyacım var. O beni eve götürür. Ralphe istiyorum.*

“Sana ulaşmak istedim sadece” diyor. “O yüzden gönderdim onları. Sana da bunu getirdim.” Çantasını karıştırıyor ve küçük bir ağaç çıkarıyor. Onu tepetaklak çeviriyor ve kaidesini gösteriyor. “Sadelik Ağacı, gördün mü? Babam yıllar önce yaptı bunu. Senin için sakladım.”

Miriam ağacı onun elinden alıyor ve sözcükleri inceliyor: SADELİK AĞACI. Çok güzel. Özenle işlenmiş. Ağaç biraz yamuk. Üzerinde turuncuya boyanmış tek bir yaprak var.

Sessizce yürüyor, parkın kıyısındaki patikada ilerliyorlar. Patika kıvrılıyor ve bisiklet parkına ulaşıyor. İlk sıranın sağ tarafında, iki kilitle bağlanmış iki kişilik bir bisiklet var; iki gidonu, iki çift pedalı, iki selesi var bisikletin.

“Ne diyorsun?” diyor Matthew.

“Çok bisiklet var burada” diyor Miriam. “Hangisi seninkisi?”

“Bu” diyor çift kişilik bisikleti işaret eden Matthew.

Şu hantal şey mi? İki kişilik bisiklet?

“Ben buna binemem.”

“Neden?”

“İnsanlar bize bakar.”

“Ne olmuş?” diyor bisikletin kilidini açan Matthew.

Ne yapıyor şimdi? Miriam onun eğilip çantasını karıştırmasını seyrediyor. Bir tür müzik çalar ve kocaman kırmızı bir kulaklık çıkarıyor çantadan. Miriam'ın gördüğü en saçma kulaklık bu. Bunları taksa kendini rahatsız hissederdi ama Matthew böyle şeylere pek aldırmıyor. O...

Pardon?

Kulaklıkları Miriam'ın başına takıyor ve yerleştiriyor. Müzik çalarının düğmesine basıp onu cebine atıyor. Şimdi Miriam hiçbir şey duyamıyor. Dünya sessizleşti. Çok hoş. Ama sonra...

Aman Tanrım ne yüksek ses!

Kulaklıklardan gelen sesi duyunca gülümsüyor Matthew. "Haydi" diye haykırıyor. Öndeki seleye oturuyor, ona arkasını işaret ediyor. Binmesini istiyor. *Şimdi* binmesini. "Haydi gel!"

Miriam onun dediğini yapıyor. Bisiklete biniyor. *Ve yola koyuluyorlar.* Dört pedalı çeviren dört ayak. Matthew bisikleti yönlendiriyor, parktan çıkıyorlar, anayolda ilerlemeye başlıyorlar. Şimdi sola dönüyor, tepeden aşağı iniyorlar ve öyle hızlı gidiyorlar ki rüzgâr Miriam'ın saçlarını karıştırıyor ve Matthew, yaşasın diye haykırıyor. Miriam Oasis'in "Don't Look Back in Anger"ını dinlerken onun sesini de duyuyor, sonra bir yaşasın daha duyuyor, alçak sesle söyleniyor ama söylendiği kesin, kendi boğazından ve ağzından çıkıyor ses, gözlerini kapatırken dudaklarının arasından kurtuluyor. Miriam pedallara yükleniyor ve sözcüğün yaşa bölümünü fısıltı gibi söylese de sın derken sesi güçleniyor, yükseliyor, yarı fısıltı yarı şarkıya dönüşüyor ve bu da onun sırrı işte, yaşa ve sın demek ve iki kişilik bir bisikletle tepeden aşağı hızla inmek.

Moomin'leri İnsanlara Tercih Ediyorum

Ralph kafeyi bir türlü bulamıyor. Julie Parsley çok yakında ama onun yerini tespit edemiyor. Yoldan bebek arabasıyla geçen bir kadını durduruyor. Bebek arabası naylon bir örtüyle kaplanmış görünüyor – çocuk içeride rahat nefes alabiliyor mu acaba? Bu kadın oğlunu boğmaya mı çalışıyor? Bebek arabası çamur, kar ve zorlu koşullar için tasarlanmış görünüyor, güneşli bir günde kaldırımda dolaşmak için değil.

“Affedersiniz” diyor Ralph.

“Duramam” diyor kadın. Yüz ifadesi ve ses tonu oldukça gizemli – Charlotte Rampling ve Kenneth Williams’ın karışımı adeta.

Ralph, naylon örtünün altındaki bebeğin başında bu havada bere olduğunu görüyor.

“İdare etmem lazım” diyor kadın.

“İdare etmek mi?”

“Bu bereyi ben ördüm” diyor plastiğin üstünden çocuğu işaret eden kadın, bebeği uyandırıyor, erkek bebek ağlamaya başlıyor. “Bugün hayvancıklar öreceğim.”

“Anlıyorum” diyor Ralph ama tek görebildiği gizemli bir kadın, kullanışsız bir bebek arabası ve kırmızı yüzlü bir çocuk.

“Ağlama balım” diyor kadın bebeğe. “Hep ağlıyorsun.”

“Neden plastik örtü var?”

Kadın yüzünü buruşturuyor, başını sallıyor. “Örtü olmadan *güvende* olmayacağını görüyor olmalısınız...” diyor ve bebek arabasını var gücüyle iterek hızla uzaklaşıyor. Zihninde bir anneler ordusuyla yarışıyor, onlara yetişmeye çalışıyor, hayatın bir yarış gibi gelmediği zamanları özlüyor. Anneler sokakları dolduruyor ama Ralph onları göremiyor. Yalnızca kendi hayaletlerini, kendi yansımalarını görüyor ve bunlar da gölgeler gibi çevresinde dans ediyor.

Bisikletçinin kapısı açılıyor ve genç bir çocuk dağ bisikletiyle yanından geçiyor. Yolun yukarısına doğru gidiyor ve sağ sol yaparak geri dönüyor. Bisikleti deniyor. Almadan önce deniyor. Ralph'a doğru yaklaştığı sırada Ralph elini kaldırıyor.

“Affedersiniz, Nordik Kafé'nin nerede olduğunu biliyor musunuz?”

Frene basıyor çocuk. “Julie'nin yeri mi yani?” diyor, bisikletten inerken.

“Öyle mi?”

“Ne öyle mi?”

“Julie'nin yeri mi orası?”

“Julie P.” diyor adam, eğilip bisikleti incelerken.

“Nordik Kafé'nin sahibi mi Julie?”

“Dükkânının parçası.”

“Anlıyorum.”

(Bugün anlama ve anlamama günü.)

“İleride sağda, Make and Do'nun hemen yanında.”

“Harika, teşekkürler.”

“Rica ederim.”

Julie'nin yeri. Ralph'ın midesinde kelebekler uçuşuyor bir an için. Kelebeklerin kanatlarında J ve P harfleri var, siyah üzerine siyah baş harfler titreşiyor, çok güzeller. Julie Parsley'yi tanıyan biriyle konuşmasının üzerinden öyle uzun zaman geçti ki onun

hayatı böyle olabilirdi; sabahları Julie'yi işyerine bırakır, bisikletçiye işleten insanları daha yakından tanır, şarküteriye, berberleri, cilalı ahşaptan minimalist müzik sistemleri satan dükkânın sahibiyle ahbablık ederdi. Cadde boyunca yürürken berberde saçlarını düzelttirdiğini, şarküteriden ekmek, peynir ve çikolata aldığını, Julie alarmı kurup Nordik Kafe'yi kapatırken arabada onu beklediğini hayal ediyor. Nordik Kafe'de İskandinav'dan getirilen ürünler satılıyor, arka tarafta da Nordik Kafe adlı bir kafesi var.

Julie'yi seçmiş olsa hayat nasıl olurdu merak ediyor. Kendisi nasıl biri olurdu acaba?

Julie'yi seçmek mi? Durumu hatırlamanın ilginç bir yolu Ralph. Gerçekten daha kolay; onu elde edemeyecek kadar korkaktın.

Kapıyı açıp içeri girince Ralph siyah şapkalı kocaman bir Moomin'le yüz yüze geliyor. Moominbaba bu – maceracı, romantik. Ralph, zamanında Tove Jansson'un kitaplarını Stanley ve Arthur'a okuduğundan hikâyeleri hatırlıyor ama bir Moomin'le yüz yüze gelmedi hiç. (Barbeküdeki dev cüceyi hatırlıyor, Julie'yi son gördüğü gün çarptığı cüce. Julie onun dünyasını kurmaca karakterlerle dolu bir çizgi roman dünyasına mı çevirecek?)

Moominbaba'nın arkasında Moomin dünyası var; kupalar, havlular, kartlar, rozetler, tabaklar, masa örtüleri, bez çantalar, kaçıklar. Moomin dünyasına geçince İskandinav sandalyeleri, ışıklar, saatler, tabaklar, bardaklar ve mumluklarla dolu bir dünyaya geçmiş gibi oluyor insan. Kızıl saçlı genç bir kadın köşedeki masada oturuyor. Bir yazarkasa, minik bir Moominanne, bir iMac, bir yığın kâğıt var burada.

"Size yardımcı olabilir miyim?" diyor kadın iMac'ten Ralph'a doğru dönerek.

"Kafeyi arıyordum" diyor Ralph.

Kadın kapıdaki büyük ve tuhaf işareti gösteriyor. Gülümsüyor. Gülümsemesi şöyle der gibi: "Bunu nasıl görmezsin?" Aşıkâr olanı görmemeyi başarmanın Ralph'ın en önemli özelliklerinden biri olduğunu fark etmiyor.

Gözlerini deviriyor Ralph. Gözlerini devirmesi şu anlama geliyor: "Bazen o kadar aptalım ki."

Kapıya doğru gidiyor. *Neyin* kapısı? Geçmişinin mi? Geleceğinin mi?

Heyecanlı bir ses "Finlandiya'da bir kadınla mesajlaşıyorum" diyor.

Ralph, iMac'ine bakarak gülümseyen kızıl saçlı kadına dönüyor yeniden.

"Bana olağanüstü geliyor hâlâ. O Finlandiya'da, ama burada, kucağında oturuyor gibi."

"Kucağında mı?"

"Keşke öyle olsa" diyor kadın, minik Moominanne'yi sıkarak.

Ralph, Nordik Kafe'nin kapısını açıyor. İlk fark ettiği şey müzik oluyor. Bu albümü eskiden çok dinlerdi - Kristin Hersh'in *Hips and Makers*'i. Kafenin duvarları ahşap panellerle ve ateş tuğlasıyla kaplı. İçeride yedi tane masa, bol bol tabure, endüstriyel bir kahve makinesi, pastane ürünleriyle dolu tabaklar, kurabiyeler, cam fanusların altında pastalar var. Masalardan birinde bir kadın defterine bir şeyler yazıyor. Kısa siyah saçlı, teni esmer. Gri spor ayakkabı, gri keten pantolon ve en üst üç düğmesi açılmış uzun kollu bir bluz var üzerinde. Ralph yanına gidince başını kaldırmıyor. Masada, defterinin yanında bir kalem kutusu, boş bir kahve fincanı ve kırıntılarla dolu bir tabak var.

Şimdi onun hemen yanında duruyor Ralph.

Kadın başını kaldırıyor, gülümsüyor, ayağa kalkıyor, kulaklarındaki kulaklıkları çıkarıyor.

Ralph onu yanağından öpmek için eğiliyor ama kadın hamle yapıyor ve önce bir yanağını, sonra diğer yanağını öpüyor Ralph'ın.

Ralph kolayca ve uzun süre ağlayabilir ama bunu yapmıyor.

Julie Parsley kafesinde köşe masalardan birinde oturmuş Danimarka pastası yiyor, iPod'unda Kate Bush dinliyor. Albüm karla ilgili. Julie bütün hayatını karların arasında geçirebilirdi çünkü kar bir kaçış, genelde hızlı olan şeylerin yavaşlaması anlamına geliyor. Müziğin sesini açıyor ve defterine bir şeyler karalıyor. Ralph'ı beklerken böyle vakit geçiriyor. Böylece meşgul, çalışkan görünecek ve kendini her zamanki kadar rahatsız hissetmeyecek. *Ralph'ı beklerken* sözcüklerini yazıyor, beklemekte olduğunu hatırlayınca rahatsız oluyor. Karalamalarla oyalanma planı geri tepti ama Julie böyle hissetmeye alışkın. Hayat böyle.

Ralph onu yanağından öpmek için eğiliyor ama Julie daha hızlı davranıp onu önce sağ sonra sol yanağından öpüyor. İçecek bir şey daha ister mi diye soruyor ama Julie hayır, sen otur, ne istersin, ben gidip getireyim diyor. Pastane ürünleri fena olmazdı diyor Ralph. Açlıktan ölüyor. Sabah kahvaltı etmedi. Oturup bir tabak dolusu patlıcan, pastırma, domates, mantar ve tost yiyen Miriam'ı seyretti. Miriam kaygılanınca çok yiyor. Ralph kaygılanınca önünde olanı görmüyor ve sık sık kaygılandığı düşünülünce hayatının çoğunu burnunun ucundaki şeyleri görmeden geçirdiği anlaşıyor.

Birkaç dakika sonra masada bir latte, bir macchiato, tarçınlı üzümlü kekler var.

Ralph *evet* diyor ama sesi yüksek çıkıyor.

"Evet" diyor Julie.

Böylece birlikte geçirecekleri akşamüstü başlamış oluyor. Randevu kahveyle başlayacak ve şaşırtıcı bir haberle sonlanacak.

“Seni görmek ne kadar güzel bilemezsin” diyor.

“İsteseydin daha önce görebilirdin eminim” diyor Julie.

Ralph’ın yanakları kızarıyor. Keklerin nefis olduğunu söylüyor mırıldanarak.

“Kate Bush karı tarif etmenin elli farklı yolunu bulabiliyorsa sen de bana bunca zaman sonra beni yeniden görmenin neden güzel olduğunu açıklayabilirsin eminim.”

“Kate Bush mu?”

Julie, macchiato’sunu yudumluyor. Son buluşmalarının üzerinden geçen yıllar sohbet etme yetisini aldı elinden. Başka şeyleri de çaldılar. Daha önemli şeyleri.

Ralph, iki seçeneği olduğunu görüyor. Ona karşı dürüst davranabilir ya da dükkân, kafe, bunca zamandır neler yaptığı hakkında sorular sorabilir. Derine inebilir veya yüzeyde ilerleyebilir, bataabilir de yüzebilir de. Boş ver diye düşünüyor, Julie Parsley’nin ritmine uygun bir şekilde ayağını yere vurarak. Bazı şeyler hiç değişmiyor – Julie hâlâ zeki, samimi. *Kahretsin.*

“Yıllar içinde seni çok sık düşündüm” diyor. (BY. Büyük Yalan.)

Julie bir kahkaha atıyor. Verilecek *en iyi* karşılık denemez buna.

Ralph da komikmiş, pek önemi yokmuş gibi gülüyor onunla birlikte.

Sessizlik.

Miriam çenesini ovuşturuyor.

Ralph tarçınlı ve üzümlü kekini yiyor.

Endüstriyel kahve makinesinin arkasındaki adam onları izliyor.

“Neden buradasın?” diyor Julie.

“Pardon?”

“Neden buraya geldin?”

"Lafı dolandırmıyorsun, değil mi?"

"Dolandırma lüksüm yok. Onu çok uzun süre yaptım ama bir işime yaramadı."

"Yaramadı mı?"

"Koca popolu bir adamla evlendim" diyor Julie. "Yaramadı yani belli ki."

Ralph yüzünü buruşturuyor. "Koca popolu mu?"

"Onun trajedisi *hip* olmak yerine *hippi* olmaktı."

"Hâlâ birlikte misiniz?"

"Neyse ki hayır. Evliliğimiz sonlandığında iki çenesi vardı."

"Ah."

"Müziyendi. Ona tahammül edemiyordum. Çocuğumuz olmadı - onlara sunacak yeterince sevgimiz olduğundan emin değildik. Boşanınca ben dükkânı satın aldım, bir de daire ve *binlerce* Moomin."

Ralph, herkesin aklı başında, yalnızca kendisinin deli olduğuna inanan Miriam'ı düşünüyor.

"Hâlâ şarkı söylüyor musun?" diye soruyor, latte'sini yudumlarken.

"Yalnızca sahilde, etrafta kimse yokken. Haftada üç kez denizde yüzüyorum. Bunun haricinde çalışıyorum. Moominleri insanlara tercih ediyorum. Tove Jansson benim esin perim. Yoga da yapıyorum ve babama bakıyorum."

"Güzel."

"Soruma cevap vermedin. Neden buradasın?"

"Seni düşünüyordum. Nasıl olduğunu merak ettim."

"Artık biliyorsun."

Evet, öyle de denebilir diye düşünüyor Ralph.

"Sıra sende" diyor Julie, sabırsız bir tavırla.

"Ne bilmek istersin?"

"Evli misin? Çocuğun var mı? İşin?"

“Peki. Sadie adında bir karım var. On altı yaşında iki oğlumuz var, Stanley ve Arthur. Psikoterapistim – epey de kötü bir terapist çünkü kimseye önceden haber vermeden tatile çıktım. Ailemi bir buçuk haftadır görmedim. Evden öylece çıkıp gittim.”

İlginç diye düşünüyor Julia. Sohbet ediyor değil de sokakta birlikte yürüyor olsalar şimdi kendisi onun sırtında olurdu, bacaklarını onun beline dolamıştı.

“Nereye gittin?”

“Ormana.”

“Ormana.”

“Evet.”

“Ormanda ne oldu?”

“Bir kedi buldum ve bir kulübede kaldım.”

“Başka ne oldu?”

“Miriam adlı bir kadınla tanıştım.”

“O da mı ormandaydı?”

“Hayır ama oraya gelmişti. Öyle çok yağmur yağdı ki onun evine kaçmak zorunda kaldık. Ama ilişkimiz tamamen platonik.”

Julie öne doğru eğiliyor. “Peki ya *kedi*?” diye soruyor.

“Onu da yanıma aldım.”

“Nasıl taşıdın onu?”

“Kucağımda.”

“Peki şimdi nerede?”

“Miriam’ın evinde.”

“Güzel.”

Ralph başını sallıyor. Nefes nefese kaldı.

Julie saatine bakıyor. “Bu akşamüstü müsait misin?” diye soruyor.

“Evet, neden?”

“Sahile gitmek ister misin diye soracaktım.”

“Şimdi mi?”

“Evet.”

Ralph bir an düşünüyor ya da düşünür gibi yapıyor. “Tamam.”

“Önce babama yemeğini yedirmem gerek.”

Ralph’ın babasının neden kendi kendine beslenemediğini sormasına fırsat kalmadan eşyasını sırt çantasına doldurmaya başlıyor Julie. Neden buraya geldiğini açıkladığı için kendini daha iyi hissettiğini söylüyor Ralph’a. “Ormanda kaybolmuşsun” diyor.

“Ne?”

“Ormanda sendeleyerek dolaşıyordun.”

“Şey, pek sayılmaz...”

“Öyle” diyor Julie, parmaklarını masada dolaştırarak. “Tove Jansson’un kuru yapraklar arasında koşturan minik karakterlerinden biri gibisin. Hikâyenin sonu nasıl gelecek merak ediyorum.”

“Hangi hikâyenin?”

“Ralph Swoon’un hikâyesinin.”

Kime *minik* diyor bu? Sadie’yle mi konuşuyordu yoksa?

Midesindeki kelekler gitti artık. Şimdi midesi kek ve sütle dolu. Kendini daha iyi hissetmek için onun dar bluzuna bakıyor, Julie onun baktığını görüyor, kaşlarını kaldırıyor ve gülümsüyor. Hava bir anda değişiyor ve Ralph onun peşinden yürürken kendini daha sakin, daha uzun hissediyor.

İskandinavya’dan getirilmiş nesnelerle dolu odaya giriyorlar. Kızıl saçlı genç kadın gülüyor.

“Annika’yla Skype üzerinden konuşuyorlar” diyor Julie. “Her gün aynı saatte konuşuyorlar.”

“Büyük bağlılık” diyor Ralph. Julie’nin peşinden Moomin dünyasından geçip sokağa çıkıyor.

“Ne tuhaf bir yorum.”

“Öyle mi?”

“Bence öyle. Her gün konuşmaları çok hoş bir şey. Başka kimseleri yok.”

“Çok sağlıklı bir hayat biçimi değil” diyor Ralph.

“Amma burnu büyük bir terapistisin sen” diyor Julie.

Bir soğuk davranıyor bir soğuk. Ruh hali değişken. Julie her zamanki gibi dengesiz. Ralph onunla birlikte Make and Do’nun, minimalist müzik sistemleri satan dükkânın, berberlerin, şarküterinin, bisikletçinin önünden geçiyor. Güneş parlıyor ve kollarındaki tüyler diken diken oluyor.

“Burnu büyük biri değilim bence” diyor.

Asla İnmiyoruz Aşağıya

Bir kadın sesi: "Ağlıyor musun?"

Alison Grabowski. Kahraman. Kırk yaşındaki cesur kız. Nefes nefese, yüzü kıpkırmızı. Sarhoş taksi şoförü yakalandı ve onu yakalayan kim? Alison Grabowski. *Selam verin madam. Tabii, neden olmasın? Bir tür kanun infazcısı mısınız Bayan Grabowski? Şu ana kadar değildim. Bana bir anda ne oldu bilmiyorum gerçekten, galiba adrenalin etkisiydi, bedenim ya savaş ya kaç moduna girdi. Bu önemli bir zafer Bayan Grabowski, büyük bir kahramanlık. Bu akşam hedeflediğim zafer bu değildi yine de. St. Ives'in Kralı'nı devirmeyi planlamıyordum...*

Alison'ın zihninde şampanya, alkışlar ve tezahüratlar var ama kendini tebrik etme isteğinin yanında bir şey daha duyuyor. Sadie Peterson (hayır, Alison, onun adı artık Swoon, unuttun mu, Sadie Swoon) ağlıyor ve Alison Grabowski'nin canı yanıyor onun ağladığını görünce, gerçekten canı yanıyor. Bessie Bryant ağladığında, Alison'ın tepkileri sinir bozukluğuyla sorunu çözmek arasında gidip geliyor ama asla çok rahatsız hissetmiyor kendini. Ne anlama geliyor bu?

"Sevgilim?"

“Ben ağlamam” diyor Sadie, yüksek sesli bir fısıltıyla.

Alison, onun taksi şoförü ve bu geceki ölüme yakın deneyim (her zaman biraz fazla dramatik biriydi) yüzünden ağladığını sanıyor ama yanılıyor. Fark eder mi? Herhalde etmez. Bu masum yanılğı, sonraki otuz yıl boyunca aralarında yaşanacak yanlış anlaşılmalara yalnızca ilki. Şu anda neler olduğunu görebilseler, birbirlerinin zihinlerini yanlış okuduklarını bilseler, bu ana dönüp bu anı referans alabilirlerdi: *Ben bir şey düşünürken senin başka bir şey düşündüğümü sandığın ilk seferi hatırlıyor musun? Bir yabancıнын bahçesinde duruyorduk, sen taksi şoförünün üstüne oturmıştın, hatırladın mı? Ben ağlıyordum ama taksi şoförünün yaptıklarıyla ilgisi yoktu ağlamamın. Ağlıyordum çünkü seni seviyordum –kocamı değil, Kristin’i değil– seni ve bu duyguları bir kenara bırakabilmiş olmam çok üzücüydü. Bu kadar önemli bir şeyi bastırabiliyorsam, başka neleri bastırıyordum kim bilir? Kendime nasıl güvenebilirdim? Ne kadar zaman harcamıştım boşu boşuna?*

“Sorun değil” diyor Alison, kolunu Sadie’nin omzuna dolarken.

“Nereye gidiyorsunuz hanımlar” diyor bir polis memuru.

“Efendim?”

“Sizi eve bırakacağım da.”

Ağlamaya başlarsam asla duramayabilirim. İnsanlar çok acı çektiklerinde ve ağlamak rahatlama vesilesinden çok bir tuzak gibi geldiğinde böyle söylerler bazen. Öte yandan Sadie, ağlamayı başaramamanın tutsağıydı. Gözlerinden en son ne zaman yaşlar aktığını hatırlamakta zorlanıyordu – belki oğulları doğduğunda, ama o zamandan beri ağlamamıştı hiç. Ulumuş, inlemiş, hızlı nefes alıp vermiş, yüzünü buruşturmuş ama ağlayamamıştı.

Şimdi de duramıyor.

Alison'a hıçkırıkları arasında bunu anlatıyor – ağlamaya başlamak istemediklerini söyleyen insanların meramını anlıyor artık.

Alison, çok üzgünüm canım diyor, ne dediğini anlayamıyorum, neden sessizce biraz oturup nefes almaya çalışmıyorsun?

Birbirine sevgilim, canım diyen iki yabancı. Başka bir şey söylemeye gerek yok.

Sadie yüzünü bir kâğıt mendile gömüyor. Sonunda mendili yüzünden çekince, Alison'a duş yapmasını söylüyor.

"Duş yapmamı mı istiyorsun?"

"Biraz yalnız kalmam lazım" diyor Sadie. "Kendime gelmek için."

"Ah, anlıyorum. Bana bir şey ima ediyorsun sandım."

Sadie başını iki yana sallıyor. Gözyaşları yeni bir dalga halinde yaklaşıyor.

"Duş yapmak isterim gerçekten" diyor Alison.

"Yap o zaman."

"Tamam."

Sadie dikleşiyor, ellerini bacaklarına dümdüz koyuyor, sessizce kendi kendine konuşuyor.

İsa aşkına. Ne utanç, ne mahcubiyet. Böyle ağlayıp durmak. Bitik bir kadını ben. *Tiksindirici*. Neden *bunun* özlemini çektim ki? Böyle salya sümük ağlamanın?

Derin nefes al, işte böyle.

Moralini düzeltecek bir şey düşün. Yapabilirsin. Alison'ın duşta olduğunu düşün. İşte böyle. Daha iyi. Burada oturup ağlamaya gerek yok, değil mi?

Böyle işte.

Her şey yolunda.

Ayağa kalkıyor, raftan bir CD alıp müzik çalara takıyor. Odayı bir kadın sesi dolduruyor: yoğun, telaşlı, Amerikan. Sonra birinin

yatak odasında çalınıyormuş gibi gelen bir gitar sesi: cızırtılı ve monoton.

*sen
bir büyüsün ve ben
bir ders ve senin
istediğin bir öğretmen değil
benim de bir büyücüye
ihtiyacım yok ama*

Oturup arkasına yaslanıyor ve karşısındakini görme zamanı gelene dek gözlerini açmıyor.

Alison tazelenmiş, gözlüğünü takmış halde yanına geliyor. Saçları duştan nemli hâlâ. Üzerinde kırmızı ve gri renkli bir etek ve ipek kumaştan siyah bir bluz var. Boynundaki gümüş zincirden gümüş bir kalp sarkıyor. Sadie'nin birkaç saat önce karşılıklı pizza yediği Alison Grabowski değil bu. O Alison mesafeli, uzak, biraz kuşkulu bir tipti. Peki ya bu? Sadie onu baştan aşağı süzüyor, bardaklara viski koyuşunu seyrediyor.

"Daha iyi misin?" diyor, Sadie'nin yanına, kanepeye otururken.

"Biraz daha sakinim."

"Güzel."

"Özür dilerim."

"Dileme."

"Ben yalnızca..."

"Sorun değil" diyor Alison.

"Öyle mi?"

Alison ona doğru eğiliyor.

(Evet demenin sayısız yolu var.)

On sekiz yıldır beklediği ilk öpücüğü veriyor ona.

Geçmişî olan bir öpücük.

Sadie'nin zihni boşahyor.

Düşünceleri uçtu gitti.

Bu bir mola, bir erteleme.

Hayır.

Dur.

Neyin molası olduğu kimin umurunda?

O zaman öyleydi şimdi böyle.

bir gökdelen, bir kule

şehrin tepesinde dolaşıyoruz

yıldızlar basamaklarımız

asla inmiyoruz aşağıya

Alison, çok güzelsin diyor. Sana bunu eskiden de söylemiş olmalıyım. *Sen söyle* diyor, bilmiyorum, *sen söyle...*

Sadie, oyun oynamıyorum, bu ciddi bir durum Alison – neye bulaştığının farkında mısın sen diye soruyor.

Alison, eskiden birlikte yaşadığımızı unuttun mu diyor. Senin ne kadar can sıkıcı olabildiğini biliyorum.

Sadie diyor ki bu ciddi bir konu, tamam, *gerçekten ciddiym ben.*

Alison da, biliyorum, ben de öyle, merak etme diyor.

Sadie de, yıllar önce bir şaka yaptım, genç ve toydum, aptaldım, her şey bir şaka gibiydi ama değildi diyor.

Alison da dur diyor, yeniden ağlamaya başlayacaksın. Konuşmayı bırakmanın zamanı geldi bence.

Yatak odasındaki Sadie bir araba alarminin sesini, bağrıışan iki adamı, şarkı söyleyen bir kadını, kaldırımdaki ayak seslerini duyuyor.

“Sesleri gerçekten yakından geliyor.”

“Leonora bu. Penceresini açıp şarkı söyler.”

“Sesi güzel, Tracey Thorn gibi.”

“Öyle, değil mi?”

Alison’ın bedeni solgun ve ince. Kolları kaslı ve omuzları dar.
Sadie gözlerini ondan alamıyor. Alison gülüyor buna.

Sonra ikisi de gülmüyor.

(Bu ciddi bir durum.)

Leonora paslı ve eski bir bıçak hakkında şarkı söylüyor.

Benim olmazsan kimsenin olamazsın bebeğim.

Araba alarmı hâlâ çalıyor.

Ayaklar kaldırırda yürüyor.

Adamlar artık bağırışmıyor.

Benim olmazsan kimsenin olamazsın bebeğim.

Bir mum titreşiyor ve sönüyor.

O zaman öyleydi şimdi böyle.

Kahvaltıda, Sadie Ralph’ın ailesini arıyor.

“Pardon, ne dedin?” diyor Brenda. Sadie’nin ne dediğinin anlaşılmadığını düşünmesini sağlamayı başarıyor her seferinde.

“Bir süre evden ayrılmak zorunda kaldım” diyor Sadie. “Stan ile Arthur’a göz kulak olabilir misin? Normalde böyle bir şey istemezdim ama şu anda zor bir dönemdeyiz.”

“Ralph bu sabah bizi aradı.”

“Ne?”

“Çocukların evde yalnız olduğunu söyledi bize.”

“On altı yaşındalar Brenda. Gayet iyi durumdalar. Ama Frank’le birlikte onları şöyle bir ziyaret etseniz fena olmazdı.”

“Sen neredesin Sadie?”

“Pardon?”

“İşte olamazsın. Tabii sonunda bir iş bulmadıysan?”

“Çocuklara uğrayabilir misin, uğrayamaz mısın?”

Bir sessizlik oluyor. Boğuk sesler. Sadie, *kaltak* sözcüğünü duyduğundan emin.

“Konuyu Ralph’la konuştuk zaten” diyor Brenda. “Bir süre size yerleşiyoruz.”

“Buna gerçekten hiç gerek yok Brenda. Böyle bir şeye...”

Telefon kapanıyor.

Bu da neydi böyle?

Şaşırtıcı Bir Şeyin İlanı

Julie Parsley kırmızı bir Fiat 500 kullanıyor. Arabanın yol tutuşu Ralph'ın tahmin ettiğinden daha iyi. Julie'ye söylüyor bunu ama karşılık alamıyor. Belki de sıkıcı bir konu seçti. Belki Julie başka bir konuda düşünüyor.

"Julie?" diyor.

"Araba kullanırken konuşmaktan hoşlanmıyorum" diyor Julie. "Hayat ve ölüm arasındaki sınır kedi bıyığı kadar ince biliyorsun."

"Kedi bıyığı mı?"

"Hepsi bu kadar" diyor.

Ralph pencereden dışarı bakıyor. Julie'nin King's Head'de sahnede "Biraz Yana Kay Sevgilim"i söylediğini hayal ediyor. Gençlik kulübünde birlikte geçirdikleri akşamları düşünüyor - onu nasıl seyrettiğini hatırlıyor. On beş yaşında olmasına rağmen o kadar deneyimli görünmeyi nasıl başarıyordu? Dünya hakkında onun bilmediği şeyler biliyordu ve bildiği şeyler mesafeli ve kasvetli biri yapıyordu onu. Ağırbaşlı bir olgunluk, karanlık bir kösnüllük yaşça büyük erkeklerin ona ilgi duymasına yol açıyordu. Julie'ye dik dik bakıyorlardı. Ona içki ısmarlamak istiyorlardı. Doris Day'den bile sevimli diyorlardı. Bu kızın geleceği parlak diyorlardı. Ama

onların akıllarındaki yerler Julie'nin gitmek istediği yerler değildi. Onun şehveti arkadaşlarının acınası babaları için, her geceyi King's Head'de geçiren erkekler için değildi.

Ralph gençken bir planı vardı. Julie Parsley'yi baştan çıkarmaktı. Nasıl? Üniversiteye giderek, tabii. Üniversiteye gidip geri gelerek. Yokluğu kızın onu özlemesine yol açacaktı ve daha az çocuksu ve saf haliyle geri dönüp seminerlerden, derslerden ve barlardan söz ettiğinde, Julie etkilenecekti. Sana nehir kenarındaki İtalyan restoranında akşam yemeği ısmarlamak isterim diyecekti. O da tamam diyecekti, madem istiyorsun gidelim – çünkü Hafife Alma Kraliçesi'ydi Julie.

Ama yeni bir kazak ve ayakkabılarla dönmedi Ralph.

Evli ve çocukluydu döndüğünde.

“Ne düşünüyorsun?” diye soruyor Julie.

“Araba kullanırken konuşmadığını sanıyordum.”

“Dinlemek sorun değil.”

“Ama karşılık vermeyecek misin?”

“Hayır.”

“Diyalog sayılmaz ama öylesi.”

“Sonradan cevap veririm.”

“Hem araba kullanıyor hem konuşuyorsun bu arada.”

İki eliyle direksiyonu tutan, sürekli karşısına bakan Julie, “Ralph Swoon, ne zaman böyle iğneleyici birine dönüştün?” diye sordu.

“Önce burnu havadaydım şimdi iğneleyici oldum.”

Julie gülümsüyor.

“Belki de bunları içimden çıkaran sensin” diyor Ralph.

“Belki öyledir” diyor Julie. “Ne düşünüyordun peki?”

“King's Head'de şarkı söylemeni. O zamanlar çok güzeldin.”

“Ah, çok teşekkürler.”

“Ne demek istediğimi biliyorsun.”

“Bildiğimden emin değilim.”

“O zaman da güzeldin şimdi de güzelsin.”

Köşeye sıkıştın Ralph. Hep köşeye sıkışıyorsun zaten. (Bir gün öne çıkıp mücadele edecek misin?)

Julie bakışlarını yoldan ayırıp bir an için ona bakıyor.

Doğru diye düşünüyor Ralph. Öyleydin ve öylesin. Ama şimdi farklısın. Tabii ki farklı olacaksın.

“İşte geldik” diyor Julie, arabayı bir bungalovun önüne park ederken.

“Burası babanın mı?”

“Evet.”

Bay Hugh Parsley. Emekli sanatçı. Avrup’da çok başarılı. Ralph onu yıllardır görmedi. Kariyerinin zirvesindeyken tedavi edilemeyen bir kekemeliğe tutulan ses koçu bayan Parsley’ye ne oldu acaba?

“Peki ya annen?”

“Çok üzücü bir hikâye” diyor Julie. Açıklama yapmıyor ama.

Hugh Parsley dev bir ekranda *Starsky & Hutch* dizisini izliyor. “David Soul!” diye haykırıyor odaya girdikleri zaman. “Paul Michael Glaser!”

“Aktörlerin isimlerini söylemeyi sever” diyor Julie, oturma odasının duvarındaki dev ekrana bakarak.

“Sen kimsin?” diyor soruyor Hugh.

“Bu Ralph Swoon, okuldan arkadaşım.”

“Hâlâ okula mı gidiyorsun sen?”

“Hayır baba, *okul günlerinden* arkadaşım yani.”

“Adı Swoon mu?”

“Öyle.”

Ralph, Hugh'un oturduğu sandalyeye gidip ona elini uzatıyor. Hugh onun elini öpüyor, sonra Ralph'ın tırnaklarını incelemeye başlıyor.

Julie'nin yüz ifadesi değişmiyor. Böyle sahneleri yüzlerce kez görmüş olmalı. "Parmak balık?" diye sesleniyor.

"Parmak balık mı?" diye sesleniyor Hugh. "Olur canım, isterim."

"Sandviçte mi salatada mı?"

"Kornişonla, zahmet olmazsa."

"Hemen geliyor."

Julie mutfığa gidiyor, Ralph'ı Hugh Parsley ve dev ekranla baş başa bırakıyor.

"Onunla evlenmek için iznimi istemeye mi geldin?" diyor Hugh.

"Yo, öyle bir şey değil. Ben zaten evliyim."

"Bir erkekle mi?"

"Bir kadınla."

"Evcil hayvanın var mı?"

"Bir köpek." Ralph duraksıyor. "Bir de kedi."

"Kediye sevmiyor musun?"

"Kedi yeni. Bir an aklıma gelmedi."

"Otursana."

"Aslında mutfakta Julie'ye yardım etsem daha iyi olacak" diyor Ralph, kanepenin üstüne yığılmış dergilere bakarak. İçlerinden birine takılıyor gözü: *Kendi Helikopterinizi Yapın*.

"Bebek Ralph" diyor Hugh, gülerek. "Hep kocaman bir be-bektin. *Donwton Abbey*'deki aktör Hugh Bonneville olmadığımı biliyorsun, değil mi?"

"Evet, bunun farkındayım."

"İnsanlar bizi karıştırıyor da."

Yirmi yıl daha yaşlı olmana rağmen mi?

"Evet."

Televizyonda bir parfüm reklamı çıkıyor, Hugh haykırıyor: "Uzun saçlı Brad Pitt! Ne zaman country şarkıcısı oldu o?"

Üçü parmak balık yiyip haberleri izliyorlar.

"Dünyada neler olduğunu biliyor musun?" diyor Hugh, Ralph'a.

"Her şeyi değil" diyor Ralph. Parmak balık ve kornişon çok lezzetli geliyor ona. İkisini bir arada yememişti hiç.

"Haberleri izlemez misin?"

"Normalde izlerim."

"Kendine mi saplantılısın?"

"Pardon?"

"Üzülme. Bazı insanlar doğuştan öyledir" diyor Hugh ve sonra televizyondaki haber spikeriyle aynı anda haberlerin özetini geçmeye başlıyor. Üst üste gürültüler. Birbirine giren sesler.

"Akşamüstü sahile gidiyoruz" diyor Julie.

"Neden o kadar uzağa gidiyorsunuz? Sen araba kullanmaktan nefret edersin" diyor Hugh.

"Değişiklik olsun diye baba."

"Kaçıyor musunuz birlikte? Ralph zaten evliymiş, hem de bir erkekle. Bir kedileri varmış."

Julie babasını yanağından öpüyor. "Ortalığı toplayayım, sonra biz gidelim. Saat üçte Channel 5'teki filmi izlemeyi unutma."

Ralph'ın telefonu titreşiyor. Boo Hodgkinson'dan bir mesaj: Merhaba Ralph, umarım iyisindir. Miriam'ı elde etmeye karar verdim. Sen bu konuda ne düşünüyorsun? İyi dileklerle, Boo X

"Sevgilisinden geliyor mesaj" diyor Hugh, boğazına kaçan kornişon yüzünden öksürmeye başlamadan önce. Kendine gelip çenesini silince, Ralph'a başka bir soru soruyor: "Gitar çalabiliyor musun Ralph'çık?"

"Evet" diyor Julie. "Eskiden sürekli çalardı."

Bana sorulan soruya cevap verebilirim. Adım *Ralph*’lık değil ayrıca. “Neden sordun?”

“Git getir Julie” diyor Hugh, ellerini çırparak.

“Baba, zamanımız yok.”

“Bir şarkı Jules.”

Kalkan kaşlar, gergin dudaklar, gergin sırt. Ralph, David Attenborough’nun Julie’yi biraz uzaktan izlediğini hayal ediyor: “Dişi Parsley sinirlendiğinde, karnını çıkarıp sırtını dikleştirerek hemen belli eder bunu. Gözlerini babasından ayırmaz, her an bir hamle...”

“Bir şarkı yalnızca” diyor Julie.

Hugh istek şarkısını söylüyor: “Little Boxes.” En sevdiği şarkılardan biri bu. Julie bu şarkıyı bazen, pazartesi günü ona yakındaki kafeden sıcak çikolata ve marshmallow getirdiğinde ona söylüyor. Salıları Çin yemeği söylüyor babasına. Çarşambaları şurupla tatlandırılmış kahve. Perşembeleri ve cumaları bir şey getirmiyor ama hayat böyledir işte. Elinize geçene şükretmeyi bilmelisiniz (Hugh’un düsturu bu).

Böylece Ralph, “Little Boxes”ı çalıyor. Beceriksizce, hatta bazılarının *deneyse* diyebileceği şekilde çalıyor gitarı ama Julie ve Hugh elinden geleni yaptığını biliyorlar, önemli olan bu. Ralph fazla yetenekli olmayabilir ama çaballıyor. Gerçi hayatının geri kalanı için söylenemez aynısı.

Julie şarkı söylüyor. Sesi hâlâ güzel. Harika. Gerçekten *harika*. O şarkı söylerken Ralph’ın keyfi yerine geliyor. Yenilendiğini, canlandığını hissediyor. Julie onu yeni biri yapıyor. Sesi ışıltılı bir top gibi. Disko zamanı. Hadi dans edelim. Hayır, sakın ol, gitarı çalmaya devam et. Hugh yeniden el çırpıyor. Haberler hâlâ açık. Oda gürültülü. Kakofoni. Eğlenmesine rağmen yüzünü buruşturuyor Ralph. Bu an böyle bir an. Ne? Böyle bir an diye düşünüyor.

Şarkı bitiyor.

Dev televizyon ekranında *Downton Abbey* tanıtımı beliriyor.

"Hugh Bonnaville işte orada!" diye haykırıyor Hugh, sonra kahkaha atıyor.

"Tuvaleti kullanman gerekiyor mu baba?" diyor Julie.

"Fena olmaz doğrusu" diyor Hugh.

Julie sahildeki otoparka hızla giriyor, havaya toz bulutu kaldırıyor. Oturuyorlar, koşarak geçen dört genç kadını izliyorlar. Julie camı açıyor. Kadınların, inanabiliyor musun, ben inanmıyorum, ya sen diye konuştuğunu duyuyorlar.

"Neler oluyor?" diye sesleniyor Julie.

"Plajda çıplak bir adam var" diyor kadınlardan biri.

"Yani?"

"Burası bir çıplaklar plajı değil ki. Şeyini ortalıkta sallandırmanın yeri burası değil."

Julie gülüyor. Bu kadınlardan hoşlanıyor. Onlarla arkadaş olduğunu, sonra onları hemen kaybettiğini hayal ediyor. Öyle olur hep, Julie dikkatsizdir, insanlara karşı sakardır, onları bırakıverir - tüh, bir tanesi daha kaydı gitti.

"Terbiyesiz biri" diyor kadınlardan biri, öbürleri çığlık çığlığa onu onaylıyorlar.

"Dondurma almak için sıraya girmişti gördüğümüzde."

"Neyli dondurma aldı?" diye soruyor kadınların giderek yükselen ve tizleşen seslerinden, dedikodu senfonisinden hoşlanan Julie.

"Sütlü Mini aldı galiba."

"Sütlü Mini'ye benzeyen tek şey dondurması değildi."

Yeniden çığlığı basıyorlar, bedenleri sarsılıyor, kadınlardan biri neşeyle arkadaşlarından birinin poposunu tokatlıyor, gülüşmeler bir an kesiliyor, sonra yeniden başlıyor ve *ah öldüm ve yeter artık tuvalete gitmem lazım diyorlar.*

"Hoşça kalın hanımlar" diyor Julie, pencereyi kapatırken.

"Onları tanıyor musun?" diye soruyor Ralph.

"Daha önce hiç görmedim."

"Neşeni yerine getirdiler ama."

"Nasıl yani?"

Bir battaniye, bir havlu, termos, Kit Kat Chunky. Ralph bağdaş kurup battaniyenin üstüne oturuyor, yüzünü buruşturarak kumda seken martılara bakıyor. Julie Parsley iç çamaşırları hariç soyunup suya koşuyor.

Mavi renkli sutyen külot takımını öylece dünyaya sergiliyor.

Ralph onun doğu yönünde yüzmesini, sonra geri gelmesini seyrediyor. İyi bir yüzücü, hızlı ve kesintisiz yüzüyor. Sırtüstü dönüyor, ayakları sudan çıkıyor, Ralph'a bakıp el sallıyor.

Şimdi sırlısıklam halde Ralph'ın önünde duruyor. Gördüğü en kötü manzara olduğunu söyleyemez doğrusu. Gri bir havlunun içine saklanıyor, külotu ve sutyeni yere düşüyor. Havlu, nemli bir soyunma odası şimdi. Ralph başını çeviriyor, Julie keten pantolonunu giyip üzerine uzun kollu bir tişört geçirirken denize doğru bakıyor. Görmeden bakıyor, bakmadan izliyor ve Julie onun ne yaptığını biliyor ve aldırıyor. Bu hoş bir şey diye düşünüyor. İlginç.

Termosun üstünde ters çevrilmiş duran iki plastik fincanı alıyor, termosun kapağını açıyor. "Çay?" diyor. Sonra: "Bu kadar kısa sürede seni iç çamaşırlarınla görmeyi beklemiyordum."

Julie gülüyor. "Demek ki görmeyi bekliyordun yine de."

"Kim bilir" diyor Ralph.

Yan yana battaniyenin üzerine oturup sörf yapmayı öğrenen gençleri izliyorlar.

"Niyetin neydi?" diyor Julie.

"Bir niyetim yoktu gerçekten" diyor Ralph.

“Böyle söyleyeceğini biliyordum.”

“Hayır bilmiyordum.”

“Pek değişmemişsin.”

“Sen değişmişsin.”

“Ne istediğini bilsen daha mutlu olabilirdin. Ne istediğini gözünde canlandırman lazım.”

“Çok new age bir yorum Julie.”

“Aslında değil. Sihirden falan söz ettiğim yok. Başına ne geleceğine aldırımıyormuş gibi bir halin var hepsi bu.”

Ralph bu söyleneni düşünüyor ama düşünmekten sıkıldığı için vazgeçiyor.

“Hayatın...” diyor. “Yaşayacağını sandığım hayata benzemiyor.”

“Hiçbirimiz yaşayacağımızı sandığımız hayatı yaşamıyoruz.”

“Ama seninki öyle...”

“Öyle ne?”

“Bilmiyorum ki.” *Sıradan* demek istiyor aslında. Onun olağandışı bir şey yapacağını sanıyordu – kendisine ilham verecek bir şey.

“Babama bakıyorum” diyor. “Bekârım ve bir dükkânda çalışıyorum. Bunu mu söylemeye çalışıyordun?”

“Hayır, öyle değil. İşkadınısın sen. *Bağımsız* birisin.”

Gözlerini deviriyor Julie. “Ben sana yakışıklı derdim” diyor. “En azından bunu da sıkıştırırdın araya.”

“Gerçekten mi?”

“O kadar şaşırma. Karın yakışıklı olduğunu söylüyordur eminim.”

Julie onunla alay mı ediyor? Flört mü ediyor? Anlamıyor.

“Sadie komplimandan pek hoşlanmaz.”

“Soğuk biri mi?”

“Hayır, soğuk değildir.”

Neden söz ediyorsun Ralph? Soğuk nevalenin tekidir işte.

“O zaman pek sıcak değil diyelim yalnızca.”

“Karım hakkında konuşmasak olmaz mı?”

Julie çayından bir yudum alıyor. Gökyüzünün denizle birleştiği yere bakıyor. Bu birleşim bir illüzyon, gerçekte yalnızca zihinde birleşiyorlar. “Onun en sevdiği insan sen misin?” diyor.

Nasıl bir soru bu şimdi?

“Sonuçta benimle evlendi. Genelde en sevdiğimiz insanla evlenmez miyiz?”

Bu cümlesi aralarında, havada asılı kalıyor, kumlu ve aptalca. Bu soruyu nereden buldu da sordu? *Nereden biliyor?* Her zaman yaptığı gibi Ralph’a açılıyor ama Ralph bundan hoşlandığından emin değil. Sorun şu ki, Ralph gerçekte *nelerden* hoşlandığını bilmiyor. Aklı o kadar uzun zamandır karışık ki o bitmek bilmeyen bulanıklık doğal ortamı haline geldi ve iyi duygularla kötü duyguları birbirinden ayırmakta zorlanıyor. (Ne harika değil mi – ne hissettiğini bilmeyen bir terapist.)

“Çekip gittiğinde ne yaptı?” diyor Julie.

“Nasıl yani?”

“Seni aradı mı?”

“Elbette hayır. Öyle bir şey yapmayacak kadar mantıklıdır.”

“Ama nereye gittiğini söylemedin ona. Endişelenmedi mi?”

“Sorguya çekiliyormuş gibi hissediyorum biraz” diyor Ralph.

Aferin sana Ralph, duyguyu teşhis ettin. Tek sorun, “Sorguya çekiliyor gibi hissetmek” aslında bir duyguyu anlatmıyor, öyle değil mi?

“Sorgu mu?”

“Seni görmeye geldim ben, Sadie hakkında konuşmaya değil.”

Sadie’den ne zaman söz etse midesinde bir şeyler oluyor. Bir kayıp hissi ya da özlem gibi bir şey duyuyor ama yanlış yorumluyor olmalı çünkü Sadie’ye özlem duyuyor olamaz, böyle bir şey mümkün değil.

Sinemanın önünde duruyorlardı, bilet ve patlamış mısır almak üzereydiler.

"Sana söylemem gereken bir şey var" diyor Sadie.

Ralph, onun kendisinden ayrılmak üzere olup olmadığını düşündü. Kımıltısız durup bekledi. Belki hiçbir şey yapmamak çözerdi durumu? Sadie de aynı şeyi düşünüyordu anlaşılan çünkü o da kıpırtısız duruyordu ve deri ceketli iki heykel gibiydiler. Birbirinin aynısı deri ceketleri bütün öğrencilerin alışveriş yaptığı üstü kapalı pazardan, gerçekten eski görünen yepyeni giysiler satan tezgâhtan almışlardı.

"Bir şeyler içelim mi?" diyor Sadie.

"Beni terk mi ediyorsun?"

"Hayır tabii ki. Neden böyle bir şey düşündün?"

Neden böyle bir şey düşünmüştü? Araları iyiydi, hem de çok iyi. Yine de onunla ilgili anlayamadığı bir şey vardı. Bir tür uzaklık belki. Sakladığı bir şeyler olduğu hissi.

Pub'da, her zamanki gibi viski kola mı istediğini sorunca, ben elma suyu içeceğim dedi Sadie.

"Ne zamandan beri elma suyu içiyorsun sen?" diye sordu Ralph, bardakları masaya koyup yanına otururken.

"Beni sıkıştırma."

"Ne?"

Gözlerini devirdi.

Ralph zihnine not aldı: Yediği içtiği konusunda yorum yapma. Hatta hiçbir konuda yorum yapma en iyisi.

"Bana bir şey mi söyleyecektin?" dedi.

Sadie bardağını dudaklarına götürdü ve bir yudum elma suyu içti. Sonra hepsini bitirene kadar başına dikti bardağı. Geğirdi. Gülümsedi. "Hamileyim" dedi.

Ağzı açık kalan genç bir adam.

Yüzünde sahte bir gülümseme olan genç bir kadın.

"Bir şey söyle" dedi.

"Siktir" dedi Ralph.

"Keşke şu sözcüğü kullanmasan."

"Ağzımdan çıkıveriyor."

"Hadi canım sen de."

"Öyle ama. Babam sürekli öyle küfreder."

"Daha neler."

Yarım saat boyunca tartıştılar. Hamilelik konusuna dokunmadan başka her konuda söylenip durdular. Atladılar, tutundular, birbirlerine sözcükler fırlattılar. Bir süre sözcüklerle itişip kakıştıktan sonra kırmızı yüzleri ve allak bullak mideleriyle dünyaya geri döndüler.

"Peki ne yapmak istiyorsun?" dedi Ralph.

"Bir vejetaryen burger yiyebilirim."

"Bebek hakkında demek istedim."

"Ah."

"Kararın ne olursa olsun seni destekleyeceğim."

Böyle demesi gerekiyordu, öyle değil mi?

"Doğurmak istiyorum."

"Öyle mi?"

Sadie başını salladı. Peki ya Ralph? Onunla birlikte olmak da istiyor muydu?

Amerikan kafesine yürüyüp iki burger, bir patates, bir de özel colesaw salatası ısmarladılar. Bir süre sessizce oturup diğer müşterileri seyrettiler, duvarlardaki Edward Hopper baskılarına baktılar.

"Sadie" dedi Ralph. "Sadie, ben..."

"Colesaw salatasının nesi özelmiş?" dedi Sadie. "Neden özel olduğunu yazmışlar mönüye?"

O akşam Ralph annesini aradı. Ağzı açık kalan bir adam ve sahte gülümsemeli kız hakkında bir hikâye anlattı ona.

“Gülümsemesi neden sahteydi?” diye sordu annesi.

“Endişelendiği için bence” dedi Ralph. “İkimiz de öğrenciyiz hâlâ. Zamanlama çok kötü.”

“Senin yanında endişeli olması gerekmez. Sen iyi bir çocuksun.”

Ralph irkildi. “Bana çocuk deme.”

“İyi bir erkeksin. Doğru olanı yaparsın, bundan eminim. Bazen böyle olur işte. Nasıl biri, bu Sadie?”

“Kartlarını açık oynayan biri değil.”

Brenda bir an düşündü. Ralph’ın güzel veya harika demesini bekliyordu. “Aynı oyunu oynadığınız sürece sorun yok” dedi.

Ralph onun ne dediğini anlamadı ama “Öyle” dedi yine de.

“Harika bir şey.”

“Öyle mi?”

“Kesinlikle. Bunu yapıp yapmayacağını bilmiyorduk.”

“Ne demek oluyor bu?”

“Biraz *serebral* birisin, öyle değil mi? Babana haber vermek için sabırsızlanıyorum. Markete gitti. Belki de onu arayıp bebek için hazırlıklara başlamasını söylemeliyim, ne dersin?”

Sekiz ay sonra: *ikizler*.

Biri tombul biri zayıf iki oğlan.

İki kat fazla ağlama. İki kat fazla yemek ve giyecek.

Sadie başkalarının yanında neşeli, evde depresifti. “Bu çocukları çok seviyorum” diyordu arkadaşlarına. Ralph’ın yanında ağlıyor, HobNobs yiyor, *çıldırmaq üzere* ve *kendinden geçmiş* gibi sözcükler kullanıyordu.

“Çıldırmaq üzere olduğunu sanmıyorum” dedi Ralph.

“Öyleyim. Öyle yorgunum ki delirmek üzereyim. Sana göre

hava hoş. Bebeklerden başka konularda da konuşabiliyorsun başkalarıyla. İnsanlar bu işin içine neden bu kadar gömülüyor hiç anlamıyorum ki.”

Ralph onun dinleyici kitlesine dönüştü. Bu konuda deneyimliydi. Annesiyle babasını da aynı şekilde dinlemişti.

Dinliyorum. Karşılık veriyorum. Dinliyorum. Karşılık veriyorum.
(Başka insanların ağır gölgeleri.)

Ne istediğimi, neyi sevip sevmediğimi bile bilmiyorum.

Kayıp: Ralph Swoon’un gerçek duyguları. Onları bulanlar ödüllendirilecekti.

Bir kez daha, var gücünle Ralph. Yapabilirsin. Annenle baban gibi neşeli olabilirsin. Tek yapman gereken daha fazla çaba göstermek.

Annesiyle babası onu ziyaret edip kaygılarını dile getirdiler.

“Biraz şişmanlaman gerekiyor” dedi Brenda, ikizlerin dördüncü doğum günü partisinde. “Bu kekten ye biraz, yesene hadi.”

“Kusura bakma ama biraz solgun görünüyorsun” dedi Frank.

“İyiyim ben. Yorgun olan Sadie asıl.”

“Ona çiçek alıyor musun?” diye sordu Brenda.

“Pardon?”

“Çiçek.”

Tanrı aşkına!

Ralph yavaşça derin bir nefes aldı.

“Uyumadığım zaman çalışıyorum ben” dedi.

“O zaman dışarı çıkmayın bu kadar.”

“Ne?”

“Sen doğduğunda fazla dışarı çıkmazdık biz. Restoranlar pahalıdır. Bebek bakıcıları da öyle. Geçen hafta tiyatroya gitmeniz şart mıydı? Biz Scrabble oynardık. Elimizdeki mutlulukla yetinirdik.”

Ralph güldü.

Annesi incinmiş görünüyordu.

Sadie, elindeki mutlulukla yetinen bir kadın değildi. İyi bir hayat yaşamak için sürekli hareket halinde olmak, yeni deneyimler aramak, çaba göstermek gerektiğini biliyordu. Orada öylece durup aptalca bir iyimserlikle karşısına çıkan şeylere hayran olmuyordu. Ralph onun iştahını seviyordu. Günden güne yorulduğunu görüyordu.

Ne kadar sıkıcı Ralph.

(Ne kadar üzücü.)

"Sizin evde kutu oyunu bile yoktur şimdi?" dedi Frank.

Ralph, bir sahilde, battaniyenin üstünde denize bakıyor. Bir avuç kum alıp parmaklarının arasından usulca döküyor.

Julie Parsley ona Kit Kat Chunky ikram ediyor.

"Hayır, teşekkür ederim" diyor. "Bir şarkı söyler misin?"

"Burada mı?"

"Evet."

"Şimdi mi?"

"Neden olmasın? Eski günlerden bir şarkı söyle. Doris Day mesela?"

Julie gülüyor, ona şakacı bir kuşkuyla bakıyor, saçlarını karıştırıyor. "Ah, tamam."

Ama Doris Day şarkısı söylemiyor. Bunun yerine Joni Mitchell'in "A Case of You"sunu söylüyor. Ralph için mi söylüyor şarkıyı? Ne demeye çalışıyor?

İşte yeniden başlıyoruz. Yeniden canlanma, yenilenme. Sesi her yanında şimdi. Şarkı söylerken ne kadar farklı görünüyor, sanki hiç değişmemiş gibi. Bu an o an - kolayca tarif edebileceği bir duygu var içinde. Hayatta olmak gibi. Canlılık gibi. Zihninin keskinleşmesi gibi. *Ne istediğini bilmek gibi.*

Şu an tek istediği onu öpmek.

Yıllarca gitar çalabilir, şarkı söyleyebilir, Moomin satabilirler.

Zaman öldürmenin daha kötü yolları da var.

Bu canlılık devam etse, devinim kazansa neler olur, onu düşün bir de. Hastaları Ralph'tan yeniden faydalanabilir, onun canlı varlığını içselleştirebilirler. Canlılık bulaşıcıdır. Bir insandan diğerine öyle kolay bulaşır ki...

Dudakları dudaklarında.

Onu böyle susturuyor.

Öpüşürlerken şarkı söylemeye devam etmesini isterdi ama öylesi irkiltici olurdu. Hatta tutkuyu öldürürdü.

Onun şarkı söyleyen sesinin plak kaydı olsa her şey tam olurdu işte.

Evet!

Gençliklerinde söylediği bütün şarkıları söyleyebilir ve Ralph da onun sesini kaydedebilir.

İşte bu iyi bir fikir.

Uzun uzun öpüşüyorlar.

Ralph'ın düşünceleri hızla akıyor.

Bu canlılık ve yenilenme, düşünürken öpüşme, öpüşürken düşünme yorucu gelmeye başlıyor birden.

Öpüşmek genellikle düşünceleri durdurur.

Ne demek oluyor bu?

Karşısındakine o kadar da ilgi duymuyor demek.

Bir film adı değil mi bu?

O Sana İlgi Duymuyor muydu filmin adı? Romantik komedi, kız filmi, Sadie ve Kristin birlikte izlemeye gitmişlerdi hani.

Bu dudaklar Sadie'nin dudakları değil.

Bu öpücük alışkın olduğu öpücük değil.

Ama Julie keyif alıyor gibi görünüyor.
Bu da bir şey en azından.

Şarkı söylerken onu dudaklarından öpüyor ve Julie öpüşüne karşılık veriyor.

Aman Tanrım diye düşünüyor Julie. Eski zamanların hatrına bir öpücük ama aslında kitap okumayı tercih ederim. Babama kek pişirmeyi, masamı toplamayı, *Homeland*'in yeni bölümünü izlemeyi tercih ederim. Yakışıklı olduğunu söylememeliydim ona. Ralph, bu çok hoştu diyeceğim, ama şu anda böyle bir şey aramıyorum. Dürüst olmak gerekirse yalnız olmak istiyorum.

Julie'nin dili Ralph'ın ağzındayken Ralph ikizlere hamile Sadie Peterson'ı ve onun evet, seninle evlenirim, hadi yapalım şu işi dediğini hatırlıyor.

Haberleri aileleri ve arkadaşlarıyla paylaşırlarken ona hissettiği mesafeliliği, bir şeyler gizliyormuş gibi görünmesinin nedenini sormak istedi ama vereceği cevaptan çok korktu. Korkusu ona fikir vermeliydi – cevabı zaten *bildiğini* gösteriyordu çünkü. Sadie'nin en sevdiği insan değildi. Bilinen ve bilinemez bir şeydi bu. Şeylerin yolunda olmasına ve olmamasına şaşmamak gerekirdi. Kafası karışmış gibi hissetmesine şaşmamak gerekirdi. Evliliklerinde bir boşluk vardı ve bu boşluktan aşağı yuvarlanmışlardı. (*Boşluğa dikkat* – annesinin böyle demesi gerekirdi.)

Ralph, sarhoş görünen Julie'ye şaşırtıcı bir şeyi ilan ediyor: “Üzgünüm ama öpüşürken tek düşünebildiğim karımdı.”

“En azından dürüstsün” diyor Julie.

“Beni yanlış anlama, harikaydı, ama...”

“Ama ne?”

“Ben karımı istiyorum.”

“Gerçekten istediğin şey bu mu?”

“Öyle sanıyorum.”

“Sanıyor musun?”

“Eminim.”

“Bil bakalım ne oldu?” diyor.

“Ne?”

“Ben de *Homeland*’i düşünüyordum.”

“Hayır öyle bir şey yapmıyordun.”

“Gerçekten düşünüyordum.”

“Bu çok aşağılayıcı bir şey.”

“Affedersin.”

Hayran

Miriam, yaşı ve sınıfı düşünüyor. Daha çok sınıf bölümünü. Bir dil sürçmesi, kaygısız bir vokal denemesiydi. Yaşı bölümünü her zamanki gibi fısıldayarak söylemişti, belki her zamankinden biraz daha heyecanlıydı ama temelde bir fısıltıydı yine de. Peki ya sınıf? İşte o başka bir şeydi. Sorun saydığı bir şey değildi, bunu şimdiden belirtmek lazım çünkü Miriam sorunlarla yaşamaya alıştı. Bütün hayatı uzun bir sorun yumağıydı zaten.

Bütün hayatı göz önünde bulundurunca sorunların ne önemi kalıyordu ki? Okyanusta bir damla gibiydiler. Peki bu damlayı okyanusa atan kimdi? Annesi, Frances Delaney. Her şey birbirini takip ederdi. Öyleydi işte düzen. Hayatın kaosu ve basitliği buradaydı, her şey birbiriyle bağlantılıydı ve ister beğenin ister beğenmeyin her şey sizi bir yerlere götürüyordu.

Ralph alt katta kediyle konuşuyordu. Miriam onun söylediklerini duyabiliyordu. Hayatını geri istediğini söylüyordu Ralph. Her şey yolundaydı ve yalnızca kendisi göremiyordu bunu - kusur onun içindeydi çünkü, dışında değil. En başından beri içindeydi.

Ayrıntılara girecek olsa, konunun özüne inecek olsa düşündüklerinin doğru olmadığını keşfederdi. Bir şeyin iyi olduğunu göremiyorsanız iyi sayılmazdı o şey.

Ama şimdi teknik ayrıntılara yoğunlaşma zamanı değil. Miriam ayrıntıları değil büyük resmi görmek istiyor. Hatta bugün bir tane yaratacak. Veya daha kesin olarak söylemek gerekirse (kesinlikten hoşlanan biri olmak elinde değil) düğmelerden büyük bir sanat eseri yapacak. Evet, düğmelerden. Bütün koleksiyonundan. Hepsini kullanacak. Binlerce düğmeyi. Düğmeler ve düğmeler. Büyükannesinden. Scarborough, Skegness, Torquay. Hırka ve palto düğmeleri. Buradan, oradan ve her yerden. Her boyutta, şekilde ve renkte düğme. Onlardan bir fon yapacak ama nasıl bir şey yapacağını henüz bilmiyor (sanat eseri yapmak zaman alır – bir *gebelik* dönemi vardır) fakat düğmelerle ne yapacağını biliyor artık. Sözcükler yazacak onlarla. Konuşacak. Tamam, belki neon ışıklı bir tabela değil, Tracey Emin değil. ama yine de itiraf mahiyetinde bir ses çıkarmış olacak.

Bu akşamüstü, Miriam galeride kardeşiyle buluşacak. Birlikte bir sanat kursuna yazıldılar. Spontane bir karardı – Miriam insanların *son dakikada* dediği türde bir şey yaptıklarını biliyordu. Matthew, Tracey Emin'e bayılıyor. Buna inanabiliyor musunuz? Miriam inanabiliyor. Hemen her şeye inanmakta zorlanıyor ama buna inanıyor.

Gelecek hafta, Matthew onu kimsenin olmadığı bir seansta sinemaya sokacak. İşin avantajlarından biri bu diyor – bedava film izlemek ve patlamış mısır yemek. Bundan sonraki hafta, trenle Londra'ya gidecek ve George Orwell hakkında bir konferansa katılacaklar. Miriam daha önce Londra'ya gitmedi. Hiçbir yere gitmedi zaten. Ona söylediği zaman Matthew bunu tuhaf bulmadı. Ona birinci sınıf vagonda, huzur ve sessizlik içinde, bedava çay içerek gitmek ister mi diye sordu ve Miriam nedenini öğrenmek istediğinde *hak ettiğin için* dedi. Bir televizyon reklamı sloganı gibi konuşmuştu ve Miriam ne demek istediğini anlamamıştı.

Ama bunlardan önce, babasıyla tanışacak.
Babası saat dörtte galerinin önüne gelecek.
Kızını ve düğmelerini bekleyecek.
Ses çıkaran düğmelerini.

Aşağıda mutfakta Ralph sade kahve içiyor ve duruma uygun büyük bir jest düşünüyor. Eve bir demet çiçekle gitmek yeterli olmayacak. Peki ne yapmalı?

Bahçesinde bir merdivenin tepesinde olan Boo'yu görüyor ve gönderdiği mesajı hatırlıyor, Miriam'ı *elde etmek* hakkındaki mesajı. Arka kapıdan bahçeye çıkıyor.

"Çok üzgünüm" diyor, Miriam'ın bahçesiyle Boo'nun bahçesini ayıran çitin yanında. "Mesajına yanıt vermeyi unuttum."

Boo merdivende üç basamak birden iniyor. "Sorun değil" diyor.

"Orada ne yapıyorsun?"

"Çatı giderini temizliyorum."

"Birkaç gün önce zaten yapmamış mıydın bunu?"

"Evet" diyor Boo, gururla. "Peki ne düşünüyorsun?"

"Bu kadar sık temizlemene gerek yok diye düşünüyorum. Ben benimkini hiç temizlemedim."

"Diğer konuyu sormuştum."

"Ah."

"Çok istekliyim bu konuda."

"Anlıyorum. Onu yoklamamı ister misin?"

"Yoklamak mı?"

"Suyu test etmemi. Ağzını aramamı."

"Ne dediğin hiç anlaşılmıyor."

"Gelişmeleri sana haber ederim."

"Lütfen fazla bir şey belli etmemeye çalış."

"Tamam."

"Yardımanın için çok teşekkürler. Giderleri temizlemeye devam etsem iyi olacak."

"Bir şeyler yapmadığın da oluyor mu hiç?"

"Şeyler?"

"İstesen daha az çalışabilirsin bence."

"Kesinlikle olmaz" diyor Boo kendinden emin bir şekilde.

Ralph başını kaldırıp ona bakıyor, açıklanamaz şekilde ona hayran olduğunu hissediyor.

Mutfakta kucığında Melas'la oturan Ralph, Miriam'ın ağzını yokluyor.

"Boo'yu biliyorsun ya?"

"Bay Boo mu?"

"Komşun Boo Hodgkinson."

"Ne tuhaf. Onu asla Boo Hodgkinson olarak düşünmem."

"Neyse, ondan hoşlanıyor musun?"

Miriam bir an düşünüyor. "Kibar ve cömert biri."

Ralph saate bakıyor. Ne yapıyor böyle? Sadie'yi görmesi lazım ama bunun yerine çöpçatanlıkla uğraşıyor, Miriam'la hiperaktif komşusunun arasını yapmaya çalışıyor. İncelikli şeylere ayıracak zamanı yok şimdi.

"Sana karşı güçlü duygular besliyor."

Miriam'ın büyük gözleri açılıyor. Dengesini korumak için tezgâha yaslanıyor.

"Duygular mı?"

"Senden hoşlanıyor."

Hoşlanmak mı?

Miriam gülüyor. Ne kadar aptalca bir şey olduğuna gülüyor bunun. Normal insanlar hoşlanırlar birbirlerinden, *senden hoşlanıyor* gibi beyanatlarla paslaşırlar. Miriam Delaney'den kimse

kolay kolay hoşlanmaz – Ralph bunu göremiyor mu? Bu pası almıyor çünkü normal takımda oynamıyor. Takımlar çocukluk çağında seçildi ve onu seçen olmadı. Anlıyor musun Ralph? İşte bu yüzden gülüyor Miriam.

Midesi altüst oluyor.

Beyaz ekmek somununa bakıyor ve midesindeki tuhafıktan kurtulmak için ekmeği yutmayı düşünüyor.

“Hoş biri aslında” diyor Ralph.

“Evet” diyor Miriam. Bir insan başka birinin ondan hoşlandığını öğrenince neler olur onu öğreniyor. Arzu karşılıklı olmasa da bir tepki verilir. *Büyüleyici* bir tepki.

“Marmelatlı sandviç lazım bana” diyor.

“İhtiyacın olan şeyin bir sandviç olduğundan emin misin?” diyor Ralph.

Üst katta, Ralph sırt çantasını toplarken Miriam Fenella’yı arıyor.

“Merhaba tatlım. Nasılsın? Hâlâ o terapistle mi yaşıyorsun?”

“Evine dönmek üzere.”

“Sen iyi misin?”

“Fenella, sana bir soru sormam lazım, konu biraz acil.”

“Dinliyorum.”

“Boo Hodgkinson hakkında ne düşünüyorsun?”

“Boo kim?”

“Aptallık yapma.”

“Yapmıyorum.”

“Yan komşum.”

“Tulumlu Adam’ı diyorsun?”

“Evet.”

“Bence hoş biri. Neden sordun?” diyor Fenella, ağzını şapırdatarak. Muzlu milkshake içiyor.

"O ses nedir?"

"Affedersin, Shakey Shakey'den yeni geldim de."

"Shakey Shakey mi?"

"Aptal bir isim, değil mi? Yeni bir yer. Kameraya bakıp Shakey Shakey'yi sevdiğini söyleyenlere bedava milkshake veriyorlardı."

"Ne?"

"Önemli değil. Tulumlu Adam'la aranda neler oluyor bakalım?"

"Bir şey olduğu yok. Bir şey yapabilme kapasitesine sahip değilim ki."

"Elbette yapabilirsin. Boo'yla aranda bir şeyler olsun istiyor musun?"

"Ah Tanrım."

"Ne oldu?"

"Sana söylemeyi unuttum. Bir babam ve iki ağabeyim var benim."

"Ne dedin?"

"Bir de kedim var. Adı Melas. Beni sevdiğinden emin değilim ama evden hoşlanmış görünüyor."

Sonunda olmuştu işte. Miriam aklını yitirmişti. Bir aile uydurmuş, hayali bir kediden ve erkek arkadaş adayından söz etmeye başlamıştı. "Hemen geliyorum" diyor Fenella. "Yarım saat sonra yanımdayım. Merak etme tatlım. Endişelenmene gerek yok."

"Aslında dışarı çıkıyordum."

"Ne?"

"Sanat dersine gidecektim."

"Miriam, doğru mu söylüyorsun?"

"Evet" diyor Miriam. "İnanmıyorsan sen de gelebilirsin."

Hayatındaki kayıp insanlarla tanışabilirsin.

Kayıp insanlar dönmüşlerdi ama Miriam onların kayıp olduğunu yeni öğrenmişti. Üzüntüsü tarif edilemez bir şeydi - ruhunu eğip büken absürd bir şiir gibi.

Senin İçin Plastikle Kaplamak İstedğim Bir Şey Var

Fenella, koşarak Beckford Gardens'a gidiyor. Miriam'ın evinin önünden geçip Boo'nun kapısını çalıyor.

"Merhaba" diyor Boo. Fenella'yı daha önce pek çok kez gördü, genelde sokakta karşılaştılar ama adını hatırlayamıyor. "Miriam'ın arkadaşısın."

"Fenella."

"Evet, tabii ya. Ben Boo Hodgkinson."

"Biliyorum. Özel bir konuda birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

"Elbette, içeri gel. Lütfen dağınıklığı mazur gör."

Fenella onun peşinden koridordan geçip yemek odasına giriyor, Boo ona oturmasını işaret ediyor.

"Hangi dağınıklık?" diyor Fenella, otururken. "Evin tertemiz ve düzenli."

"Keşke öyle olsa" diyor Boo.

"Öyle zaten."

"Çok nazıksın. Çay ya da kahve ister misin?"

"Hayır teşekkürler, Zumba dersine gidiyorum."

"Zumba mı?"

"Bir egzersiz dersi. Müzik eşliğinde dans ediyorsun."

"Zumba'da Chumbawamba çalıyorlar mı?" diyor Boo, kızarıve-

"O ses nedir?"

"Affedersin, Shakey Shakey'den yeni geldim de."

"Shakey Shakey mi?"

"Aptal bir isim, değil mi? Yeni bir yer. Kameraya bakıp Shakey Shakey'yi sevdiğini söyleyenlere bedava milkshake veriyorlardı."

"Ne?"

"Önemli değil. Tulumlu Adam'la aranda neler oluyor bakalım?"

"Bir şey olduğu yok. Bir şey yapabilme kapasitesine sahip değilim ki."

"Elbette yapabilirsin. Boo'yla aranda bir şeyler olsun istiyor musun?"

"Ah Tanrım."

"Ne oldu?"

"Sana söylemeyi unuttum. Bir babam ve iki ağabeyim var benim."

"Ne dedin?"

"Bir de kedim var. Adı Melas. Beni sevdiğinden emin değilim ama evden hoşlanmış görünüyor."

Sonunda olmuştu işte. Miriam aklını yitirmişti. Bir aile uydurmuş, hayali bir kediden ve erkek arkadaş adayından söz etmeye başlamıştı. "Hemen geliyorum" diyor Fenella. "Yarım saat sonra yanındayım. Merak etme tatlım. Endişelenmene gerek yok."

"Aslında dışarı çıkıyordum."

"Ne?"

"Sanat dersine gidecektim."

"Miriam, doğru mu söylüyorsun?"

"Evet" diyor Miriam. "İnanmıyorsan sen de gelebilirsin."

Hayatındaki kayıp insanlarla tanışabilirsin.

Kayıp insanlar dönmüşlerdi ama Miriam onların kayıp olduğunu yeni öğrenmişti. Üzüntüsü tarif edilemez bir şeydi - ruhunu eğip büken absürd bir şiir gibi.

Senin İçin Plastikle Kaplamak İstedğim Bir Şey Var

Fenella, koşarak Beckford Gardens'a gidiyor. Miriam'ın evinin önünden geçip Boo'nun kapısını çalıyor.

"Merhaba" diyor Boo. Fenella'yı daha önce pek çok kez gördü, genelde sokakta karşılaştılar ama adını hatırlayamıyor. "Miriam'ın arkadaşısın."

"Fenella."

"Evet, tabii ya. Ben Boo Hodgkinson."

"Biliyorum. Özel bir konuda birkaç dakika konuşabilir miyiz?"

"Elbette, içeri gel. Lütfen dağınıklığı mazur gör."

Fenella onun peşinden koridordan geçip yemek odasına giriyor, Boo ona oturmasını işaret ediyor.

"Hangi dağınıklık?" diyor Fenella, otururken. "Evin tertemiz ve düzenli."

"Keşke öyle olsa" diyor Boo.

"Öyle zaten."

"Çok nazıksın. Çay ya da kahve ister misin?"

"Hayır teşekkürler, Zumba dersine gidiyorum."

"Zumba mı?"

"Bir egzersiz dersi. Müzik eşliğinde dans ediyorsun."

"Zumba'da Chumbawamba çalışıyorlar mı?" diyen Boo, kızarıve-

riyor. Aptalca bir şaka, kötü bir şakaydı, nereden çıktığını bilmiyor hiç. Chumbawamba'yı sevmez bile – fazla küfürlü bulur şarkı söylerini. Onlara epey uzun gelen saniyeler boyunca yüzlerinde ciddi ifadelerle birbirlerine bakıyorlar. Sonra Fenella ağzını kapalı tutmaya çalışırken dudaklarının arasından hava üflüyormuş gibi gülmeye başlıyor. Şarkı söylüyor. Yere devrilip ayağa kalkmak hakkındaki şarkının Chumbawamba şarkısı olduğunu tahmin ediyor Boo, fakat emin değil. Bıyığını okşuyor, çok amaçlı bir bıyık bu – bir geçiş dönemi objesi, tüylü ve rahat bir battaniye, erkeklik simgesi (veya o öyle olduğuna inanıyor ki önemli olan da bu), biraz kıvrıkcık eğlence.

“Zumba öğretmenime anlatacağım bunu” diyor Fenella. “Her derse bu şarkıyla başlamaları lazım aslında.”

“Hı hı” diyor Ralph.

“Neyse, seninle Miriam hakkında konuşmak istiyorum.”

Oda lavanta kokuyor. Yeni cilalanmış yemek masasında yüzlerinin yansımaları görüyorlar.

“İyi mi o?”

“Başka kadınlar gibi değildir Miriam.”

“Doğru.”

Fenella, mutfakta asılı duran velur kumaştan kırmızı tuluma bakıyor ve acaba benim üzerime olur mu diye düşünüyor. “Ondan hoşlandığını söyledi. Bunu doğru mu yoksa yanlış mı anlamış sence?”

“Sana bunu söyledi mi gerçekten?”

Ağır çekim hayatımın turbo şarj düğmesine basan kim?

“Yani ondan hoşlanıyor musun?”

“Evet.”

“Tamam. Sorun şu, Miriam'ın daha önce hiç ilişkisi olmadı.”

“Anlıyorum.”

“Alışılmadık biridir o.”

“Biliyorum, ondan hoşlanmamın nedeni bu.”

“Ona çıkma teklif edeceksen bir planımız olmalı.”

“Plan mı?”

“Ben Miriam’ın plancısıyım” diyen Fenella burnunu çekiyor, dik oturuyor, öne doğru eğiliyor. “Bir şeyleri plastikle kaplarım ben” diyor. “Senin için de plastikle kaplamak istediğim bir şey var.”

Boo endişeleniyor. Kız ona *asılıyor* mu?

“M&B projesi yavaş ve hassas ilerletilmeli. Birinci aşaması sürekli arkadaşlık ve şefkat olabilir diye düşünüyorum – ona iyi biri olduğunu göstermen gerek.”

“O aşamayı geçtim. Pencerelerini temizledim ve bahçesini biçtim.”

“Tamam, o zaman doğruca ikinci aşamaya geçelim; eski moda kur yapma. Bunu becerebilir misin sence?”

Boo burnundan gürültüyle nefes veriyor, Fenella bunu hoş buluyor. “Evet anlamına mı geliyordu?” diyor.

“Kur yapmak benim göbek adım” diyor Boo.

“Ah, gerçekten mi?”

“Evet, gerçekten.”

Fenella duraksıyor. Boo’yu belden yukarı çıplak hayal ediyor. İnsan gözünün önünde olanı görmüyor bazen. Onu daha önce fark etmemiş olması çok tuhaf. Bu adam eski moda teneke akide-şekeri kutusu gibi, diğer erkekler gevşek jöleden ayıcıklı şeker bu adamın yanında. Miriam için uygun biri.

“Onu bir sergiye ya da İtalyan restoranına akşam yemeğine götürebileceğini düşündüm” diyor. “Peyniri ve soğuk eti sever.”

“Hepsi iyi fikirler” diyor Boo.

“Her şey iyi giderse doğaçlama davranabilir.”

“Bu ilişkide kaç kişiyiz?”

“Beni sessiz ortak gibi düşün.”

“Çok ilgili bir arkadaşsın ama biraz daha rahatsız edicisin.”

Fenella sevgiyle gülümsüyor. “Bu iş olacak bence” diyor.

#HerŞeyim

Sadie Swoon@SadieLPeterson

Bugün aklımda Barry White şarkıları dönüp duruyor. Başka bir şey söylememe gerek var mı? #herşeyim

Kristin Hart@craftyKH

@SadieLPeterson Pardon?

Sadie Swoon@SadieLPeterson

@craftyKH Ne oldu ne yaptın ki?

Jilly Perkins@JillyBPerks

@SadieLPeterson Danua cinsi köpeğim Barry White'a bayılıyor.

Beverley Smart@bearwith72

@SadieLPeterson Kocan eve döndü galiba?

Stanley Swoon@stanswoon96

Dünyanın çivisi çıkmış. Cevap? Pavlova.

Joe Schwartz@CanadianJoe6
@stanswoon96 Senin cevabın benim sanıyordum.

Beverly Smart@bearwith72
Peynir serpilmiş fasulyeli kızarmış ekmek yiyorum.

Geri Giderek İlerle

Miriam düğmelerle dolu bir çanta taşıyor. Matthew da içinde keçe, kurşunkalem, renkli kalemler, makas, yapıştırıcı ve eskiz defteri olan sırt çantasını. Miriam sanat galerisinin önünde duruyor, insanların giysilerindeki düğmeleri sayıyor. Matthew kahverengi ayakkabıları, kloş pantolonu ve sarı tişörtüyle galeriye doğru geliyor.

“Günaydın abla.”

Miriam duraksıyor. Buna alışması biraz zaman alacak. “Günaydın *kardeşim*” diye fısıldıyor.

Sanat öğretmenin adını Marianne. Uzun sarı saçlı, siyah çerçeveli gözlüğü var. Miriam’ın elini sıkıyor, birkaç saniye sıkı sıkı tutuyor ve bırakıyor. *Cesurca* diye düşünüyor Miriam. Karşınızdakinin elini o kadar uzun süre tutarsanız sayısız hastalığı kapabilirsiniz. Matthew ve Marianne’nin el sıkışmalarını seyrediyor ve sınıftaki herkesin adının M harfiyle başlayıp başlamadığını merak ediyor. Yanıt hayır. Sınıfta bir Penny, Seth ve Benjamin de var. Bir Lance ve River. Bir Lisa ve bir Dominic. Bir de Isle of Man’den gelen, üç çocuğu ve altı tavuğu olan çenebaz bir Peggy (bu bilgileri önemli, konuyla alakalı, ortak sanatsal çabaları için faydalı şeylermiş gibi sınıfla paylaşıyor).

“Ben yalnızca size rehberlik etmek için buradayım” diyor Ma-

rienne. "Her ne yapmak istiyorsanız o konuda. Lütfen bir atölyede olduğumuzu unutmayın, derste değiliz, yarışmıyoruz."

"Senin yüzünü çizebilir miyim?" diyor Matthew ablasına.

"Benim mi?"

"Evet."

"Emin değilim." Birisinin yüzüne uzun süre bakması düşüncesi tehlikeli geliyor ona. Gerçekte olanı görürse ve kâğıda aktarmayı başarırsa *sonsuza dek* kâğıdın üzerinde mi kalacak gerçek?

"Lütfen?"

Marianne'nin arabuluculuk ettiği uzun bir tartışma faslından sonra Matthew'nun onun yüzüne bakmak yerine Miriam'ı çalışırken çizmesine karar veriliyor. Daha güvenli geliyor böylesi Marianne'ye. Tuhaf ama iyi. Böylece Matthew çiziyor ve Miriam düğmelere yapıştırıcı sürüyor ve Matthew'ya *Öbür Dünyadan* adlı bir film görüp görmediğini soruyor.

"Gördüm" diyor Matthew. "Olağanüstü üzücü bir film."

"Kardeş sevgisi hakkındaydı" diyor Miriam, yanakları kızarıyor.

"Cinai sevgi ama, değil mi?"

"Nasıl gidiyor?" diyor Marianne. Bir fincan çay ve Lion Bar var elinde. Miriam'ın mavi keçe örtüsüne bakıyor ve düğmelerle yazdığı şeyi okuyor: "Çok derin" diyor. "Gerçekten derin." Matthew'nun yanında durup çizimine bakıyor. Bir baykuş çizmiş Matthew. "İlginç bir yorum" diyor. Onun sırtına dokunuyor, pamuklu tişörtünün altındaki sıcaklığı hissediyor ve sonra gürültücü Peggy'nin neden masanın bacaklarını sökmeye çalıştığını öğrenmek için oradan uzaklaşıyor.

Bay Eric Delaney. Ahşap oymacı. Bir koca. Resmi olarak iki çocuk babası. Gayriresmi rakam aslında üç. Galerinin önünde bekliyor. Miriam'ın üç saat önce durup insanların düğmelerini

saydığı yerde duruyor. Volta atıyor. Bekliyor. Geç kaldılar. Elinde bir demet papatya var. Çiçeklerle söyle söylemek istediğini. Ne söyleyecek ki Tanrı aşkına?

Sırtında çantasıyla yaklaşan Matthew'yu görüyor. Oğlu gülümseyip ona el sallıyor. Arkasında bir kadın. Kollarından birinin altında bir çanta var, diğerinde başka bir şey. Kumral, dalgalı, uzun saçlı. İlk izlenimi? Beklediği gibi görünmüyor. Öncelikle, sakın görünüyor. Onun kaygılı, gergin olmasını, kuşkuyla sağa sola bakmasını bekliyordu. Oysa bu kız herhalde Matthew'nun söylediği bir şeye gülüyor. Annesine benziyor.

"Baba, bu Miriam."

Miriam elini uzatıyor.

Ellerim titriyor. Elimi tutup sıkacak mı sıkmayacak mı?

Bu eli tutmasının üzerinden otuz dört yıl geçti.

O zamanlar minicikti bu el.

Hâlâ hatırlıyor.

Miriam hiçbir şey hatırlamıyor.

Bu adamı daha önce hiç görmedi.

(Onu hatırlayamadığına göre gerçekten orada mıydı?)

"Baba?" Matthew'nun sesi. Sıkıntılı.

Eric, kızının elini tutuyor. Sıkıyor. Gülümsüyor. Kaybolmuş durumda kızı bunu bilmemeli. Sorumluluğu üstlenme zamanı, yeniden kaybolma zamanı değil.

Baba. Sıcak elleri, sert parmakları. Seni tanıyorum. Seni hiç hatırlamıyorum ama hatırlıyorum yine de. Seni tanıyorum baba. Seni tanıyorum.

"Merhaba" diye fısıldıyor Miriam.

Bu fısıltı. Telefondaki gibi. Hasar. Yıkım. Onun suçu.

Matthew öfkeyle bakıyor artık babasına. *Baba? Bir şeyler söyleyecek misin?*

Onu terk etti.

(İnsanlar birbirini terk etmenin her türlü yolunu buluyor.)

Miriam kolunun altındaki keçe örtüyü yere, Eric'in ayaklarının dibine seriyor.

Düğmelerle şunu yazdı: BENİ NASIL TERK EDEBİLDİN?

Düğmeler konuştu, söyleyeceklerini söyledi.

Cevap Eric'in zihninde beliriyor.

Bir anı: Oyuncuları hiç yağlanmayan bir kukla tiyatrosu.

Başına keskin bir ağrı saplanıyor.

"Yapamıyorum artık" diyor Frances, fırın kapısını açıp kapayarak içindeki kuzu yahnisini kontrol ederken. "Taşınman lazım buradan."

"Daha yeni yerleştik ama" diyor mutfak lavabosunda ellerindeki yağı yıkayan Eric. Köşedeki beşiğinde uyuyan bebeğe bakıyor.

"Burası senin evin değil."

"Biliyorum. Bizim evimiz."

"Babam aldı bu evi."

"Bizim evlenince oturacağımız ev olsun diye aldı Frances. Sen ne diyorsun?"

"Sersemin birisin."

"Pardon?"

"Çok gürültü yapıyorsun. Yalnız kalmam lazım benim."

Eric ellerini mutfak havlusuyla kuruladı. Havlunun üstünde SONSUZA KADAR MUTLU yazıyor. "Yeniden doktora görünmek ister misin?" diyor.

"Bu akşam yemeğini yiyebilirsin ama hepsi bu" diyor Frances. "Onu görmeye çalışırsan, bebek arabasını kanala iterim. Buzlu yolda kaza oldu derim. Göğsüme bir ağrı saplandı ve ölüyorum sandım derim. Bebek arabası yokuştan aşağı kaydı,

nehre düştü ve kalbimi de beraberinde götürdü, benim sevgili, kıymetli kızım...”

Eric onu omuzlarından yakaladı. “Frances, Tanrı aşkına.”

“Devam et, sağımı solumu morart, tam istediğim şey.”

Eric geri çekildi, sendeledi, beşiğe çarptı ve bebek ağlamaya başladı. Battaniyeyi kaldırdı ve bebeği kucağına aldı.

“Hâlâ yapabiliyorken keyfini çıkar.”

Annesi onu Frances Hopkins konusunda uyarmıştı ama Eric onu dinlememişti. Annesi kızın ailesinin zengin, tırnaklarının temiz olduğunu ama zihninde bir karanlık barındırdığını söylemişti. Norveç kışları gibi karanlık demişti ve sihirli kuzey ışıklarını anlatmıştı. Seni el bebek gül bebek büyütmedik biz demişti annesi. Aklını başına toplamam lazım yoksa bu gelen kış senin kışın olur. Aşk insanı çarpar. Kendini kaybedebilirsin.

Eric Miriam’ı kollarında salladı, ona bir baba ve kızı hakkındaki oracıkta uydurduğu şarkıyı söyledi. Miriam sustu. Gülümsedi. Karısı yaklaşıırken onu kollarında, havada tuttu.

“Şimdi onu bana ver” dedi Frances.

“Hayır.”

“Ver dedim.”

“Bir doktora görünmen lazım. Sende bir sorun var.”

“Korkmuş gibisin.”

“Korkuyorum zaten.”

Frances öfledi ve ocağın başına gitti. Tepsideki kuzu etini çıkardı, ocak ızgarasına koydu. “Kaç yaşında olduğum umurumda değil” dedi. “Ona yaklaşmaya çalışırsan öldürürüm onu. Bu konuştuklarımızdan başkalarına söz edecek olursan, beni nasıl yaktığını gösteririm onlara.”

“Ne yakması?”

Frances tepsiyi ocak ızgarasından aldı, kolunu ocağa yapıştırdı.

Gözlerini yarı kapatarak yüzünü buruşturdu.

Kolunun derisi ocağa yapıştı, etrafa korkunç bir koku yayıldı.

Eric bebeği sıkı sıkı tuttu. Miriam'ı yanına alıp oradan kaçmayı düşündü ama bebeğe tek başına nasıl bakacaktı? Garajdaki işinden başka bir şeyi yoktu.

"Çocuğa zarar vermeyeceğim" dedi Frances.

"Öyle diyorsun ama..."

"Söz veriyorum. Ona iyi bakacağım. Sessiz olduğu ve benim kurallarına göre yaşadığı sürece ona iyi bakacağım."

Eric yerdeki düğmelere bakıyor: BENİ NASIL TERK EDEBİLDİN?

Bu sözcükleri görmek onu rahatlatıyor aslında. Havadan sudan sohbet etmekten, numara yapmaktan daha iyi böylesi.

Sözcükler dairelerden oluşuyor.

Başını kaldırıp Miriam'ın gözlerinin içine bakıyor, ona elindeki papatyaları uzatıyor. "Konuşacak çok şey var" diyor.

Miriam keçeyi yerden alıyor, bir şey söylemiyor.

"Sizi biraz yalnız bırakayım" diyor Matthew, elinde bir bavulla galerinin merdivenlerinden inmeye çalışan Marianne'yi görünce. "Tamam mı?"

Miriam üç kez gözlerini kırıyor.

Evet mi demek oluyor bu?

Marianne'nin yanına koşuyor, ciddi bir ifadeyle ona bir şeyler söyleyip elindeki bavulu alıyor.

Eric'in bir fikri var. İyi bir fikir olduğundan emin değil. Kızını alıp botanik bahçesine gitmeyi ve bir banka oturmayı düşünüyor. Üzerinde Frances'in anısına bir metal plak olan banka. FRANCES DELANEY, DENİZDE KAYBOLDU. Evet, çay içmek, hobileri, yaptıkları ve sevdikleri şeylerden konuşmak gibi daha hafif bir

şeyler yapabilirler ama içinden bir ses başka bir şeyler yapmalarını söylüyor. *Her şeyin başladığı yere git. Geri giderek ilerle.*

Miriam'a daha önce kimse çiçek getirmemişti. Onları koklamakla meşgul. Ona bunun aldığı ilk çiçek buketi olduğunu söylemeyecek çünkü onun içindeki ses de saklamasını, inkâr etmesini, reddetmesini söylüyor.

Arabası hakkında bir şeyler söylüyor, bir de bank ve botanik bahçesinden söz ediyor. Miriam'ın oraya daha önce gittiğini sanıyor ama yanlış.

Arabada, Miriam onun direksiyonu tutan ellerini seyreliyor. Elleri büyük, yıpranmış ve geniş. Bebekken onu tutan eller. Kaldıran. İnce saçlarını okşayan. Anlaşıldığı kadarıyla. *Baba, bu sen misin?* Onu sevmek istiyor ama sevemiyor.

"Artık sevemiyorum" diyor. (İçinde tutacağına söylemesi daha iyi.)

Eric altdudağını ısırtıyor, sinyal veriyor, sola dönüyor. "Ne kötü" diyor.

Miriam kaşlarını çatıyor.

"Annemi sever miydin?"

"Denizde o artık" diyebiliyor Miriam yalnızca.

Ölü canavar, benim canavarım, senin bildiğin canavar, benim bildiğim canavar.

"Gazetede okudum."

Bir yaya geçidinde duruyor, köpeğiyle birlikte karşıya geçmek için bekleyen bir kadına el sallıyor. Kadın da ona el sallayarak karşılık veriyor. Miriam onun basit ve kısa bir şekilde el salladığını, kadının daha çılgınca bir hevesle karşılık verdiğini fark ediyor. Acaba hep böyle mi el sallıyorlar diye düşünüyor, yoksa gördükleri kişiyi gördüklerine ne kadar sevindiklerine bağlı olarak el sallamaları da değişiyor mu? Eric de bazen çılgınca bir heyecanla el sallıyor mu? Kime?

“Sen annemi seviyor muydun?” diyor.

Eric yeniden sola dönüp park edecek bir yer arıyor. “İlk aşkımdı” diyor.

Botanik bahçesinde dolaşıyor, Frances Delaney’yi arıyorlar.

Birisi onun üzerinde oturuyor. Yağlı saçlı bir adam börek yiyor bankın üstünde. Domuza benzeyen bir adam. Şişman bir engel. Bunlar zalim düşünceler ve Miriam zalimlikten nefret ediyor ama adam annesinin üstünde oturuyor ve Miriam hiç hoşlanmıyor bundan.

Eric adamın yanına gidiyor. Bir şey söylüyor, dönüp Miriam’a bakıyorlar, adam kalkıp başka bir banka oturuyor.

Eric’in bunu nasıl başardığını merak ediyor Miriam – birini nasıl öyle kolayca gönderdiğini. Gerçekten o kadar kolay mı?

“Önce hanımlar” diyor Eric.

Yan yana oturuyorlar.

Aralarında bir boşluk bırakıyorlar.

Frances Delaney var o boşlukta, onun güneşte parlayan adı.

Orada öylece oturuyor, çevrelerine, ayaklarına, plakaya, birbirlerine bakıyorlar. On dakika kadar konuşmadan oturuyorlar. Başta rahatsız hissediyorlar, bir şeyleri başaramamış gibi hissediyorlar ve yalnızlıkların en kötüsü bu, ama aralarındaki sessizlik derinleştikçe birlikte yaptıkları bir şeye dönüşüyor, bozulmamış bir şeye. Onlara ait bir şeye.

Miriam kendine sessizliği Eric’in bozacağını söylüyor. Eric onun kendini yeniden terk edilmiş, yalnız hissetmesinden ya da ne diyeceğini bilmeyen bir bankta bir adamla birlikte oturduğu için sıkılacağından korkuyor. Ama o aklını değil kalbini dinleyen bir adam ve kalbi ona Miriam’ın yanında oturup beklemesini söylüyor. Sessizliği bozan Miriam olacak.

(İnatçılık. Ailede herkes inatçı ama şimdilik bir aile gibi hissetmediklerinden inatçılıklarının ne kadar benzediğini bilmiyorlar.)

Sonra sessizlik bozuluyor.

"Affedersiniz, saatiniz var mı?" diyor bir kadın. Kırmızı yağmurluk giymiş ve saçlarını öyle sıkı toplamış ki acıyor olmalı kafa derisi. "Hayvanat bahçesi ne taraftaydı?"

Eric ona saati söylüyor. "Hayvanat bahçesi yok" diyor. "Burada yok en azından. Bir yerlerde vardır eminim ama burada yok."

Miriam gülümsüyor. Sessizliğin böyle bozulacağını tahmin etmemişti ama hoşuna gitti yine de.

Kadın Eric'in hayvanat bahçesi konusundaki yanıtını anlamıyor. "Hayvanat bahçesi yok mu?" diyor.

"Yok."

"Peki ya bir İspanyol mezesi barı, öyle bir yer var mı yakınlarda?"

"Gerçekten bilmiyorum" diyor Eric. "Pub'lar ve kafeler var ama..."

Kadın iç geçiriyor. "Hayvanat bahçesi de yok İspanyol mezesi de" diyor.

"Üzgünüm" diyor Eric.

"Senin suçun değil."

Sonra gidiyor.

"Diğer kardeşinle tanışmak ister misin?" diyor Eric.

Başka anneden olma kardeşim.

"Nerede?"

"Benim evimde."

"Senin evinde mi?"

"Karım da orada olacak. Angelina."

"Angelina?"

"Evet."

"Adı Angelina mı?"

Eric başını sallıyor. Küçük sorular. Kolay.

"Olasılıklarla dolu bir isim" diyor.

"Pardon?"

"Ona Ange mı diyorsunuz, Angie mi, Angel mi yoksa Lina veya Geli mi?"

Eric gülüyor.

"Neden komik buldun?"

"Geli mi?"

"Angelina sözcüğünün ortası."

"Benim Angelina'mın değil."

"Nasıl biri?"

"Çok sabırlıdır. Harika yemek yapar."

Bunca yıl sonra bunlardan mı konuşacaklar yani? Angelina'dan? Eric, Miriam'ın karısıyla ilgilenmesini beklemiyordu. Angelina Delaney'yi elinden geldiğince ayrıntılı bir şekilde tarif ediyor, Miriam da hayatında duyduğu en heyecan verici şeymiş gibi büyülenmişçesine dinliyor onu.

Gitmek için ayağa kalktıklarında, Miriam elindeki çiçeği banka, annesinin adının biraz altına koyuyor. Bu jesti büyütme ya da küçültme istemeyen Eric fark etmemiş gibi yapıyor ve Miriam ona Angelina hakkında başka bir şey sorarken Frances Delaney'den uzaklaşıyorlar. Artık güneş isminin üstünde parlamıyor.

Acıma

Arabasını Ralph'ın araç yoluna park eden Boo, evi süzüyor. "Çok güzel" diyor. "Gider borularını ve siyah ön kapını beğendim."

"Teşekkürler."

"Bu eşyaları içeri taşımana yardım edeyim mi?"

Kamp malzemesi, bir gitar, sırt çantası. Bunları kapının yanına koyuyorlar ve Boo arabasına dönüyor.

"Teşekkürler" diyor Ralph, onu içeri davet etmek istemediği için. "Beni eve getirdiğin için de teşekkürler.

"Yakında görüşürüz" diyor Boo. Bu bir emir, nazik bir dilek değil.

Ralph evinin giderlerine ve siyah ön kapısına bakıyor. Böyle şeyleri hiç fark etmez o. Bunlar da kapının üstündeki vitray, söğüt ağacı ve güller gibi oradalar yalnızca.

Sadie telefonlarını açmıyor. Oğullarıyla düzenli olarak konuştuğunu biliyor, bunu kendi anne babasından öğrendi ama bilgi akışı burada sonlanıyor. Bu saçmalıkların artık sona ermesi lazım.

Kapıyı açınca annesinin Cyndi Lauper'ın "Kızlar Sadece Eğlenmek İster" şarkısına eşlik eden sesini duyuyor. Annesinin böyle şarkı söylediğini yıllardır duymamıştı - en son "Özgür Kalmak İstiyorum"u, genellikle elektrik süpürgesini çalıştırırken avaz avaz söylediği dönemi hatırlıyordu. (Bir ara da "Buğulu Camlar" şarkı-

sına takmıştı ama Ralph onun Tina Turner'ı taklit etmeye çalışırken çıkardığı sesleri unutmak istiyordu. Rahatsız ediyordu o sesler onu. Herkesi rahatsız etmişti o sesler.)

Harvey çıkageliyor, üzerine atlıyor, yüzünü yalıyor. "Ne hoş bir karşılama" diyor Ralph, köpeğin başını okşarken. "Aferin sana Harvey. Aferin sana oğlum."

Koridordaki masada taze bir lale demeti duruyor. Havada yeni pişmiş ekmek kokusu var.

Burası onun evi değil. Hem öyle, hem değil. Annesiyle babasının evi gibi kokuyor.

Başını oturma odasından içeri uzatıyor. "Merhaba Arthur."

Arthur pijamasıyla kanepeye yatmış, *Breaking Bad* seyrediyor. Bu daha tanıdık bir manzara. "Baba?" diyor Arthur ona doğru dönerek. Ayağa kalkıyor, uzaktan kumandayı televizyona uzatıyor, televizyonu kapatıyor. Ralph onun bunu yaptığını hiç görmedi daha önce. Televizyonu açtığını binlerce kez gördü ama kapattığını hiç görmedi. *Breaking Bad*, bölümün ortasında kapatıldı. *Gönderildi*. Arthur elleri ceplerinde babasına bakıyor. "İyi misin?" diye soruyor.

"İyiym sanırım."

"Harika. Nerelerdeydin?"

"Kamp yaptım."

"Peki."

"Biraz yalnız kalmaya ihtiyacım vardı."

"Peki."

"Annenden haber aldın mı?"

"Konuştuk erkenden."

"Bu sabah mı?"

"Evet."

"Ve?"

"Belki de onu aramalısın."

“İyi mi?”

“İyi, iyi. Bir fincan çay ister misin?”

Çay yapmayı mı öğrendi oğlu? Neler oluyor?

Evden daha sık uzak kalsam çok daha iyi olacak sanırım demek istiyor Ralph, ama bir şey söylemiyor. Arthur’un nezaketi ciddi, ağırbaşlı. İlgisi sırtına uymayan çok renkli ve süslü bir pele-rin gibi. Kardeşinin üstünde aynı ilgi kuzu yününden V yaka bir kazağa benzerdi. Onları gören biri Ralph’ın hastaneden taburcu edildiğini, vücudunda hâlâ kırık kemikler olduğunu falan sanabilir. Neden bu kadar kaygılı Arthur?

Merdivende ayak sesleri. Bir değil, iki çift ayak.

“Baba?”

“Bay Swoon?”

Stanley ve Joe, yüzleri kıpkırmızı. Daha önce grup kucaklaşması deneyimi olmayan Ralph’a sarılıyorlar. Yere atlayıp elleriyle başını koruma güdüsüne engel olmaya çalışıyor Ralph.

“İyi misin baba?”

“Gayet iyiyim ben.”

“Sizi görmek güzel Bay Swoon.”

“Lütfen bana Ralph de. Yaşlı hissetmeme neden olma.”

Üç çift göz ona bakıyor şimdi.

“Çay yapayım” diyor Arthur.

Ralph Stanley’ye bakıyor. Şaşırmamasını ya da alay etmesini bekliyordu ama Stanley sessiz ve sakin.

İrkiltici. Bu ev gerçekten öyle şu an. Korkunç ve irkiltici.

Çocuklar mutfığa gidiyorlar ama Ralph onların peşinden gitmiyor.

“Fırında taze ekmek var” diyor Stanley.

“Vay be” diyor Ralph. Siyah televizyon ekranına, vazodaki pembe lalelere bakıyor.

Merdivende yeniden ayak sesleri. Bu kez annesi ve babası. Önce gülümseyen, saçları yeni yapılmış annesini görüyor; permal saçıyla bir çocuğun elinden çıkma kıvrıkcık saçlı kadın karikatürüne benziyor; kıvrır kıvrır saçlar ve geri planda kalan yüz.

"Dönmüşsün" diye haykırıyor annesi. "Ah, ne güzel!"

"Eyet döndüm."

Brenda oğluna sarılıyor, Frank sırtına sevgiyle vuruyor.

"Hepinizin kafası mı güzel?" diyor Ralph.

"Bu da nereden çıktı canım?" diyor Brenda. "Seni gördüğümüze sevindik."

Yüzünde *acıma* ifadesi mi var?

Mutfakta, kahvaltı tezgâhında Nigella Lawson'ın *Ev Tanrıçası Olmanın Yolları* kitabı duruyor, kremalı pastalar bölümü açık. Kitabın yanında ev yapımı bir pavlova pastası duruyor.

"Annenizi arayacağım" diyor Ralph.

Swoon'lar birbirlerine bakıyorlar.

"Biz buradayız" diyor Brenda.

Yukarıda, yatak odasında karısını arıyor. "Telefonu açmanı beklemiyordum. Nasılsın? *Neredesin?*"

"Oteldeyim" diyor Sadie.

"Nerede? Neden?"

"Ah Ralph."

"Geri döndüm" diyor Ralph.

"Hangi anlamda?"

"Evdeyim. Herkes burada."

"Emin misin?"

"Evet buradalar."

"Sana göre herkes belki. Bana göre değil. Neyse, döndüğüne göre annenle baban gidebilir."

"Acelesi yok."

"Ah, bence var."

"Ne zaman eve geliyorsun?"

"Bilmiyorum."

"Nasıl yani bilmiyorum?"

"Neden bir yerde buluşmuyoruz? Tarafsız bir yerde?"

"Neden böyle bir şey yapalım ki?"

"Dinle, seni bu gece ararım. Yürüyüşe çıkarız."

"Biz mi?"

"Evet."

Hat kesiliyor. Ralph uzanıyor, gözlerini kapıyor, ne yapacağını düşünüyor. Sadie'nin nerede kaldığını bulabilir, otele gidebilir, onu geri getirebilir.

Yeniden ayak sesleri. Bir sürü ayak sesi. Derken çevresi kuşatılıyor. Annesiyle babası, oğulları ve Joë yatağın yanında duruyorlar ve sakat bir adammış, kımıldayamayan, bakıma ihtiyaç duyan bir zavallıymış gibi ona bakıyorlar. Arthur üzerinde bir fincan çay, bir kruvasan ve meyve suyu olan tepsiyi komodine bırakıyor.

"Ne oldu?" diyor Ralph. "Neden bana öyle bakıyorsunuz? Neden bu kadar iyi davranıyorsunuz?"

Öyledir İşte

Miriam Delaney daha önce hiç görmediği bir eve giriyor. Angelina adlı bir kadın kapıyı açıp onu içeri davet ediyor. Merhaba, seninle tanışmayı çok istiyordum diyor. Miriam neden diye sormak istiyor çünkü birinin neden *onunla* tanışmak isteyeceğini bilmiyor. Angelina'nın gözlerinin içine bakıyor, elini uzatıyor, doğru şekilde gülümsemek için elinden geleni yapıyor.

Ralph Swoon, Stanley'nin ev yapımı pavlova pastasını yerken neden ortadan kaybolduğunu ailesine açıklamaya çalışıyor. *Yalnız ve zaman ve körlük* gibi sözcükler kullanıyor - baştan savma bir dil yani. Konuşurken mutlu ve neşeli görünen Joe Schwartz çekiyor dikkatini. Stanley mi onun sevincinin nedeni? Öyleyse, bunu yapmayı, başka birini hayatta olduğu için sevindirmeyi nereden biliyor?

Sadie Swoon, Alison Grabowski'yle birlikte bir kır otelinin bahçesinde dolaşıyor, *boşanma* ve *ayrılık* sözcükleriyle ilgili planlar yapıyor. Ne yapman gerektiğini biliyorum diyor Alison, Sadie'nin elini tutarak. Üniversiteye dönmelisin. Düşüncelerle kalabalıklaşmış bir sessizlik oluyor. Sadie, Alison'ın elini sıkıyor.

Ralph doğum günü partisinde çekip gitmeseydi neler olurdu merak ediyor. Laison'ı yine de bulmaya çalışır mıydı? Bu düşünce onu korkutuyor, kararların önemini, *evet* ve *hayır* sözcüklerinin bazen ne çok şeyi değiştirebildiğini düşünüyor.

Arthur Swoon mutfağında oturuyor, babasını dinliyormuş gibi yapmaya çalışıyor ama *Breaking Bad* hakkında düşünüyor. Bütün gün kibar davrandı ve bitkin düştü artık. İnsanlar bunu nasıl başarıyorlar? Neden yapıyorlar? Babası için üzülüyor ve bu da yorucu bir şey, gerçekten *rahatsız edici* hatta. Zavallı babası, aptal babası – onu kucaklamalı mı yüzüne ayıltıcı bir yumruk mu atmalı? Bu kadarı çok fazla. Arthur'un televizyon izlemesi gerekiyor. Walter White'in teskin edici arkadaşlığına ihtiyacı var.

Stanley Swoon *uzay* ve *zaman* ve *körlük* sözcüklerinin geçtiği bir hikâye dinliyor, ona hiçbir anlam ifade etmeyen sözcükler bunlar. babasının tarzı bu işte; ne kadar fazla açıklarsa anlattıkları o kadar anlaşılmaz hale geliyor. Stanley'nin kahramanı Nigel Slater'ın tam tersi, Nigel ne yaptığını ve yaptığı şeyin neden işe yaradığını mutlaka açıklar ve bazen spontane davranmaktan kaçınmaz, neyi de nedeni de unuttur. Babası Nigel Slater'dan çok şey öğrenebilir. Stanley'nin zihni aşçılık dünyasına kayıyor. Bruşetta yapmayı planlıyor – fasulye, nane, ricotta. Birisine güzel bir yemek yapmanın o kişinin ruh halini nasıl değiştirdiğini, gerçek anlamda *dönüştürdüğünü* yeni öğrendi, annesiyle babası ona hayatla ilgili bu temel bilgiyi neden daha önce vermediler acaba? Babasının anlatacakları bitmek bilmiyor: *karışıklık, bilinmez, aydınlanma*.

Kristin Hart'a Sadie'den bir mesaj geldi. (Selam K. Seni öptüğüm ve sonra delirdiğim için üzgünüm. Yardımı olacak mı bil-

mem ama konu aslında seninle ilgili değildi. En yakın arkadaşım-sın, seni kaybetmek istemiyorum. Açıklamama izin verir misin? xxx) Bu mesaj Kristin'i öfkелendirdi. *Benimle ilgili değil demek?* Ne hoş, gerçekten çok hoş. Peki kiminle ilgili o zaman? Londra'ya giden trenin sessiz vagonlarından birinde, Kristin fısıldayarak küfür ediyor. *İsa aşkına, sokayım böyle işe.* Karşısında oturan kadın elindeki *At* dergisinden başını kaldırıp Kristin'e bakarak dilini şaklatıyor. Kristin telefonunu gürültüyle masaya koyup gerçekten bana dilini mi şaklatıyorsun sen diyor. Yerinde olsam bir daha yapmam, kahrolası *At* dergini oku ve kafanı kaldırma. Kadın eşyasını top-layıp başka koltuğa geçiyor, Kristin dışarıdaki tarlalara ve tepele-re bakarken Sadie ile Carol'i ve neden sürekli küfretmek zorunda hissettiğini düşünüyor.

Bob Hodgkinson, Paperchase'te, dönen bir raftaki kartpostal-lara bakıyor. Fenella ona Miriam'ın kartpostalları çok sevdiğini söyledi. mutfağındaki panoda kartpostal koleksiyonu var. Boo rafı döndürüyor ve sevimli kartlara, doğum günü kartlarına, haydi konuşalım, öğle yemeği yiyelim, arkadaş olduğumuzu hep hatırla-yalım diyen kartlara bakıyor. Miriam hangisini severdi acaba? Şu panda fotoğrafını değil. Şu kadın kovboyu da değil. (Boo o kartı kendine alıyor.) Peki ya bu? Raftan bir Banksy kartpostalı alıyor – iki çocuk Top Oynamak Yasaktır tabelasını birbirlerine atıyor-lar. Evet, bu kart *mükemmel*. Neden öyle olduğunu bilmiyor ama *mükemmel* işte.

Eric Delaney, Miriam'ı Alfie'yle tanıştıran karısını seyrediyor. Alfie hem istekli hem gönülsüz bir tavırla Miriam'a yaklaşıyor. Amy Pond'u havaya kaldırıp ona gösteriyor. Miriam ona doğru eğilip merhaba Amy, bugün nasılsın diyor.

Julie Parsley, babasıyla birlikte *Stursky&Hutch*'ı izliyor. O büyük bebeğe ne oldu diyor babası. Hangi büyük bebek diyor Julie. Ralph Swoon. Ah, şu büyük bebek. Gitti o diyor. İyi olmuş diyor babası. Fındık şerbetli kahve içiyorlar. Pizza yiyorlar. Sonra Julie'nin babası ona *Downton Abbey*'deki Hugh Bonneville olmadığını biliyorsun değil mi diyor. Evet biliyorum baba diyor Julie, sen Hugh Parsley'sin, senin kim olduğunu hep bileceğim ben. Onu yanağından öpüyor.

Deneme

“Merhaba” diyor Angelina. “Seninle tanışmayı çok istiyordum.”

Miriam neden böyle hissettiğinden emin değil ama bir tür rock yıldızıyla buluştuğunu hissediyor. Bu kadın hakkında tek bildiği çok sabırlı olduğu ve güzel yemek yaptığı.

“Merhaba Bayan Delaney” diye fısıldıyor. Elini uzatıp gülümsüyor.

Bayan Delaney – annesi olmayan birine böyle demek ne tuhaf. Bayan Delaney rolünü oynayan bir aktrise hitap etmek gibi. Ama karşısındaki bir aktris değil, sıradan bir kadın.

“Bana Angelina de lütfen” diyor kadın.

“Angelina” diyor Miriam, bunun üzerine kadın gülüyor. Miriam bir an onun gülüşüne katlanamıyor ama sonra sesinde hiçbir keskinlik olmadığını fark ediyor.

“Bu da Alfie.”

Annesinin bacaklarının arkasından bir çocuk çıkıyor. Üzerinde kot pantolon, bir ceket, bir gömlek ve papyon var. Elindeki bebeği havaya kaldırıyor.

Miriam ona doğru eğiliyor. “Merhaba Amy Pond. Bugün nasılsın?”

“Amy çok iyi, teşekkürler” diyor çocuk.

“Sevindim” diyor Amy.

Vay canına diye düşünüyor Alfie. Amy Pond'u biliyor. Başka neler biliyor acaba? "Limonata ister misin?" diyor.

"Sen de içecek misin?"

"Evet."

"O zaman isterim, teşekkürler."

"Peki."

Alfie, Miriam'ı mutfağa götürüyor, Eric ve Angelina kapının önünde kalıyorlar.

"İyi misin?" diyor Angelina.

"Evet, sanırım. Matthew döndü mü?"

"Yukarıda."

"Tamam."

"Balıklı börek yaptım. Sence biraz ister mi?"

"Hiçbir fikrim yok."

Sessizce duruyorlar, Angelina onun yüzünü okşuyor. Eric ağlamamaya çalışıyor.

"Her şey düzelecek" diyor Angelina.

Eric başını iki yana sallıyor, dişlerini gıcırdatıyor.

"Düzelecek" diyor Angelina, gözyaşlarını parmaklarının ucuyla silerken.

Miriam Delaney ve yepyeni dört Delaney masanın başında oturuyorlar. İnsanı ölümüne korkutacak bir şey yok ortada ama Miriam korkuyor yine de.

Kendini tuhaf, çıplak, fazla ortada hissediyor.

Kalbinin küt küt attığını duyabiliyorlar mı acaba?

Herkes duyuyordur kesin.

Gözlerini kırıyor. Yeniden kırıyor. Diğer Delaney'ler hâlâ burada ama bu onların gerçek olduğu anlamına gelmez.

Belki onları hayal etti.

Belki bunlar gerçekten olmuyor.

Zihni dünyevi olmayan bir lunapark gibi. İntrapsişik oyun parkları. Sürekli çalışan lunapark trenlerinin tıkırtısı.

Bu, zihninin yarattığı bir alternatif gerçeklik olabilir mi?

Normal Aile Lunaparkı'na hoş geldin Miriam. Lütfen içeri girerken ayakkabılarını çıkar.

Ah, olamaz.

Peki ya...

Peki ya hâlâ evde annesiyle oturuyorsa ve sinemaya gitmemişse, Florence Cathcart'ı görmemişse, ormanda üç metal teneke arayan adamlarla karşılaşmamışsa, Ralph, kedi, Boo gerçek değilse? Bu yeni dünyayı yaratan kendi kaygısıysa? Olanların hepsi, bu an bile annesinin hain planının parçasıysa? Pis bir şakaysa? Bedeni kımıldısız yatarken beynine takılan bir makineyse?

Koşarak kaçmak istiyor.

Bir daha asla başka bir insan görmemek.

Ama bir ses var. "Biraz balıklı börek almaz mıydın Miriam?" diyor.

Konuşan rock yıldızı. Elinde turuncu renkli bir güveç tabağı var.

"Sen de yiyecek misin?" diyor Miriam.

"Evet."

"O zaman biraz alırım. Teşekkürler."

Sakin ol Miriam. Fenella'yı düşün. Köprü gibi hoş bir şeyi düşün mesela. Yeşil-kahverengi Porsche'si içindeki Saga'yı düşün. O arabayla bir tur atmak fena olmaz mıydı?

Fenella burada olsa, aferin sana tatlım derdi - kendini güzelce avuttuğun için on puan sana.

"Senin için tuhaf olmalı bu durum" diyor Matthew.

"Öyle."

"Tahmin edebiliyorum" diyor Angelina.

“Öyle mi?”

“Evet. Sinirlerin altüst olmuştur.”

“Evet.”

Hepsi başını sallıyor, Alfie ve Amy Pond bile sallıyor. Akıllarından geçeni söylüyorlar. Tuhaf ve sinir bozucu bir durum olduğunu açıkça dile getiriyorlar. İlginç bir durum çünkü bunları söyleyince her şey daha az tuhaf ve daha az sinir bozucu bir hal alıyor. Fenella’nın ona göstermeye çalıştığı şey bu muydu – aşikâr olanı söylemenin aşikâr olanı *değiştirdiği* mi?

“Neden fısıldıyorsun?” diyor Alfie, Angelina Miriam’ın tabağına balıklı börek koyarken.

“Alfie, bu kaba bir soru” diyor Eric.

Miriam ellerini kucağında birleştiriyor. “Hayır, kaba değil” diyor. Alfie özür diliyor ve başını önüne eğiyor.

“Fısıldamak hayatta kalmamı sağladı.”

Alfie bir an bunun ne anlama geldiğini düşünüyor. “Fısıldamasan ölecektin, öyle mi?” diyor.

“Evet, bir bakıma öyle. En azından ben öyle hissediyordum.”

Alfie annesine, babasına, ağabeyine bakıyor. Amy Pond’u oturma pozisyonuna getiriyor, sandalyesinden kalkıyor, masanın etrafından dolaşıp Miriam’ın yanına gidiyor ve Amy’yi onun önüne, balıklı böreğin ve bezelye dolu tabağın tam karşısına oturtuyor. Yerine dönüyor, limonatasını yudumluyor, çatalını ve bıçağını alıyor.

Sanat dersinden ve sanat öğretmeninden söz ediyorlar.

Angelina bugün yüzmeye gittiğini anlatıyor.

Eric’in hayatını nasıl kazandığından söz ediyorlar – eskiden tamirciydi, *çok, çok eskiden*.

Babam olduğu zamanlarda yani diye düşünüyor Miriam.

Matthew bir şişe kırmızı şarap açıyor. Bugün Miriam’ın resmini yaparken onu neden baykuş gibi çizdiğini düşünüyor.

“Benim yatmış olmam gerekiyordu” diyor Alfie. “Ama izin aldım, annem izin verdi oturmama.”

“Yaptığın resmi Miriam’a gösterdin mi?” diyor Angelina.

Çocuğun gözleri büyüyor. “Gidip getirebilir miyim? Getirebilir miyim?”

Hemen gidip dönüyor. Bu çocuk çok hızlı. Süper hızlı. “Sana bir uzay gemisi çizdim” diyor. “Dört tane yatak odası, iki tuvaleti var, bu da yalnızca tavşanlar için bir oda, burası da oyun oynamak için ve uzay gemisinin şoförü de buraya oturabilir.”

Miriam resmi inceliyor. “Şimdiye dek gördüğüm en güzel uzay gemisi.”

“Öyle mi?”

“Hemen içine binmek isterdim” diyor Miriam. “Kusursuz görünüyor.”

“Ben de binmek isterdim ona.”

“Bu resmi saklayabilir miyim?”

Alfie başını sallıyor.

“Teşekkürler.”

Matthew da ona bir şey vermek istiyor ama uzay gemisini gölgede bırakmak istemiyor. Şarap içiyor, balıklı börek yiyor ve Alfie’nin yatağa gönderilmesini bekliyor ama Alfie hiperaktifleştigi için bu saatler sürüyor. Miriam’a *Doktor Who* hakkında sorular soruyor Alfie. En sevdiğin bölüm hangisi? En sevdiğin karakter? Sence de bazen korkutucu mu? Papyonumu beğendin mi? *Sen* neden bir papyon almıyorsun?

Sonunda yoruluyor. Dudakları hâlâ kımlıyordu ama gözleri kızıyor.

“Yatma zamanı Alfie.”

“Biraz daha.”

“Alfie.”

“Uyandığımda burada olacak mısın?” diyor.

“Ne zaman uyandığına bağlı” diyor Miriam.

“Nerede uyuyorsun?”

“Evimde.”

“Ben senin evine geldim.”

“Alfie, git pijamanı giy. Bir daha söyletme bana.”

“Ben de onunla gideyim” diyor Matthew.

Bir mutfak dolabı açılıyor ama bu bir dolap değil bir bulaşık makinesi. Miriam daha önce bir bulaşık makinesi görmedi hiç, özellikle de dolaba benzeyen bir makine. Nasıl çalıştığını, gürültülü olup olmadığını soruyor. Angelina ona bardakları, tabakları ve çatal bıçağı makineye nasıl yerleştireceğini gösterip kapsül içindeki toz ve sıvı deterjanı makineye yerleştiriyor. İşte bu kadar diyor ve kapağını kapatıp başlatma düğmesine basıyor.

“Çok zekice” diyor Miriam.

“Evet” diyor Angelina.

Kahve ve çikolatalı bisküvi var. Angelina, Miriam’ın yaşadığı semti sevip sevmediğini öğrenmek istiyor ve Miriam evet diyor, seviyorum, komşularım iyi insanlar.

Matthew geri geliyor. Alfie’nin hâlâ uyumadığını ama en azından yatakta olduğunu söylüyor. Kahvesini içiyor, bir bisküvi yiyor ve Miriam’a bir şey getireceğim, hemen dönerim diyor. Annesiyle babası şaşırmış görünüyorlar. Parlak pembe kâğıda sarılmış bir kutuyla geri dönüyor.

“Senin için” diyor.

Miriam kutuyu alıyor. Bir armağan mı bu? Onun için mi? “Ama zaten bir uzay gemim var” diyor. Panikliyor. Ona bakıyorlar. Hediye açınca yüzüne nasıl bir ifade yerleştirmesi lazım? Vermesi gereken karşılık nedir? Sosyal hayatın temposunu bir

türlü çözemiyor. Fazla gürültü çıkarma, fazla sessiz olma, fazla mesafeli davranma, fazla heyecanlanma. Sahne gösterisi adeta.

Kâğıdı yırtıyor.

Yapabilirsin.

Kutuyu açıyor.

Neredeyse bitti. Cıyıklama, ağlama.

Hediyeyi çıkarıyor.

Beyaz ve kırmızı bir megafon.

“Çok güzel bir şey” diyor çünkü gerçekten de öyle, yalan söylemiyor çünkü söylemesine gerek yok.

“Bence de öyle” diyor Matthew.

O gece daha geç saatlerde, Miriam’ın bedeni ve ruhu dayanılmaz ölçüde ağırlaşıyor. Bu kadar çok konuşmaya alışkın değil, bu kadar fazla sayıda insanla aynı odada uzun süre vakit geçirmeye de. “Ben artık gideyim” diyor.

“Seni arabayla bırakırım” diyor Eric.

“Otobüse binerim.”

“Kesinlikle olmaz.”

“Burada kalamaz mısınız?”

“Pijamam ve diş fırçam yok.”

“Bende yedek fırça var” diyor Angelina.

Tanrı aşkına. Başka bir kadının pijamasını giymek için henüz çok erken olduğunun farkında değil mi? İnsan bir gün içinde kaç tane yeni şey yapabilir? Miriam saatler önce kişisel sınırına ulaştı.

“Kedimi beslemem gerek.”

“Tamam o zaman.”

“Biraz dışarı çıksam sorun olur mu?”

“İyi misin?” diyor Eric.

“Biraz hava almam lazım” diyor Miriam, sehpanın üstündeki megafonu alıp göğsüne bastırarak.

Eric arka kapıyı açıyor ve dışarı çıkan kızını seyreliyor. Gelmesini ister mi diye soracakken bir şey onu durduruyor. Kapıyı kapatıyor.

Yukarıda, Alfie yatağında uyuyamıyor. Az önce sevdiği herkesin kaybolduğu bir kâbus gören Amy Pond’a ninni söylüyor. Aşağıdan gelen sesleri dinliyor, arka kapının açılıp kapandığını duyuyor. Birisi dışarı çıkıyor.

Yataktan kalkıyor, pencereye koşuyor, arka bahçede ne olduğunu merak ediyor. Bahçenin ışığı yanıyor. Topunu, raketini, köpekbalığını ve yeni ablasını görüyor. Amy Pond’u kapıp merdivenlerden aşağı koşuyor.

Miriam çimenlerin üstünde dolaşıyor.

Topun, limon yeşili tenis raketinin, lastik köpekbalığının yanından geçiyor.

Başını kaldırıp gökyüzüne bakıyor.

Megafonu dudaklarına götürüyor.

Ona bir şeyler fısıldıyor.

“Deneme, deneme. Ben Miriam Delaney. Orada kimse var mı?”

Eve dönüp bakınca dört tane yüzün mutfak penceresinden ona baktığını görüyor.

“Deneme, deneme. Ben Miriam Delaney.”

Sancı

Nemli bir temmuz günüydü, Frances Delaney süt, soğan ve ciğer almak için markete gelmişti.

Kasada hafta içi orada çalışmak için fazla genç görünen bir kız vardı.

“Senin okulda olman gerekmiyor mu?” dedi Frances.

“Okulu üç yıl önce bıraktım” dedi Frances’in tüvit ceketini ve siyah melon şapkasını süzen kız. “İhtiyacınız olan her şeyi buldunuz mu?”

“Pardon?”

Kızın yüzü kızardı. “Bütün ihtiyaçlarınızı buldunuz mu?”

“Bu nasıl bir soru böyle?”

“Böyle söylememiz istendi bizden.”

“Söyleme öyle. Neye ihtiyacım olduğunu ne bileceksin?”

“Hadi oradan.”

“Pardon?” dedi Frances ama kızdan hoşlanmıştı şimdi. Ses çıkarmadan parayı ödedi ve çıktı.

Dışarı çıkınca anayol boyunca yürüdü, kilisenin karşısındaki banklardan birine oturdu ve Miriam’ın eski sırt çantasından bir kutu kola çıkardı. Tıslayan kolayı içti, ağzına koyduğu her şeyin tadı aynıydı son günlerde. Arkasından gelen ayak seslerini duyunca döndü ve zayıf bir adam gördü. Kır saçları arkaya yapıştırılmış

adamın üzerinde siyah bir takım, beyaz gömlek ve siyah kravat vardı. Adam yaklaşırken gözlerini kıstı Frances.

“Tanırım.”

Adam yanına oturdu. “Karım birazdan geliyor” dedi.

Yirmi iki yıldan sonra nasıl bir merhabaydı bu?

“Burada ne arıyorsun?”

“Bir cenaze için geldik.”

“Kim öldü?”

“Tanımazsın.”

“Belki tanırım.”

“Kimseyi tanıdığın yok Frances.”

“Seni tanıyordum, değil mi? Beni *terk etmeden önce*.”

“Kızın bize başka bir şans tanımadı. Aptal kız.”

Ağzı *biz*’lerle doluydu. İğrenç.

“Miriam hakkında öyle konuşma” dedi Frances.

Alaycı, acı bir kahkaha. “Miriam’ı *savundun* mu sen az önce?”

“Sana ne bundan?”

Bir kadın geçti. Eczanedeki Bayan Thomas’tı geçen, sert ifade-
li nazik bir kadındı. (Yine de ilaçlarının hazırlanmasının neden
uzun sürdüğünü soranların Tanrı yardımcısı olsun.)

“Vay be, yıllar ona yaramamış” dedi müdür.

“Kimdi o?”

“Bak gördün mü, kimseyi tanıyorsun” dedi kırmızı gözlerini
devirerek. “Ne zamandan beri Miriam’ın iyiliğini düşünür oldun
sen bakalım?”

“Ne?”

“O kızı hiç sevmedin.” Frances’in elindeki kola kutusunu aldı, ceke-
tinin koluyla sildi ve uzun uzun içti. “Benimle kalsa daha iyi olurdu.”

“Seninle mi?”

“Evet, *benimle*.”

“Senden nefret ediyordu.”

“Bence etmiyordun” dedi müdür, eski kiliseye bakarak.

“Onu sinir ediyordun.”

“Ondan çok daha fazlasını yaptım.”

Frances onun gözlerinin içine bakmak istedi ama burnundan fişkıran kıllar dikkatini dağıttı. Yıllar ona da yaramamıştı; istemediği yerlerdeki saçlar dökülmüş, istemediği yerlerde kıllar çıkmıştı. “Ne?” dedi.

Müdür elini onun bacağına koydu. “Bilmiyormuş gibi yapma” dedi.

“Onu sinir ediyordun, hepsi bu. Gıcık oluyordu sana.”

Adam ona biraz yaklaştı, kulağına fısıldadı: “Sen uyuduktan sonra odasına gidiyordum.”

Ağzı kulağının yanındaydı, nefesini hissediyordu ve hoşuna gitmediğini söylese yalan söylemiş olurdu.

Ama söyledikleri. *Sözcükleri*. Korkunç. İğrenç.

“Ne?” dedi, durmasını isteyerek, devam etmesini de ama en çok durmasını.

“Geceler boyunca gittim odasına” diye fısıldadı.

“Hayır öyle bir şey yapmadın. Yapsan duyardım.”

Geri çekildi ve normal sesiyle konuştu. “Yaşlı bir domuz gibi uyuyordun, karanlıkta horluyordun. Ev yansa haberin olmazdı.”

Bu nefret nereden geliyordu? Bunca yıldan sonra biraz daha nazik davranması gerekmez miydi? Merhaba Frances, seni bu parkta oturur halde bulmak ne hoş diyebilirdi. Zamanın ne kadar hızlı geçtiğine inanamıyorum, gerçekten yirmi iki yıl mı oldu diyebilirdi. Nasılsın? Neler yaptın? Seni görmek gerçekten güzel diyebilirdi.

Ama hayır. Merhaba bile dememişti. Birden ortaya çıkıp ona beklenmedik şeyler söylemişti. Baskın yapmıştı. Başkasının içine sözcüklerini zorla sokmayı beceren yalnızca o değildi.

“Ne oldu sana?” dedi. “Aynı adam değilsin. Daha önce böyle baskın yapmadın bana asla.”

Müdür bir sigara yaktı. “Miriam küçük ziyaretlerime bayılıyor-
du” dedi, dumanı ağzına çekerek.

Frances trafik gürültüsünü, yerde ilerleyen örümceklerin sesini, ağaçlardan düşen yaprakların sesini, denizde yüzen bakıları duyabiliyordu. Bilek güreşi yapan çocukların homurtularını, gökyüzünde süzülen bulutları duyabiliyordu. Ses, her yerden ses geliyordu. İçi dışı ses ve gürültü dolmuştu. Dünyanın yankılarının sesi sonuna kadar açılmıştı.

“Ama...” dedi.

“Ama ne?”

Frances karnında bir ağrı hissetti. Bu ağrıyı tanıyorum diye düşündü. Bu ağrıyı *asla* unutmam. Doğum sancısı çekiyorum. Burada, bu nemli, ahşap bankın üstünde. *Doğum sancısı*.

İtmek istiyordu. Bebeği itip çıkarmak. İçimden çıkarın bunu, yapamayacağım, bunun için yaratılmadım, neden göremiyorsunuz? Yeterince iyi değilim. Onu bir battaniyeye sarıp hastanenin önüne bırakacağım. *Bunu bunu bunu*. Çıkarın çıkarın çıkarın.

“Of Tanrı aşkına” dedi müdür. Tipik Frances. Kıvranıp durmalar. Abartmalar. Şuna bak, iki büklüm olmuş *kriz* geçiriyor, gösteri yapıyor.

Frances inledi, öne eğildi. Ağrısı dayanılmazdı. Kaslarını kasti, gözlerini yumdu. Kasılmalar ve gürültü ve kasılmalar ve gürültü üst üste bindi.

“Ona iyi bakacağıma söz vermiştim” dedi.

“İyi bakmak mı?” dedi adam, ayağa kalkarak. Frances’in çantasını tekmeledi, devirdi. “Şaka yapıyorsun herhalde? Sen kimseye iyi bakamazsın.”

Frances gözlerini açıp kiliseye doğru uzaklaşmasını izledi.

Lowry resimlerindeki çöp adamlardan biri gibi siyah, ince uzun bir siluetti.

“Miriam” dedi. Ağzından çıkan sön sözler bunlar oldu.

Sendeleyerek ayağa kalktı, çantasını aldı, otobüs durağına gitti. Karnı hâlâ sancıyordu, kasılıyordu, *itmek* istiyordu. Otobüs durdu, kapıları açıldı. Nereye gittiğini söylemeden küçük tepsiye para attı. Şoför attığı bozuk paralara baktı. Tam günlük bilet ister misin dedi. Bulabildiği ilk boş koltuğa çöktü kaldı.

Oradan atlayan insanlara ne olduğunu haberlerde görmüştü. Daha doğrusu ne *olmadığını*. Geri gelmiyorlardı.

Kokuyu aldınız mı? Yaşam arzusunu artıran bir koku, değil mi? Frances okyanus kokusunu ciğerlerine çekti.

Bir süre orada durdu, suları seyretti, derin nefes alıp verdi, dalgaları dinledi.

Hayatının son yarım saatini böyle geçirmekten memnun olduğunu düşündü. Sonra sancı yeniden başladı.

Geriye doğru beş adım attı. Durdu. Bekledi.

Sonra koşarak aşağı atladı ve her şey bitti.

Denizin yüzeyinde siyah bir melon şapka kaldı.

Yerde, kayalıkların dibinde Miriam'ın eski sırt çantası bulundu. İçinde bir cüzdan, iki soğan, bir litre süt ve domuz ciğeri vardı.

Frances Delaney'ye acı verici bir yalan söylemek, bir sıçanın kuyruğunu büküp ne yapacağına bakmak gibi eğlenceli olacak sanmıştı.

Ama iyi hissetmedi.

İhanet etmek istemediği tek insana ihanet etmiş gibi hissetti: Miriam Delaney'ye. “O kızı kendi çocuğum gibi sevmiştim” dedi

“Ne oldu sana?” dedi. “Aynı adam değilsin. Daha önce böyle baskın yapmadın bana asla.”

Müdür bir sigara yaktı. “Miriam küçük ziyaretlerime bayılıyor-
du” dedi, dumanı ağızına çekerek.

Frances trafik gürültüsünü, yerde ilerleyen örümceklerin se-
sini, ağaçlardan düşen yaprakların sesini, denizde yüzen bakıları
duyabiliyordu. Bilek güreşi yapan çocukların homurtularını, gök-
yüzünde süzülen bulutları duyabiliyordu. Ses, her yerden ses ge-
liyordu. İçi dışı ses ve gürültü dolmuştu. Dünyanın yankılarının
sesi sonuna kadar açılmıştı.

“Ama...” dedi.

“Ama ne?”

Frances karnında bir ağrı hissetti. Bu ağrıyı tanıyorum diye
düşündü. Bu ağrıyı *asla* unutmam. Doğum sancısı çekiyorum.
Burada, bu nemli, ahşap bankın üstünde. *Doğum sancısı*.

İtmek istiyordu. Bebeği itip çıkarmak. İçimden çıkarın bunu,
yapamayacağım, bunun için yaratılmadım, neden göremiyorsu-
nuz? Yeterince iyi değilim. Onu bir battaniyeye sarıp hastanenin
önüne bırakacağım. *Bunu bunu bunu*. Çıkarın çıkarın çıkarın.

“Of Tanrı aşkına” dedi müdür. Tipik Frances. Kıvranıp durma-
lar. Abartmalar. Şuna bak, iki büklüm olmuş *kriz* geçiriyor, gösteri
yapıyor.

Frances inledi, öne eğildi. Ağrısı dayanılmazdı. Kaslarını kasti,
gözlerini yumdu. Kasılmalar ve gürültü ve kasılmalar ve gürültü
üst üste bindi.

“Ona iyi bakacağıma söz vermiştim” dedi.

“İyi bakmak mı?” dedi adam, ayağa kalkarak. Frances’in çan-
tasını tekmeledi, devirdi. “Şaka yapıyorsun herhalde? Sen kimseye
iyi bakamazsın.”

Frances gözlerini açıp kiliseye doğru uzaklaşmasını izledi.

Lowry resimlerindeki çöp adamlardan biri gibi siyah, ince uzun bir siluetti.

"Miriam" dedi. Ağzından çıkan sön sözler bunlar oldu.

Sendeleyerek ayağa kalktı, çantasını aldı, otobüs durağına gitti. Karnı hâlâ sancıyordu, kasılıyordu, *itmek* istiyordu. Otobüs durdu, kapıları açıldı. Nereye gittiğini söylemeden küçük tepsiye para attı. Şoför attığı bozuk paralara baktı. Tam günlük bilet ister misin dedi. Bulabildiği ilk boş koltuğa çöktü kaldı.

Oradan atlayan insanlara ne olduğunu haberlerde görmüştü. Daha doğrusu ne *olmadığını*. Geri gelmiyorlardı.

Kokuyu aldınız mı? Yaşam arzusunu artıran bir koku, değil mi? Frances okyanus kokusunu ciğerlerine çekti.

Bir süre orada durdu, suları seyretti, derin nefes alıp verdi, dalgaları dinledi.

Hayatının son yarım saatini böyle geçirmekten memnun olduğunu düşündü. Sonra sancı yeniden başladı.

Geriye doğru beş adım attı. Durdu. Bekledi.

Sonra koşarak aşağı atladı ve her şey bitti.

Denizin yüzeyinde siyah bir melon şapka kaldı.

Yerde, kayalıkların dibinde Miriam'ın eski sırt çantası bulundu. İçinde bir cüzdan, iki soğan, bir litre süt ve domuz ciğeri vardı.

Frances Delaney'ye acı verici bir yalan söylemek, bir sıçanın kuyruğunu büküp ne yapacağına bakmak gibi eğlenceli olacak sanmıştı.

Ama iyi hissetmedi.

İhanet etmek istemediği tek insana ihanet etmiş gibi hissetti: Miriam Delaney'ye. "O kızı kendi çocuğum gibi sevmiştim" dedi

bir keresinde karısına. "O fısıldayan tuhaf kızı mı?" demişti karısı. "Beni iğrendiriyorsun."

Kiliseye girerken, dönüp geri gitmeyi düşündü. Frances fazla uzaklaşmış olamazdı. Söylediklerini geri alacak, dinle, üzgünüm, yalan söyledim, odasına gittiğim oldu ama yalnızca konuşmak için diyecekti. Çok öfkeliydim Frances. Ne kadar öfkeli olduğumu bilemezsin."

Ama geri dönmedi. Karısı yanındaydı artık. Arkadaşlarının cenazesine gelmişlerdi, etrafta ölüm vardı. Buğulu gözler, ağrıyan boğazlar, havada yalnızca ölüm. Bir yabancının hayatını kısa başlıklara indirgeyen rahibi dinledi. Sevgili dostum diye düşündü, sen ölümde küçültülüyorsun ben hayatta.

Tabutun mezara indirilmesini seyrederken boş banka baktı. Frances'i bulma isteği geçmişti. Artık önemli gelmiyordu.

Bozuk Bir Para, Eski Bir Şarkı, Tatlı Bir Viyana Bisküvisi

Mevsim sonbahar. Yaz bitti. Her karşılaşmanın birbiriyle bağlantılı ama bağımsız, daha küçük yeni karşılaşmalara yol açtığı yaz bir matruşka gibiydi, bütün anları bir araya getirince elinizde ahşap bir bebek kalıyordu.

“Bunu senin için yaptım” diyen Eric, Miriam’a bir paket uzattı.

“Gerçekten mi?”

“Aç hadi.”

Kahverengi kâğıdın içinde küçük ve ahşap bir Miriam vardı.

“Ben miyim bu?” dedi onu havaya kaldırırken.

“Umarım aptalca bir şey olduğunu düşünmezsin.”

Miriam minyatür Miriam’a baktı.

“Kendini her zaman görmediğini biliyorum” dedi Eric. “Gerçek biri değilim diye düşünüyorsun. Bunu evinde bir yere koyarsan var olduğunu ve seni görebildiğimizi unutmazsın.”

Bu sabah, gerçek Miriam yanından geçerken ahşap Miriam’ın başını hafifçe okşuyor. Kediye mamasını veriyor, duş yapıyor, bol bir kot ve sweatshirt giyiyor. Çalışma zamanı.

Toprağı kazan bir kadın düşünün. Onun yanında toprağı kazan bir de adam. Swoon&Delaney Bahçe İşleri şirketinin eski bir Land Rover'ı ve çılgın bir siyah spanyeli var.

Miriam çizmelerini ararken mektup kutusunun tıngırdadığını duyuyor. Paspasa bir şey düşünüyor. Bir kartpostal. Ön yüzünde turuncu bir kazak giymiş bir koala var. Arkasında, mavi mürekkeple şunlar yazıyor:

Sevgili Miriam,

Sonunda benimle yemeğe çıkmayı kabul ettiğin için teşekkürler. Çok güzel bir akşamdı. Tekrarlamak ister misin? Lütfen biraz düşün ve evet de. Yakında cevabını öğrenmek için kapını çalarım.

Sevgiler,

Boo Hodgkinson

Kartpostalı panosuna, megafona sarılan kadın kartpostalının ve uzay gemisi resminin yanına asıyor.

Hafif çiseleyen yağmur altında ölü yaprakları ve dalları ayıklıyor, topraktan kökleri söküyorlar. Harvey de kazmalarına yardım ederek toprakları havaya fırlatıyor ve sonra bir güvercine havlamak için koşarak uzaklaşıyor.

"Harvey, buraya gel" diyor Ralph. Köpeğin başını okşuyor.

Miriam'a akşam ne yaptığını soruyor. Miriam, Köprü'nün ikinci sezonunu seyretmek için Fenella'ya gideceğini söylüyor. Diziyi izlemeye başlamadan önce, Fenella'nın spesiyalitesini yiyecekler: Fenella paella.

"Hoş bir akşam olacak gibi görünüyor" diyor Ralph.

"Peki ya sen?"

Ralph yüzünü buruşturuyor. "Sadie kitaplarını almaya geliyor."

“Üzgünüm.”

“Önemli değil.”

“Hayır önemli.”

“Hayır değil.”

Miriam ellerini toprağa sokuyor. Ralph'ın aksine, çalışırken eldiven giymiyor. Tırnaklarının altındaki toprağı kanıt kabul ediyor – burada olduğunun, normal bir insan gibi normal bir gün geçirdiğinin kanıtı. Yakında birileri gerçeği öğrenecek. “Şu Miriam sahte biri” diyecekler. “Bizden biri değil o.” Ama şimdilik tırnaklarının altında toprak, taze hava ve arabaya binip bir yerlere gitmekle geçen günler var.

Öğle yemeği için mola verdiklerinde Ralph'a her an birisi omzunu dürtükleyecekmiş gibi geldiğini anlatıyor.

Ralph salamlı sandviçini kenara bırakıyor. “Sahtekâr sendromu” diyor Ralph.

“Pardon?”

“Bazı insanlar sahtekâr ya da yalancı olduklarını hisseder, birilerinin bunu fark edeceğini düşünüp dururlar” diyor. Sonra iyi deneyimleri içselleştirmek gerektiğini, beyninin esnek olduğunu anlatıyor. “Bunu yapabilirsin” diyor.

Bahçenin tasarımı ve bakımından söz etmiyor. Hayattan söz ediyor. Sonuna kadar olmaktan ve yapmaktan. Bir deneyimi akışına bırakarak yaşamaktan. En azından Miriam onun bunu kastettiğini düşünüyor.

“Nasıl yani?” diyor.

“Bilirsin işte.” Ona termostan bir fincan çay koyuyor ve Viyana bisküvisi ikram ediyor. “Boo'yla nasıl gidiyor?” diye soruyor.

“Ne olmuş ona?”

“Yine çıkacak mısınız?”

“Belki.”

Gözlerini deviriyor Ralph. "Miriam" diyor onu yalancıkdan paylayarak.

"Aşk hakkında ne öğrendiğimi bilmek ister misin?"

"Anlat bakalım."

"Yarısı illüzyon, kalan iki yarısı kaygı – bir sihir numarası ve kişilik bozukluğunun birleşmiş hali. Bunu bana sen öğrettin ve bunun için sana minnettarım."

"Aşk bu değil ki."

"Değil mi?"

"Beni örnek alma. Beni sevmeyen biriyle evlenme hatasına düştüm ben."

"Nasıl bir şeydi peki?"

"Pardon?"

"Başıma gelmesini istemiyorum da" diyor Miriam.

Ralph bir an düşünüyor. "Bir şey almak için başka bir odaya gidersin de oraya ulaştığında ne aradığını unutmuşsundur hani?"

"Evet."

"İşte biraz ona benziyordu."

Çay içiyorlar. Viyana bisküvisi yiyorlar.

Ralph çantasına uzanıyor, yenebilir yeşil bir diş fırçası çıkarıyor ve Harvey'nin burnuna uzatıyor. Spanyol güneş altında yemek için koşarak uzaklaşıyor, birkaç dakika sonra sırtüstü nemli çimenlerde yuvarlanmaya başlıyor, dört bacağı da havada. Tiz bir sesle bir kez havlıyor, aptallık ve neşe dolu bir havlama.

İkisi de düşüncelerine gömülüyor, bir süre sessizce çalışıyorlar.

Ralph hâlâ kaybettiği şeyi arıyor. *Gitmiş olan gerçekten gitmiş olamaz.*

Miriam hâlâ bulduğu şeyi arıyor. *Burada olan gerçekten burada olamaz.*

Bir madalyonun iki yüzü gibiler, dönüp duruyorlar.

“Ne düşünüyorsun?” diyor Ralph.

Miriam ayağa kalkıyor, belini esnetiyor. “Fenella’yı düşünüyordum” diyor. “Bir gün koşuyor, ertesi gün eski külotlardan abajur yapıyor. Bazı insanlar bir şeyden başka bir şeye kolayca geçiyorlar, değil mi?”

Ralph gülümsüyor. “Gerçekten mi? Eski külotlar demek? Beni Fenella’nla tanıştırmam lazım. Çok dinamik birine benziyor.”

“Sen dinamik insanları sevmezsin. Tehdit altında hissedersin kendini onların yanında.”

Acı verecek kadar gerçek ve şaşırtıcı bir şeye güler gibi gülüyor Ralph.

“Ayrıca benim Fenella’m değil o” diyor.

“Neyse işte.”

“Bir keresinde Dolly Parton şarkısı söyleyerek bir adamı bir binanın tepesinden atlamaktan vazgeçirdiğini anlatmış mıydım sana?”

“Hangi şarkıyı söylemiş?”

“Yeniden Geliyorsun İşte.”

Başını sallıyor Ralph. “Bende de işe yarardı” diyor.

“Gerçekten mi? Hayatın yaşamaya değer olduğunu düşünmeni sağlardı yani?”

“Bir süre için” diyen Ralph şarkı söylemeye başlıyor. Yaptığı Dolly Parton taklidini duyunca heyecanlanan köpek bacaklarının etrafında daireler çizerek koşmaya başlıyor. “Country müziğinin gizemli gücünü asla hafife alma Miriam.”

Miriam başını iki yana sallıyor. “İnsanlar beni öyle şaşırtıyor ki” diyor.

Ralph küreği ayağıyla bastırarak toprağa itiyor.

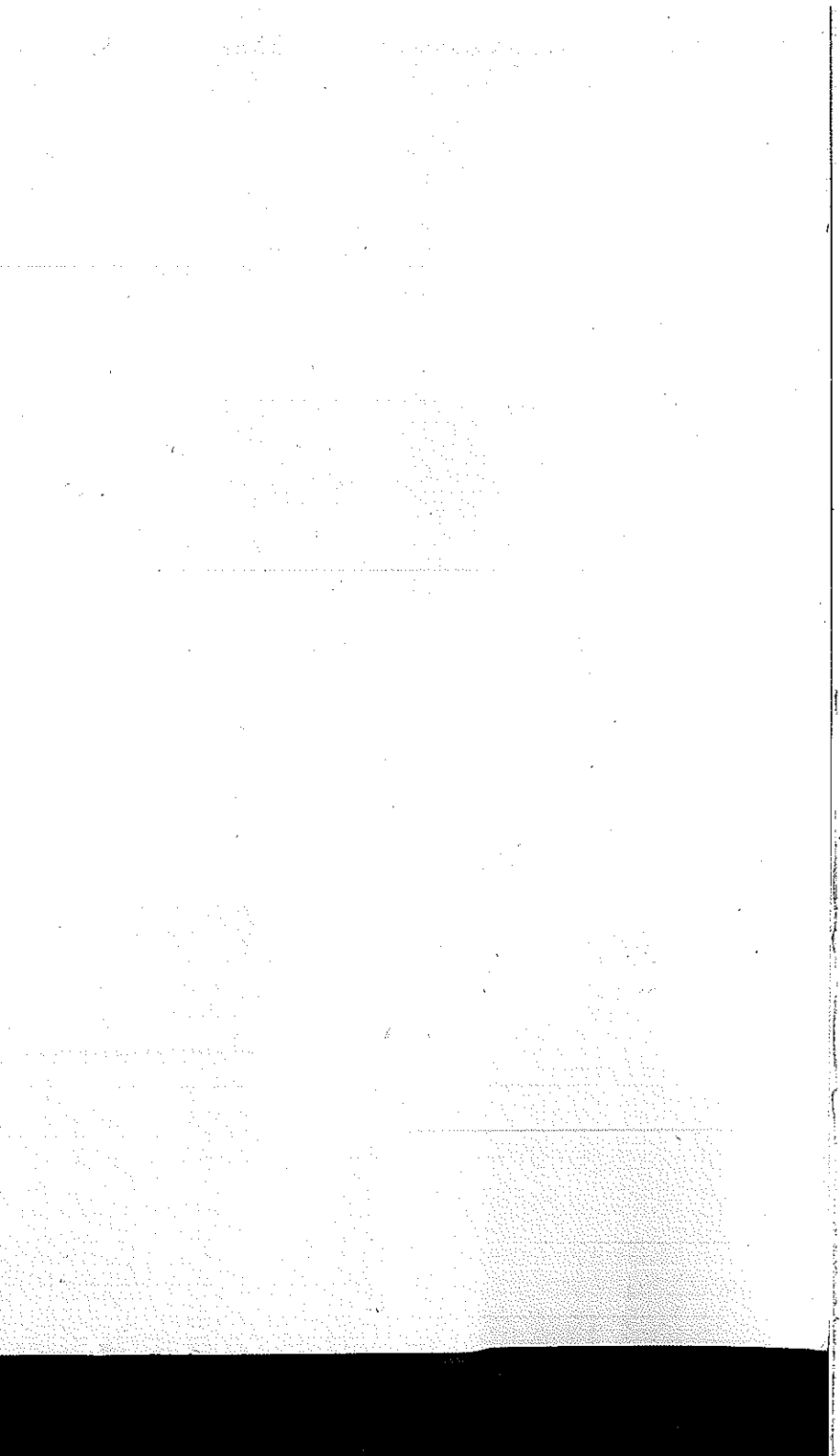
Miriam sebze bahçesine ayrılacak bölgeyi işaretliyor.

Köpek bir ağacın altında uyuyakalıyor, bedenini titreten çılgın rüyalar görüyor.

Uzakta –Miriam ihtiyatla *belki* diye fısıldadığında bile; Ralph “Jolene”i mırıldanırken derin çukur kazarken bile; hatta tozlu, temiz havalı, güneşli ve serpiştiren günlerde bile– her şeyin kıyısında titreşen bir şey var. Kenarda kıyıda dans ediyor, hem hareket ediyor hem eğleniyor, her hayatın kenarında biçim değiştiriyor.

Miriam onu göremediği zaman bile görüyor. Böyle günlerde bile hissediyor.

Negatif alan. Yokluğun varlığı. Orada olmayan şeylerin aralıksız gösterisi.

Trajikomik bir hikâye.
İki mutsuz insan. Yeni bir arkadaşlık.

Miriam akıl sağlığı bozuk annesi yüzünden zor bir çocukluk yaşamış ve o öldüğünden beri, tam üç yıldır evden çıkmamış. Üstüne üstlük sesini duyan da yok, çünkü fısıltıyla konuşuyor. Ralph on altı yaşında ikiz oğlanların babası ve aslında çok da tanımadığı Sadie'nin kocası.

Sadie kendisi hakkında blog yazıp tweet atmaktan hayatını yaşayamayacak kadar ve kocasıyla çocukları dışında ortak noktaları olmadığını fark edemeyecek kadar meşgul.

Bir gün Ralph bir dolabı açınca hayatında ilk defa gözlerini açmasına sebep olan bir şeyi keşfediyor ve evden kaçıyor.

Evine yakın bir ormanda Miriam'la tanışınca yeni bir serüven başlıyor.

* * *

Önce işlerinizi bitirin, sonra okumaya başlayın.

Rachel Elliott'ın 2016 Baileys Kadın Yazar Ödülleri'ne aday olan bu romanını elinizden bırakamayacaksınız!

www.beyazbaykus.com
www.destekyayinlari.com

facebook.com/beyazbaykusyayinlari
twitter.com/beyazbaykusy

instagram.com/beyazbaykusyayinlari

₺22

İNSANI SAĞIR EDECEK KADAR GÜRÜLTÜLÜ DÜNYAYLA
İLİŞKİ KURMAYA ÇABALAYAN UYUMSUZLARIN BURUK VE TATLI ÖYKÜSÜ

MEGAFONDAN

GELEN

FISİLTILAR

RACHEL ELLIOTT

MEVAT-BOOKS